

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Нові проблеми сучасного
християнства

№4, 2009

СНІГИ

Сніги, сніги, метуть сніги,
Хурделить віхола, заводить...
Твоїй душі болять гріхи
І світло рани не загоїть.
В Твоїй душі залізний цвях —
За мене серце кровоточить,
А я блукала по світах...
Безкрилий, вітром гнаний птах,
В Твої долоні падав, Отче.

Сніги... Сніги... Біліє дим
У снігопадовім безмежжі.
Лиш сіра я — я хвора тим,
Що в серці збудувала вежу
Зневаги, насміху, образ...
Я заслуговую на страту.
А Ти, Святий, Ти любиш нас
І ніжно так крізь вогкий час
Ізнов ідеш людей спасати.

Лідія МЕЛАНІЧ

ОДА БОГОВІ

Десь там, позаду, залишилось «вчора»
З розчаруванням нездійснених мрій;
Десь там, позаду, чорних днів потвора
Копала нори у землі сирій.

Десь там, позаду, зігнута тополя
Просила дня гарячого води.
Десь там, позаду, напівмертва доля
Ішла злиденно у чужі сади...

Десь там, позаду, я була без Тебе —
Летіла вниз, у прірву, навмання,
Позаду залишилось напівнебо...
Позаду залишилась напів'я.

Сьогодні Ти зі мною дуже близько,
Твій теплий подих присипляє сум.
Твоя рука для мене — то колиска,
Твоє «люблю» висушує сльозу.

Десь там, позаду, залишилось «вчора»
З розчаруванням нездійснених мрій.
Сьогодні я іду над мертвим морем —
Ти дав мені життя, Спаситель мій.

Лідія МЕЛАНІЧ

БЛАГОВІСНИК

№ 4(66) 2009
жовтень-грудень

Журнал виходить
щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ “Приватбанк”
м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Ольга МІЦЕВСЬКА

Юрій ТРОЦЬ

Володимир ШОЛОМ

Анна ЯРУТА

Наталія КОРНІЙЧУК

Представник журналу
в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство

«Місійна книжкова фабрика

“Християнське життя”»

(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 4000 примірників

У номері:

С. Вітюков. Принципи делекоглядності	4
Л. Каночкін. Гидота спустошення	8
М. Синюк. Проблеми рівності	11
Ю. Вавринюк. Сатурн, що пожирає своїх дітей	14
Г. Мохненко. Стратити не можна помилувати	18
Р. Ренер. Криза керівництва церкви	22
В.М. Почни служити	23
К. Савельєв. Ігри, які грають людьми	26
Я. Синюк. Фемінізм	28
О. Міцевська. Під прицілом — любов	30
Біллі Грем. Світове служіння фермера з Північної Кароліни	32
В. Опря. Конференція молодих медиків-християн	35
Г. Макдональд. Яким би ти хотів бути у старості?	36
О. Карп'юк. Голос у натовпі чи голос натовпу?	39
І. Наумець. Свідчення	42
В. Боєчко. Трагедія в сім'ї первосвященика Аарона	44
Поетична сторінка. Лідія Меланіч	46
І. Циба. Чи й Саул між пророками?	48
І. Наумець. Раєм не заманиш і пеклом не залякаєш	52
Свято подяки — 2009	54
Новини	55
Звернення ВРЦіРО	56

Художній та технічний редактор Віктор Мокійчук

**У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка,
та інтернет-ресурсів.**

На першій сторінці обкладинки фото www.digiforum.com.br

 При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

...Останніми днями настануть тяжкі часи.

2 Тим. 3:1

Християнство зародилося майже дві тисячі років тому на палестинській землі за певних історичних, соціальних, культурних обставин. Взявши початок з юдаїзму, воно дуже швидко вийшло за національні межі, ставши за кілька століть світовою релігією (за термінологією цього часу). З тих пір минуло багато років. Змінився світ, суспільство, філософія та погляди людей, але вчення Ісуса Христа все-таки домінує на планеті. Незважаючи на те, що

Біблія була написана дуже давно, мовою та образами людей, які жили зовсім в інших обставинах, аніж сучасне населення, Слово Боже залишається вічним, зрозумілим та актуальним. Хоча останнім часом і робляться спроби «оновити» його або й взагалі відкинути як «застаріле», для мільйонів християн Євангелія залишається єдиним джерелом істини.

Однак життя вносить свої корективи в духовне життя послідовників Христа. Коли ми кажемо, що Біблія дає відповіді на усі запитання людської душі, ми перш за все маємо на увазі питання спасіння та основних принципів практичного життя віруючих. Але є теми, про які Слово Боже мовчить, чи дуже мало говорить лише тому, що їх або не існувало на момент його написання, або вони не були настільки актуальними, щоб їх згадувати. І коли апостол Павло казав, що останні дні будуть тяжкими, це означає не лише збільшення гріха та зла, якого вистачало і за часів апостола, але й зародження нових форм гріха та спокус, про які він і не здогадувався. Саме це ми і бачимо в двадцять першому столітті.

Ми не могли на сторінках журналу згадати усі спокуси та проблеми, які ворог сіє в останні роки, лише зупинилися на основних. Можна було б згадати наркоманію, евтаназію, клонування, екологічні проблеми, аборти, сучасну індустрію розваг, науково-технічний прогрес і багато інших проблем сьогодення, мимо яких Церква не може пройти. Ще якихось 50-60 років про це і не здогадувалися.

Сучасний християнин стоїть перед непростим рішенням: як йому ставитися до тих нововведень, які голосно заявляють про себе в суспільстві і проникають у Церкву? Неймовірно фантастичні зміни відбуваються не лише в навколишньому світі, революційні події стаються і в самій Церкві, яка змушена реагувати на суспільний рух. Виникають нові вчення, старі догмати піддаються сумніву, вводяться нові форми богослужінь і навіть з'являються спроби по-своєму редагувати Біблію.

Наш час непростий. І віруючим потрібно дуже швидко зорієнтуватися у ситуації. Бо, якщо ми зараз не дамо правильної біблійної відповіді на виклики часу, вже наші діти можуть втратити чистоту вчення. Вони вже живуть у зовсім іншому світі, який старшому поколінню важко зрозуміти. І якщо, збагачені досвідом, старші християни зуміють правильно розставити пріоритети, правильно оцінити ситуацію, можна буде уникнути чимало помилок як зараз, так і в майбутньому.

Принципи далекоглядності

«Оповів же Він (Ісус) й учням Своїм: «Один чоловік був багатий, і мав управителя, що оскаржений був перед ним, ніби він переводить маєток його. І він покликав його, і до нього сказав: «Що це чую про тебе? Дай звіт про своє управління, бо більше не зможеш рядити». І управитель почав міркувати собі: «Що я маю робити, коли пан управління відійме від мене? Копати не можу, просити соромлюсь. Знаю, що я зроблю, щоб мене прийняли до домів своїх, коли буду я скинений із управління». І закликав він нарізно кожного з боржників свого пана, та й питається першого: «Скільки винен ти панові моєму?» А той відказав: «Сто кадок оливи». І сказав він йому: «Візьми ось розписку свою, швидко сідай та й пиши: п'ятдесят». А потім питається другого: «А ти скільки винен?» І той відказав: «Сто кірців пшениці». І сказав він йому: «Візьми ось розписку свою й напиши: вісімдесят».

І пан похвалив управителя цього невірного, що він мудро вчинив. Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла» (Лк. 16:1-8).

Похвала невірному

Один дивний нюанс зворушив мене під час читання цього уривка. Господь каже, що для того, щоб Він похвалив нас, ми маємо чинити так, як цей управитель. Це, на перший погляд, здається дивним. Але хочу зауважити, що передусім ці слова були звернені до учнів. Перед тим Христос говорив до митників і грішників, згодом до фарисеїв, але саме ці слова були для Його учнів. І саме їм Христос зауважує: «Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла», а згодом викладає принципи, якими повинні керуватися учні у своєму житті та служінні Богові.

Дехто, читаючи цю притчу, робить неправильні висновки. Але я хочу акцентувати на тому, чого саме не мав Христос на увазі, оповідаючи цю притчу. Він не закликав до нечесності. Один з братів-християн підійшов колись до мене і каже: «Я чиню точно так, як казав Ісус. У мене є багато хороших братів. І, працюючи завскадом, я ділюся з ними цим багатством неправедним». Звичайно, Ісус не вчив чинити так, Він не вчив обманювати, не вчив красти і бути крутіями. Але в цьому нечесному управителі було щось, на що Христос хотів звернути увагу, чомусь навчити Своїх учнів. Він каже: «І пан похвалив управителя цього невірнього, що він мудро вчинив». Мудро — це ключове слово в цьому уривку. В іншому перекладі воно звучить, як догадливо, доцільно чи далекоглядно. Цей невірний управитель мав дуже мало часу, але він його використав з максимальною вигодою, він «вичавив» з нього все, що міг, забезпечивши своє майбутнє. Він вчинив неправильно, нечесно, але **ДАЛЕКОГЛЯДНО**. І саме через цю притчу Христос закликає нас бути достатньо мудрими і далекоглядними, щоб розпоряджатися тим, що нам довірено. Це ключова думка. Ми маємо дивитися в майбутнє. Дехто живе минулим, тому що не має цілі для теперішнього дня і тим більше для майбутнього. Дехто живе лише одним нинішнім днем: поїв, поспав, пішов на роботу, щось заробив, оплатив рахунки — от і добре. Але мудра та людина, яка може подивитися у своє майбутнє — вічне майбутнє.

І після цієї притчі Ісус викладає учням закони далекоглядності, принципи життя людини, яка дивиться у майбутнє. Нам багато дано на цій землі, але ми не завжди здатні мудро розпорядитися тим, що у нас є. Зауважу ще раз: Ісус не закликає до нечесності, Він закликав учнів максимально використовувати свої здібності, таланти і дари, кожен момент життя так, щоб забезпечити своє майбутнє. «Люди світу цього мудріші», — зауважив Ісус. Звичайно, у своїх галузях і сферах свого впливу.

Яскравий приклад. Той, хто пам'ятає часи

перебудови, знає, як у цьому хаосі, що тоді панував у країні, деякі люди собі знайшли можливість здобути матеріальне багатство. Вони зуміли «вловити» час і нагоду. Вони були достатньо мудрі, щоб видавити максимум з цієї нагоди. Я не кажу, що вони робили все чесно, але вони зуміли скористатися нагодою. Щось подібне в той час зуміли збагнути церкви. Вони зрозуміли, що відчиняються двері для проповіді Євангелії. І деякі з них змогли використати цей час з максимальною користю для Царства Божого. Але є й такі, які й дотепер чекають зручної нагоди для проповіді, оскільки не змогли скористатися даним часом та можливістю, коли світ був готовим до проповіді Євангелії, були готові люди, щоб пожати цю ниву. А Церква не була готова, щоб приймати — і дорогоцінний момент було втрачено. Тому будьмо далекоглядними, щоб уміти бачити час і нагоду і використовувати їх максимально для Царства Божого.

Вкладайте у стосунки

«Набувайте друзів собі від багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель», — сказав Христос. Якщо ми зрозуміємо, що стосунки — важливе надбання, то ми будемо далекоглядними. Тому вкладайте у стосунки — і ви завжди виграєте. Перед вами стояв колинебудь вибір: отримати вигоду чи зберегти стосунки з ближнім? Багато хто задля власної вигоди готовий зневажити будь-які стосунки. Вони готові навіть зрадити своїх рідних та близьких, аби лишень отримати тимчасову вигоду. Тому я раджу робити ставку на стосунки, навіть якщо через це, як нам здається, ми втрачаємо. І ми завжди будемо у вигрішші. Я не говорю тут про компроміс з істиною, не кажу, що треба приймати будь-який обман заради добрих стосунків. Я говорю про нормальні, здорові, щирі, чисті стосунки, які ставлять перед нами цей внутрішній вибір. І всі ми у свій час постаємо перед таким вибором: стосунки чи вигода. Мудра людина вкладає у стосунки — це далекоглядно.

Душа людини — найвища цінність

Ми ніколи не зможемо бачити далеко крізь призму матеріальних речей. Доти, доки ми не зрозуміємо, що найвищою цінністю, окрім дару Христового, є людська душа.

Якщо батьки глибоко не усвідомлять, що душа їхніх дітей цінніша від усіх морів та океанів, скарбів та багатств, що за неї заплачена найвища ціна Христової крові, вони ніколи не зможуть бути далекоглядними. Бо лише людина, яка збагнула істинну цінність людської душі, здатна бути настільки далекоглядною, щоб сприймати світ не просто у

тимчасовій перспективі, а й у вічній. Навіть якщо ця душа тепер у брудній одежі, обірвана чи, може, вона має якесь тавро з минулого, чи з якоюсь приналежністю (чи то до якоїсь конфесії чи до певної групи), вона має безцінну душу. Все видиме, зовнішнє зруйнується, рано чи пізно воно зрадить нас, і залишиться єдина цінність, яка увійде в вічність — це те, що вкладено в людську душу.

Ми, батьки, маємо вибір між тимчасовим багатством і безсмертною душею дитини. Мені особливо боляче за батьків. Я читав безліч віршів і поем про маму. Але про тата у слов'янських християнських авторів знайшов лише один вірш і мав нагоду познайомитися з його автором. Я запитав у цієї жінки: «Ти написала цей вірш на замовлення чи з нахнення?» Вона опустила голову і сказала: «На замовлення». Тому я звертаюся до тебе, батьку, якщо головна цінність вашої дитини — її душа — не стане пріоритетом, через який ми будемо будувати все своє життя — бізнес, багатство, славу, перспективу, ми ніколи не зможемо бути далекоглядними.

Коли народилася моя донька, я зрозумів кілька істин: по-перше, я вже ніколи не буду таким, як раніше, вона змінила мене. По-друге, на світ народилася не лише моя донька, народився і я — як її батько. Ми обидва були немовлятами. Ми разом народилися і були одного віку: вона — як особистість, я — як батько. І ще один момент: я знаю, як швидко ростуть діти — вони ростуть 24 години на добу. А ми, як батьки, — тільки в час, присвячений батьківству. Середньостатичний чоловік присвячує дитині лише 15 секунд свого часу на добу. Стільки покинутих дітей при батьках, які живуть з ними в одному домі!..

А потім стається проблема: коли діти досягають 17 років і ми починаємо розмовляти, то виявляється, що говоримо на різних рівнях. Чому? Бо їм 17, а нам, як батькам, можливо, трохи більше, ніж в пологовому будинку. І тому дитина дивиться в очі батькові і каже: «Тату, ти мене не розумієш!» І вона права, бо ми розвиваємося лише тоді, коли присвячуємо себе батьківству. Якщо ми

не віддаємо дітям себе, ми не даємо їм нічого.

Знайте, що все, вкладене в душу дитини, допомагає їй прийти до спасіння, і зустрінє вас у вічних оселях неба.

Тимчасове і вічне

Дивіться на своє життя через призму вічності, бо у ньому є те, що цінне тепер, і те, що матиме вічну цінність. Це ще один принцип далекоглядності. Якщо ми дивитимемося на життя очима вічності, у нас будуть зовсім інші цінності. Мудра людина орієнтується на довготривале, на те, що має вічну перспективу.

Я нещодавно читав інтерв'ю відомого американського психолога-християнина Джеймса Добсона. Під час навчання у школі він займався спортом і отримав у нагороду кубки, які певний час стояли у шкільному музеї. Через багато років він отримав поштою один зі своїх кубків. Там була записка, що цей кубок знайшли у смітті, коли розбирали навчальний заклад. І Добсон робить такий висновок: «Рано чи пізно всі наші досягнення хтось перевершить. І наші найважливіші трофеї, які були неймовірно цінними, опиняться у смітті. Але вічні цінності переживуть нас і увійдуть у вічні оселі».

Будь вірним у малому

Ісус сказав: «Хто вірний в найменшому, і в великому вірний» (Лк.16:10). Бог випробовує нас у малому. Іноді ми настільки прагнемо великого, що й не помічаємо, що топчемо мале й незначне. А саме воно й було нашим екзаменом. Одного разу нам був потрібен працівник в офіс, і ми запросили групу волонтерів на спілкування і молилися, щоб Бог допоміг нам побачити, хто може бути посвяченим у цій справі. Ми дали їм певне завдання, а також пригостили піцою. Вони щось робили, спілкувалися, їли. Серед них була одна дівчина, яка за цей час закінчила свою роботу, допомогла одному, іншому і при цьому ще встигла підібрати все сміття, котре лишалося після їжі. За кілька хвилин вона зробила роботу майже всієї групи. І тоді я, навіть не знаючи її імені, сказав: «Ти будеш нашим працівником». Вона була вірною в малому. Так дивляться далекоглядні люди, підбираючи працівника, і так дивиться Господь Бог, підбираючи собі вірних рабів! Якщо ми будемо невірні у дрібницях, Бог ніколи нам не довірить високого.

Вірність у несправедливому багатстві

«Коли в несправедливому багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірить?» (Лк. 6:11).

Ми вже говорили про те, що у світі є матеріальне й духовне, тимчасове й вічне. Наприк-

лад, зовнішність, слава, гроші, здоров'я, визнання — все це рано чи пізно зрадить нас. Скільки людей зневажає цінності вищі, щоб добитися певної позиції, якоїсь слави чи якихось матеріальних речей. Але рано чи пізно закінчиться термін їх придатності. І якщо людина мудра, то все це вона вкладатиме у вічні цінності. І це буде далекоглядно.

Вірність у чужому

«І коли ви в чужому не були вірні, хто ваше вам дасть?» (Лк. 16:12).

Ми починаємо своє життя в чужому маєтку. Ми виховуємося у домі батьків, потім працюємо на певних керівників, у церкві підпорядковані своїм служителям.

Звичайно, все, що ми маємо на землі, — це Божий дар, даний нам в оренду. Ми просто користуємося ним. Але я мав на увазі не небесний устрій, а земний. Та чи знаєте ви, що на небесах буде приватна власність? Тут на землі у нас немає приватної власності щодо Бога, ми маємо лише приватну власність щодо держави і оточуючих людей. Але Біблія закликає збирати собі скарби на небі. Це будуть наші скарби, які матимуть вічну цінність. І мудрість полягає у тому, щоб зібрати саме ці скарби.

Разом з тим, ми зростаємо як фізично, так і духовно. І згодом кожен з нас увійде у свій маєток — матиме свій дім, свою справу, своє служіння. Але успіх і благословення у всьому цьому залежить від того, як ми служили в чужому. Якщо ви шанували свого батька і служили йому від щирого серця, то отримаєте своє благословення. І коли ви увійдете у батьківство, то благословення синівства буде як печатка над вашими головами. Це духовний закон. Скільки людей увійшли у свої сім'ї, у свій бізнес, у своє служіння з прокляттям синівства. І потім вони дивуються, звідки ж з'являється стільки проблем у їхньому житті. Апостол Павло закликає служити своїм панам, як Господу. Ми служимо в церкві, звичайно, все це ми робимо для Бога. Але якщо ви служите не тому, що хтось змусив вас, не для того, щоб щось отримати у відповідь, а служите від повноти серця, то настане час — і ви отримаєте благословення. Це духовний закон — і в цьому полягає далекоглядність.

У кожній справі є сини й найманці. Про Тимофія апостол Павло свідчить, що той, як син батькові, служив йому. Зауважте, працюють і ті, й інші, але різниця між ними полягає у цілях. Син служить із любові, найманець — задля плати. Син успадковує маєток, а найманець — захоплює, мета його праці — якомога більше надбати для себе. Це стосується і бізнесу, і служіння, й інших сфер.

Не можете служити двом панам!

«Жаде́н раб не може служи́ти дво́м пана́м, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові й мамоні служити!» (Лк. 16:13). Ми маємо в житті дуже складний вибір — вибрати того, кому служитимемо. Ми служимо тому, чому себе присвячуємо. Тому посвячайте себе правильним цілям, обирайте вічні цілі. Знайдіть правдивого пана, бо у цьому теж полягає далекоглядність. Бо цей вибір визначає результат нашого життя.

Отже, ми маємо бути далекоглядними, бо це схвалює наш Господь. Для цього у нас є розум та здібності, можливості, іноді особливий час чи випадок і разом з тим Господь дав нам безліч застережень для того, щоб ми могли рухатися у правильному напрямку і не збилися з дороги. Є люди, які все життя бродять провулками і не можуть вийти на пряму дорогу. А в кінці життя запитують себе: «А для чого я взагалі жив?» Щоб цього не сталося з вами, будьте далекоглядними, дивіться на своє життя через призму вічності, щоб у кінці його, коли постанете перед Судилищем Христовим, знали, що прожили не намарно, і щоб почули з уст нашого Пана слова похвали.

Сергій ВІТЮКОВ

ГІДОТА СПУСТОШЕННЯ ЯК

Існує багато різних конфесій, і кожна з них заявляє про свою унікальність. Як не помилитися у виборі церкви? Таке питання часто ставлять люди, які шукають істину. Ще на початку 90-их років на це запитання євангельські служителі відповідали просто і сміливо. Вони казали: «Всі конфесії визнають авторитет Слова Божого, але далеко не всі при цьому живуть за Писанням. Тому ви читайте Біблію і порівнюйте те, що прочитали, з тим, що ви побачите в християнських деномінаціях. Коли будете чесно робити висновки, то самі побачите, хто виконує Слово Боже, а хто ні».

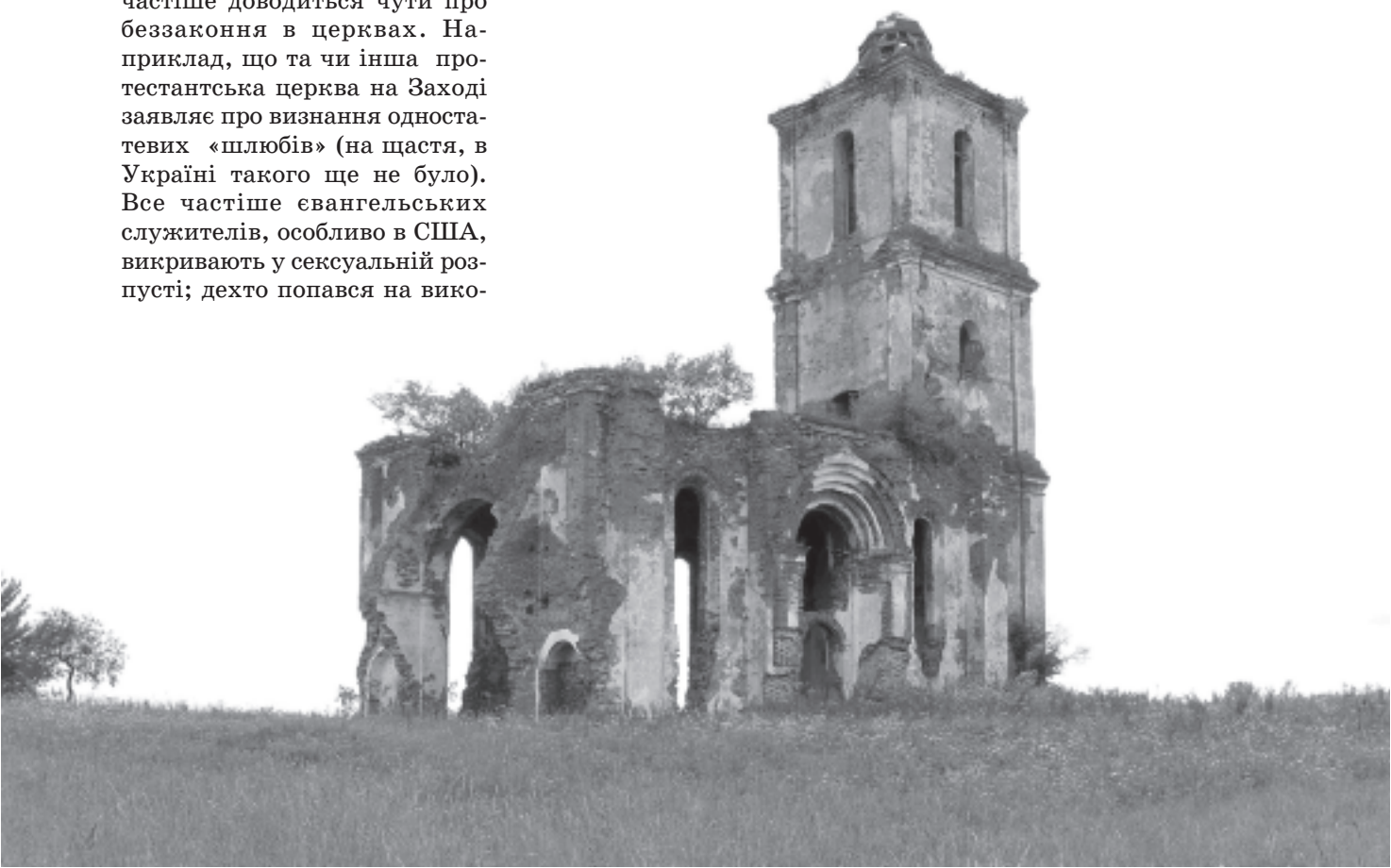
Сьогодні духовна ситуація в християнстві далеко не така, якою вона була ще 20 років тому. З'явилося багато різних громад, які формально належать до однієї і тої ж самої християнської течії, і навіть, буває, однаково називаються, але радикально відрізняються одна від одної. На жаль, все частіше доводиться чути про беззаконня в церквах. Наприклад, що та чи інша протестантська церква на Заході заявляє про визнання одностатевих «шлюбів» (на щастя, в Україні такого ще не було). Все частіше євангельських служителів, особливо в США, викривають у сексуальній розпусті; дехто попався на вико-

ристанні церковних коштів в особистих цілях і навіть потрапив за ґрати за звичайне шахрайство. На жаль, скандали пов'язані зі зловживанням фінансами стали траплятися і в церквах України. І коли людині, яка шукає Бога, сьогодні сказати: «Подивися на євангелістів», ефект може бути зовсім протилежний.

Як повинні реагувати віруючі на всі негативні прояви сучасності? Перш за все потрібно розуміти все, що стається, згідно Слова Божого. Про першу Церкву читаємо: «Люди, що увірували, мали одне серце й душу» (Дії 4:32). В іншому місці написано, що віруючі мали ласку в усього народу (див. Дії 2:47). Безперечно, коли Церква перебуває в чудовому духовному стані, легко сказати: «Подивіться на нас в світлі Писання і пороздумуйте, чи пізнали ми істину, чи ні». Але вже тоді апостоли попереджували про майбутні духовні проблеми. Павло ска-

зав: «Бо я знаю це, що по моїм відході прийдуть до вас хижі вовки, які не щадитимуть отари, і з вас самих постануть мужі, що говоритимуть спотворене, щоб відтягти учнів слідом за собою» (Дії 20:29-31). Апостол Петро написав: «А були й неправдиві пророки в народі, як і між вами будуть неправдиві вчителі, які внесуть згубні ересі й відречуться того Владики, що їх викупив, наводячи на себе швидку погибель, багато хто піде за їхніми розпустами, а через них дорога правди буде зневажена» (2 Пет.2:1-2). Ми з вами живемо в останній час, і буквально на наших очах виконуються біблійні пророцтва стосовно останнього часу.

Цей світ спішить назустріч своїй загибелі, деградує з кожним роком все більше і більше. Коли ми, віруючі люди, бачимо беззаконня в цьому світі, то розуміємо, що так повинно бути, бо так написано. Але багато хто виявився

ОЗНАКА ОСТАННЬОГО ЧАСУ

не готовими до беззаконня в Церкві. Це зрозуміло, бо бачити гріх в Церкві для віруючої людини набагато болючіше, ніж бачити гріх у світі.

Але не потрібно забувати, що Біблія ясно попереджує, що останній період людської історії буде характеризуватися не тільки беззаконням у світі, але й беззаконням у Церкві. Навпаки, коли б у цей останній неспокійний час у рядах Церкви, як і колись, була б така ж гармонія, що й у першоапостольській, то ми мали б причину засумніватися в правильності Писання.

Коли учні запитали Ісуса про ознаки Його другого приходу і кінця світу, Він дав їм розгорнуту відповідь, яка записана в 24-му розділі Євангелії від Матвія. Там є такі слова: «Отже, коли побачите гидоту запустіння, що стоїть на святім місці, провіщену пророком Даниїлом, — хто читає, хай розуміє, — тоді ті, що є в Юдеї, хай утікають у гори» (Мт.24:15-16). Як зрозуміти термін «гидота спустошення»? Це — гріх на святому місці, він відштовхує людей від поклоніння. Гріх на святому місці, чи змішування святого з грішним, є особливою гидотою для Бога.

Достатньо згадати безбожного вавилонського царя Ватсара. Суд Божий прийшов на нього в той день, коли він наказав винести посуд, який взяв з Храму, щоб пити з нього на бенкеті. «І пили з них цар та вельможі його, жінки його та його наложниці. Пилю вони вино й славили богів золотих та срібних, мідяних, залізних, дерев'яних та камінних» (Дан.5:3-4).

На термін «гидота спустошення» вперше натрапляємо на сторінках Біблії в Книзі пророка Даниїла в 9-му розділі. Він пише, що гидота

спустошення буде безпосередньо перед приходом Месії. Ці слова Даниїла буквально збулися в 168 році до Різдва Христового, коли Єрусалимський храм був осквернений сирійським царем Антіохом IV Єпіфаном: завойовники поставили в храмі жертвник ідолу Зевсу, а також принесли в жертву свиню.

Майже всі біблійні пророцтва мають одну особливість: вони збуваються поетапно, і Сам Ісус відзначив, що до виконання цього пророцтва Даниїла ще далеко. Він сказав, що коли побачите гидоту спустошення, щоб ті, хто буде в Юдеї, бігли в гори (Мт. 24:15). Тут йде мова про другий етап здійснення даного пророцтва, який звершився в 70-му році нової ери, коли Єрусалимський храм був спалений римлянами. Тоді віруючі згадали слова Христа і, слухаючись Його веління, пішли в гори і врятували своє життя.

Багато богословів вважають, що Храм буде відновленим і в ньому встановить свій престол антихрист — і це буде третім і заключним етапом виконання даного пророцтва. Чи це буде саме так, як сьогодні кажуть богослови, нам покаже час. Але тепер християнам набагато важливіше розуміти, що в старозавітні часи Храм був єдиним місцем поклоніння Богу. Але з часів Христа поклоніння стало можливим у будь-якому місці, про що сказав Ісус в розмові з самаряняною. І тому не дивно, що сьогодні сатана намагається принести гидоту на всяке місце, а не лише в Єрусалим.

Неважко зрозуміти, що безбожні працівники культури, мистецтва і літератури буквально подвоїли свої зусилля, щоб змішати святе з грішним. У минулому письменники просто стверджува-

ли, що Христос — міфічна особа, чи просто намагалися відкидати вчення Христа в своїх працях. Безперечно, вони зробили свою чорну справу, відвернувши певну кількість людей від віри. Сучасні ж безбожники вже давно не намагаються сперечатися з Христом на інтелектуальному рівні, як це робили їхні попередники, вони просто зображають Христа у своїх творах звичайним грішником — і суспільство просто в захваті від цього.

Але значно більше приносять шкоди не зовнішні безбожники, а внутрішні, про яких апостол Іван писав: «Діти остання година! А що чули були, що антихрист іде, а тепер з'явилося багато антихристів, з цього ми пізнаємо, що остання година настала! Із нас вони вийшли, та до нас не належали. Коли б були належали до нас, то залишилися б з нами; але вийшли, щоб відкрилося, що не всі вони наші» (1 Ів.2:18,19). І тоді люди, в яких ще є совість і маленька іскра віри, бачать безбожні вчинки цих антихристів на тих місцях, де колись нелицемірно славилось ім'я Боже. І вони говорять так: «Навіщо мені ходити в церкву, коли там роблять таку гидоту від Божого імені. Головне мати Бога в серці, а ходити кудись не обов'язково». Чи доводилося вам чути такі думки? Для тих, хто так думає, я скажу наступне: «Перед першим приходом Христа також осквернили храм. Сам Христос сказав, що храм, який має бути домом молитви для всіх народів, став вертепом розбійників (див. Мт. 21:13). У другому місці написано, що Ісус сказав, що з храму зробили печеру розбійників (див. Ів. 2:16). Кожен, хто хоча б трохи знайомий з Біблією, знає,

що змову проти Христа зробили не римляни і не розбійники з великої дороги, а служителі храму. На основі цього всього деякі проповідники роблять передчасні висновки і кажуть, що до того часу храмове служіння було вже ніби мертвою релігією. Але це не так. Писання свідчить, що, незважаючи ні на що, у Храмі несли служіння і богобоязні служителі: був священник Захарій і його дружина Єлизавета, старий Симеон, чоловік праведний і благочестивий, який поблагословив маленького Ісуса, була пророчиця Анна, яка постом і молитвою служила Богові день і ніч. І цей список благочестивих людей, які були при Храмі в той духовно важкий час, можна продовжувати. І в наш час, коли так багато відступників сіють спокуси, залишається немало тих, хто вірний Господу до кінця. Біблія чітко визначає умови спасіння: увірування, покаяння, хрещення і подальше життя по вірі. Ці умови не змінилися і в наш час, тому просто «вірити в душі для себе» недостатньо для пізнання Бога і отримання життя вічного. Христос сказав: «Бо тісні ті ворота і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!» (Мт. 7:14). Сьогодні цей шлях знайти особливо важко, тому що через лжевчителів, які вийшли від нас, але не були нашими, шлях істини часто зневажений. Але чи значить це, що спастися сьогодні важче? Час летить, змінюються епохи, на зміну тоталітаризму приходить демократія і навпаки. Тоталітарні режими

зазвичай переслідують Церкву. Багато слов'янських віруючих пам'ятають ті часи, коли за визнання Христа можна було потрапити у в'язницю. Але в ті часи, коли влада переслідувала віруючих, в самій Церкві практично не було спокус, тому що в такі періоди всі члени Церкви мали сильну віру, яка витісняла гріх і без-

законня. Коли ж немає гонінь, завжди знайдуться люди, які захочуть використати Церкву для наживи, самореклами чи для якихось інших нечестивих цілей. Іншими словами, де є переслідування — там мало спокус, а де немає переслідувань — безліч спокус. І я хочу запитати у тих людей, які сьогодні говорять, що їм ніби достатньо «мати Бога в душі», і не хочуть іти в Церкву, тому що в ній все погано: «А коли б сьогодні були переслідування, чи приєдналися б ви до християнської общини, щоб у ній

служити Богові ціною багатьох перешкод? Адже там, де переслідування, значно менше гріхів».

Усім, як віруючим, так і тим, хто шукає, нагадаю, що немає спасіння поза Церквою і в той же час нема сенсу приєднуватися до тієї громади, в якій визнають одностатеві «шлюби» або проповідують так звану «євангелію добробуту» чи будь-яку іншу ересь, яка несумісна з євангельським духом. Є багато церков, де проповідують правдиве вчення, і якщо ви захочете знайти таку церкву, то вищезгадані законники не повинні стати вам на перешкоді до спасіння. Але нагадаю, що Ісус порівняв Церкву останнього часу з десятима дівами, з яких лише п'ять виявилися розумними (див. Мт. 25:1-13). Під нерозумними дівами Він не мав на увазі тих, хто чинить тяжкі беззаконня, безперестанку сіє спокуси чи вводить шкідливі ересі. Нерозумні діви — це просто ті, в кого згасла віра.

Такі люди сьогодні є практично у всіх церквах, тому вибираючи громаду, ми не повинні бути надто вимогливими. Тобто чекати від неї таких духовних досягнень, як в першоапостольський період. Будьте в першу чергу вимогливими до себе. Хочу закінчити свою статтю словами, якими Ісус закінчив притчу про десять дів: «Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!» (Мт. 25:13).

Леонід КАНОЧКІН,
м. Клівленд

Я був дуже горливий для Господа, бо Ізраїлеві сини покинули заповіта Твого та порозбивали жертівники Твої... І сказав Господь: «В Ізраїлі Я позоставив сім тисяч — усі коліна, що не схилилися перед Ваалом...

1 Книга царів 20:13-18

«Всі люди народжуються вільними і рівними у своєму достоїнстві та правах» (Загальна декларація прав людини 1948 р.).

«І станете ви, немов Боги, знаючи добро і зло» (1 М. 3:5).

«Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого... уподібнюсь Всевишньому» (Іс.14:14).

«...Хочу, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, а голова жінки — чоловік, а голова Христові — Бог»

(1 Кор.11:3).

Мої ровесники ще добре пам'ятають епоху «розвинутого соціалізму». Тоталітарна, атеїстична система, просякнута демагогією та брехнею, по-

рівність, братерство, щастя».

Не беруся коментувати справді гарні, глибокі за своєю суттю слова з лозунгу радянської доби, проте над од-

чини піднімати бунти, повстання, здійснювати революції, кровопролитні війни — ніж ідея рівності в усіх її аспектах. Коротко розглянемо три з них: рівність в аспекті людина-людина, чоловік-жінка (сім'я) та Бог-людина.

Людина людині — друг, товариш і брат

Слова, винесені в заголовок цього розділу, своїм звучанням нагадують євангельські висловлювання. Проте взяті

АБО ЗАКОНОМІРНІСТЬ ПІДПОРЯДКУВАННЯ

слуговувалася гаслами, що аж ніяк не були схожі за своєю ідейною суттю на облудну личину комуно-більшовицької пропаганди. Особливо у травневі та жовтневі дні, коли криваво-червоний колір ставав домінуючим, одним з багатьох гасел, що прикрашали багатотисячні колони демонстрантів, був: «Мир, свобода,

ним із них хотів би порозважати. Слово це — рівність.

Серед багатьох значень цього слова візьмемо наступне: рівний — такий же, однако-вий з ким-небудь або чим-небудь, відповідним за кількістю, якістю, величиною, значенням та ін.

Мабуть, в історії людства не було більш «благородної» при-

вони не зі Святого Писання, а з документа, що мав (Слава Богу, в минулому) назву «Моральні принципи будівника комунізму». До речі ідея комунізму, також була запозичена з Євангелії, а саме — з життя першоапостольської Церкви. Але це не було планом Божим навіть для Його Церкви — це було виявом особливого духов-

ного натхнення християн першого сторіччя і зрештою не знайшло свого продовження у наступні епохи.

Однак у цих словах відображено принцип стосунків людей, головна ідея якого — рівність усіх. Ми не будемо в деталях проводити аналіз принципу рівності радянської епохи, що полягав у рівних можливостях висловити свою думку (читай — не мати власної думки), мати рівний доступ до матеріальних благ (читай — «все навколо колгоспне, все навколо моє»), мати однаковий одяг і взуття фабрики «Прогрес» і борони Боже — закордонні кросівки чи костюм. Навіть з будівництвом житла (особливо в сільській місцевості) проблем не було — для всіх рівно 8 на 11 метрів і ніяких там других поверхів і мансард.

Слава Богу, ця «рівність» — історія двадцятирічної давності.

Що говорить Біблія, щодо рівності між людиною і людиною? У Євангелії ця ідея озвучена недругами Христа, а отже, заслуговує на найбільшу об'єктивність. Ось вона: «Учителю, ми знаємо, що Ти справедливий і не зважаєш ні на кого, бо Ти не дивишся на особу, але навчаєш дороги Божої по правді...» (Мр.12:14). Послідовник Христа, апостол Яків так виразив думку щодо рівності: «Брати мої, майте віру в Ісуса Христа, нашого Господа слави, не зважаючи на особу» (Як.2:1). А ось біблійний текст з глибокої древності: «Не будеш потурати особі вбогого, і не будеш підлещуватися до особи вельможного, — за правдою суди свого ближнього» (4 М.19:13).

У кожної людини рівні права, тому що в нас один Творець, про Якого сказано: «Бог не дивиться на особу» (Єф.6:9, Кол.3:25). Проте ми різні у наших здібностях — і це також від Бога. Ми не однакові інтелектуально, на психологічному, а також фізичному

рівнях. І хоч ми всі «напоєні одним Святим Духом», що живе в нас, але маємо різні духовні дари, цінність яких також має відмінність згідно важливості у справі будівництва Церкви.

«Всі люди народжуються вільними і рівними у своєму достоїнстві та правах» — цими високими словами із «Загальної декларації прав людини 1948 р.» хочеться підвести ризик, усвідомлюючи, що ця істина — лише на коротку мить, а саме: відрізок часу, за який новонароджене життя потрапляє з рук лікаря в руки матері, у відділ реанімації чи до рук завідувачки сирітським притулком...

Хто у домі голова?

Останній абзац попереднього розділу закінчується на сумній ноті. Отже, все-таки нерівність. Це прикрий збіг обставин у житті людини чи задум Творця?

Ми розглянемо аспект «прикрої нерівності», яка була задумом Божим. Про це говорилося і писалось безліч разів: у теологічних працях від древності до наших часів, у кандидатських і докторських дисертаціях з приводу гендерної рівності.

Мова піде не про дискримінацію жінки в суспільстві, ущемлення її законних прав на виробництві або побутовій сфері. Розглянемо Божу схему рівності, яка полягає у безпосередньому, безумовному підпорядкуванні. Ось вона: «Я хочу, щоб ви знали, що голова жінки — чоловік, чоловікові голова — Христос, а голова Христові — Бог!» (1 Кор.11:3). На прикладі найдревнішої Божественної інституції — сім'ї Дух Святий через апостола Павла ілюструє для сучасної людини принцип рівності в закономірності підпорядкування. Ця древня біблійна схема підпорядкування, запропонована Творцем, є фундаментом і гарантією міцності сім'ї.

Згідно статистичних да-

них, майже кожен другий шлюб в Україні розпадається. Жаль, що статистика не наводить відсоток розлучень, що мають у своїй основі порушення однією чи іншою стороною саме цієї біблійної настанови підпорядкування.

Бог є Автор і Творець всього. «Усе через Нього постало, і нічого, що повстало, не постало без Нього» (Ів.1:3). Існування Єдиного Творця об'єктивно передбачає нерівність: є Творець — є творіння, є вінець творіння — людина, до речі, створена за образом і подобою Творця (1 М.1:26). Отже, біблійний порядок, біблійна рівність у її духовному аспекті передбачає таке підпорядкування: в сім'ї — діти-жінка-чоловік; у Церкві — молоді коряться старшим (див. 1Пет.5:5), Церква кориться Христу (див. Єф.6:24), Христос повністю підкорився Богу-Отцю.

Варто зауважити, що Божественна ідея рівності в її гендерному аспекті полягає в тому, що чоловік і жінка — обоє створені Богом, мають рівні права в користуванні матеріальними ресурсами землі, через віру в Христа мають рівний доступ до спасаючої благодаті Божої. Коли ж мова заходить про чоловіка і жінку як сім'ю — рівність змінюється на підпорядкованість без втрати індивідуальності перед Богом. Таким був задум Творця.

Чи варто дивуватися, що супротивник Божий — диявол до сьогодні діє в людях саме через сім'ю, власне через хитрий підступ стараючись зруйнувати первинну Божественну інституцію на землі. Як не парадоксально, але ідея рівності, закладена в особистість людини Творцем, викривлена та спотворена ворогом душі людської, стає інструментом у нівелюванні цінностей сім'ї аж до повного її зруйнування. Бурхливий розвиток ідеї емансипації жінки, започаткований у 19 ст. і особливо

бурхливий у шістдесяті роки двадцятого століття, породив і виплекав багатьох лідерів-жінок та зробив потужний вплив як на окремі верстви суспільства, так і на суспільство в цілому. При цьому основне призначення жінки як матері — берегині домашнього вогнища, особи, яка «тримає три кути дому» — непомітно відійшло в тінь, ставши маловартісним та архаїчним. Новітні потуги диявола (основані також на ідеї рівності): підірвати біблійну інституцію сім'ї — один чоловік + одна жінка = сім'я — і знак рівності поставити там, де навіть за людською логікою (мова не йде про Божі моральні принципи) його не можна ставити, а саме: один чоловік + ще один чоловік, чи одна жінка + жінка = «сім'я».

Сама ідея антихриста порівняти традиційну сім'ю з антиподом сім'ї є цинічним та підлим обманом диявола серед людей перевернутого розуму (див. Рим.1:28). Тим не менше, вона знаходить підтримку на різних рівнях суспільства, і що найганебніше, у деяких християнських «церквах». Так з 2 листопада цього року священнослужителі шведської лютеранської церкви прийняли рішення «благословляти» такі «шлюбів». Мартіну Лютеру і в жахливо-му сні не могло приснитися, що буде з послідовниками його ідеї через декілька сот років.

Де ж першоджерело такого прагнення зробити рівним непорівнюване?

Натхненник і організатор всіяких бунтів і протистоянь — помазаний херувим-хоронитель, що «ходив серед огнистого каміння» (Ієз. 28:14). Не вдовольняючись славою і величчю, даними йому Богом перед іншими небожителями, він бундючно і гордовито заявляє: «Зійду я на

небо, повище зір Божих поставлю престола свого... підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому» (Іс. 14:13).

«Уподібнюсь», «стану як Всевишній», «рівняю себе з Ним» — це бажання прирівняти себе до Бога через гордість та марнославство. Скинутий на землю, супротивник Божий продовжує спокушувати ідеєю рівності вінець Божого творіння — людину: «Знає Бог, що дня того, коли будете з нього (з дерева, що посеред раю) виступити, очі ваші розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро і зло» (1 М. 3:5).

«Ви станете немов Боги, ви уподібнитесь Богу» — знайома пісня скинутого з неба херувима-супротивника. Сім'я піддалася на обман, а пізніше вже цілий народ сказав: «Збудуємо собі місто та башту, а вершина її аж до неба». Знайомий куплет зі старої диявольської пісеньки: «Зійду я аж на небо...» Це логічне продовження започаткованої сатаною ораторії «рівності», що звучить у симфонії гріховного світу аж до наших днів. Пам'ятаємо, як потужно звучала «ораторія рівності» у 1917 році в Російській імперії. «Кто был ничем, тот станет все» — ідея класової нерівності, що прирікала на знищення «до основанья, а затем...» зробити всіх

рівними, а саме — забрати у багатих і дати бідним. Що й було зроблено — багатих просто знищили, бідними стали всі. Ще й до сьогодні суспільство не може оговтатися від цієї «класової рівності».

Диявольська система рівності — це система обману та хитрості: «Ви будете як Боги». Це перегукується з людським марнославством, в людині живе ця ідея. Бог вирішив цю проблему. Знаючи, що ми ніколи не піднінемося до Його рівня, Бог у Христі порівнявся з нами, з людиною. «Він прийняв образ і подобу людини і з вигляду став, як людина». Це сталося з Його доброї волі, це сталося тільки тому, що Христос перебував у Божій системі підпорядкування. «Не моя воля, а Твоя, Отче, нехай буде» (Лк. 22:42). «Він понизив Себе (порівняв Себе), ставши подібним до людини... бувши слухняним аж до смерті» (Фил. 2-7:8). Це був Його вибір, Він Сам упокорився, принісши Себе в жертву.

У Христі Ісусі ми знову стаємо співниками Бога Отця, набуваємо втрачене Адамом в Едемі.

Ми живемо в переддень приходу на землю Ісуса Христа. Шалена гонитва в бажанні стати рівними — на рівні лідерів світських чи навіть релігійних, на рівні могутніх промислових корпорацій, зрештою, на рівні простої, пересічної людини.

Проблема — не в бажанні бути подібним, рівним, проблема наших сучасників — у небажанні вийти з оманливих та підступних координат «рівності», що їх пропонує диявол та його ціннісна система під назвою «світ». Бог пропонує рівність, яку Він Сам заклав у єство людське і показує на єдиний біблійний шлях — шлях підпорядкування.

Микола СИНЮК

«Революція — це Сатурн,
вона пожирає власних дітей»
(Приписується Жоржу
Дантону).

Проблема батьків та дітей існувала, напевне, ще з часів біблійних праотців. Її суть стисло можна виразити такою фразою: «Батьки завжди намагалися прищепити дітям свої моральні принципи та норми поведінки, діти ж завжди цьому чинили опір, щоб жити і діяти за власним розсудом».

Точка зору батьків: «Яка ж ця молодь неслухняна!», точка зору дітей: «Які ж ці батьки відсталі!» В різні часи ця тема була по-різному актуальною, по-різному болючою, але, разом з тим, вважалася чи не вічною: мовляв, скільки буде існувати світ, стільки ж існуватиме й проблема. Донедавна так думав і я. Але двадцять перше століття поставило все з ніг на голову. Тепер ролі перемінилися, особливо батьків: нині ВОНИ змушують дітей відступати від загальноприйнятих норм та правил поведінки. Причому роблять це відкрито, грубо, цинічно нехтуючи моральними цінностями, якими жили десятки поколінь, нехтуючи думкою мільйонів своїх співгромадян і навіть здоровим глуздом.

Поки що таких батьків меншість. Але вони при владі. І їхні слова та вчинки подібні до вірусу, який заражує усіх оточуючих. І їхня кількість збільшується в геометричній прогресії. Їхні закони змушують приймати їхню філософію навіть тих, хто з цим не погоджується. А це вже диктатура. Диктатура маразму.

До речі, диктатура у більшості випадків приходить унаслідок революцій. Як колись славнозвісна «диктатура пролетаріату», ця також народилася революцією. Сталося це майже 50 років тому. Передумови для так званої «сексуальної революції 60-их років» виникли значно раніше. У 20 столітті на арену виходять дві головні тенденції: боротьба за демократію та боротьба за незалежність. Незалежності та поваги до себе вимагали усі: жінки та раби, колонії та племена, республіки та монархії. Церква катастрофічно втрачає владу та вплив. Останній удар по так званій пуританській моралі завдала Друга світова війна. Вона зруйнувала не лише міста та економіку, вона зруйнувала людський світогляд та віру в добро. Якщо старші ще намагалися жити по-старому, діти в умовах зруйнованої економіки не бачили потреби у старій моралі, яка до того ж, на їхню думку, не відповідала на головне запитання: «Чому так сталося?» Молоде покоління вирішило жити по-своєму. І особливо яскраво це виявилось у сексуальній сфері. Життєвим кредо стали девізи: «Задовольни свої бажання!», «Живи сьогоднішнім днем!» Були відкинуті усі попередні табу щодо сексу. Вільне кохання стало модним, офіційний шлюб — застарілим, контрацептиви — обо-

в'язковими. Широкого поширення набуває рух «хіпі» як протест проти будь-якої моралі та впливу старших. Невід'ємною частиною революції 60-их стають рок-н-рол, «Бітлз», наркотики, розпуста, нудизм.

Далеко не всі були в захваті від таких нововведень. Але революція відбулася. І вона перемогла. Перш за все у людській психології. Те, що вважалося у 60-их роках одним прогресивним та революційним, іншим — диким та непристойним, вже у 80-90-их стає звичним та нормальним. Тепер активними членами суспільства є саме ті колишні революціонери та їхні діти, виховані новою мораллю. Багато хто з них при владі. І зараз ми у повній мірі бачимо плоди сексуальної революції. Але один плід виявився несподіваним. Ще не всі його побачили та усвідомили. Але він жахливий. Як для самих революціонерів, так і для усього суспільства.

Згадаймо ще одну революцію — Французьку. Наприкінці 18 століття вона була символом прогресу та щасливого майбутнього. Під її знамена ставали найбільші уми Європи. Вона обіцяла хвилюючі зміни та неймовірні можливості. Але триумф був неповним. Надто багато протиріч було у філософії французької революції, наслідки — абсолютно непередбачувані. Епіграфом цієї революції можна сміливо поставити слова одного з її лідерів — Жоржа Дантона, якого відразу ж після її перемоги його ж співтовариші повели під гільйотину. Кажуть, перед смертю він сказав свою знамениту фразу: «Революція — це Сатурн, вона пожирає власних дітей». (Са-

Сатурн, що пожирає

турн, древньоримський бог землі, був відомий тим, що, боячись втратити владу, ковав своїх нащадків).

Несподіваним наслідком сексуальної революції 60-их років стало те, що і вона стала пожирати своїх дітей. Якщо раніше батьки хапалися за голови, дивлячись на «подвиги» дітей, сьогодні хапатися немає кому: вони самі штовхають їх на «подвиги», змушують жити, думати та поступати не так, як до цього. Батьки самі кажуть молодому поколінню: «Не звертайте уваги на ту застарілу мораль, вона принижує вашу гідність. Ви і тільки ви маєте право вирішувати, як вам жити».

Натрапив якимось в інтернеті на один відеоролик, який не дає спокою ще й досі. Пісня-кліп називалася «Два тати» і прозвучала в одній нідерландській дитячій передачі. У залі перед сценою зібралося кілька сотень дітей. Ведуча запитує: «Діти, а хто прийшов сюди з татом?» Отримавши відповідь, знову запитує: «А хто з двома? Ніхто? А от у Теренса є два тати. Справжніх. І він зараз про це розповість». І хлопчина років десяти життєрадісно починає пісню-розповідь про те, що живе він з одnorічного віку з двома татами. З ними йому чудово, все, як у звичайних сім'ях: один тато уроки перевіряє, другий одягу пере, коли захворіє — обоє турбуються за здоров'я, ввечері усі разом дивляться серіали. Така собі сімейна ідилія. «В мене два тати, справжніх тати, — із захопленням виспіває хлопчина. — Часом пестять мене, часом суворі, але в нас все о'кей». Правда, є деякі проблеми в школі, друзі сміються з нього, він не ображається. «Це не-

звично, але нормально», — як ні в чому не бувало знижує плечима юний співак. «В нього два тати, справжніх два тати...» — захоплено притопуючи та плескаючи в долоні підхоплює малеча. Зал у захваті...

А тепер зовсім свіжі новини. У Великобританії 12-річному хлопчику дозволили змінити стать. От відчув він, що народився не тим, ким треба. Ну, помилка природи, дівчина він, дівчина! Що в такому випадку повинні зробити нормальні батьки? В різних суспільствах, в різних століттях по-різному, але можна звести до стандартної фрази: «Та взяти б добру лозину...» Але тільки не в сучасній, толерантній Європі. Там тато з мамою лише зраділи: «Добре, синоч..., ой, доню! Ми платимо, швидше до хірурга». Швидко змінили ім'я, привели до школи — і представник влади на загальношкільному зібранні попередив, що той, хто звернеться до неї (чи нього) як до хлопця, буде відповідати згідно закону. Шкільне

керівництво навіть окремий туалет для героя обладнало.

Але ще більша сенсація сталася з 8(восьми!)-річним Джої Ромеро зі США, який нещодавно офіційно став дівчиною Джої. Найближчим часом його чекає спеціальна операція. Батьки поки що з гордістю позують фотографам та телевізійникам.

Хтось скаже: «В сім'ї не без виродка». Справа в тім, що виродками тепер вважаються ті, хто не приймає сучасної моралі. Більше того, згідно законодавства деяких держав, вони є злочинцями. Скажімо, у Каліфорнії батьки тепер не мають права виховувати своїх дітей, як їм хочеться. Про це повинна подбати школа. А школи відтепер, згідно підписаного губернатором закону, зобов'язані щорічно святкувати «День Харві Мілка». Хто він такий? Гомосексуаліст, педофіл, збоченець, борець за полігамні відносини, безсоромний брехун та вульгарист, перший гей, який посів високий державний пост у штаті і який через свій спосіб життя

своїх дітей

був застрелений. Нині він національний герой та приклад для наслідування.

Гріх завжди був гріхом. В усі часи і за будь-якої політики. Але якщо раніше старше покоління, яке традиційно вважалося більш консервативним від молодшого, було стримуючим фактором у поширенні гріха, то тепер все стало навпаки: батьки самі розбещують дітей ще з дошкільного віку. А правильніше було б сказати — гвалтують. Бо як інакше назвати примусове вбиття в дитячі голови моралі сексуальної всездозволеності і так званої толерантності?

Сатурн політичної революції на фоні Сатурна революції сексуальної постає милим ягням: той поїдав переважно своїх дітей-революціонерів. Сатурн 21 століття добрався до дітей справжніх. І його апетит страшенний. Він не терпить заперечень чи протистояння. І найбільше його дратує Церква. Хоча... Хоча не дуже він боїться її. Окремі ієрархи Церкви аплодують отим нововведенням. Освячують гомосексуальні шлюби. Висвячують священників-гомосексуалістів. У Церкві є чимало таких, які обома руками «За!» І це найст-

рашніше.

Якщо колись батьки намагалися захистити дітей від впливу світу, від розбещення, то тепер потрібно дітей захищати від батьків. Але хто буде захищати?

Ще якихось років 15-20 я б ніколи не наважився піднімати таку тему, тим більше у християнському виданні. Тепер, вважаю, було б злочином мовчати. Тим більше, що маразм толерантності ще не захопив Україну. Але це лише питання часу. Тому наші церкви, наші батьки, наші діти повинні бути готовими до всього. Не тішмо себе тим, що в наших церквах «такого ще немає». Содомські бацили вже є у суспільстві, в розумі, в планах політиків. Вони з шаленою швидкістю розповсюджуються через інтернет та мобільні телефони, через телебачення та пресу. Чи буде Церква готовою стати на захист своїх дітей? Відповідай тобі, читачу.

І — молитися. За Церкву. За Україну. За свою родину.

Р.С. Коли матеріал вже був підготовлений до друку, в інтернеті я натрапив на український (!) сайт, який настільки шокував мене, що важко щось коментувати. Ця сторінка створена для «християн нетрадиційної сексуальної орієнтації». Подаю текст, який розміщений на головній сторінці сайту.

«В главно́м — единство, во

второстепенном — свобода, во всем — любовь». Св.Августин.

Мы христиане Украины «нетрадиционной» сексуальной ориентации и им сочувствующие не зависимо от их конфессиональной принадлежности обращаемся для совместного общения, молитвы, взаимопомощи и поддержки. Миссия: Социальная адаптация геев, лесбиянок, бисексуалов и трансгендеров в христианской среде.

Мы верим, что сексуальная ориентация есть богоданный компонент человеческой личности, а любые попытки её изменить — есть прямое вмешательство в план Божий для конкретного человека.

Мы приглашаем гомосексуалов, лесбиянок, бисексуалов и транссвеститов, которые стремятся к интеграции их духовности с их сексуальностью, в полной мере участвовать во всех аспектах жизни в Церкви и обществе.

Що ж, з коментарів напрошуються лише слова апостола Павла: «перевернутий розум».

Юрій ВАВРИНЮК

Пишу, діти, вам, бо ви пізнали Отця. Я писав вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку. Писав я до вас, юнаки, бо міцні ви, і Слово Боже в вас пробуває, і лукавого перемогли ви. Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває! (1 Ів. 2:14-17).

ВЕРУЙ СТИЛЬНО спасись модно

Останні роки в інтернеті набули широкого поширення демотиватори — зображення з відповідним, часто гумористично-іронічним підписом. Один з них привернув мою увагу не стільки зображенням (дорогі золоті хрести, оздоблені коштовним камінням нерідко можна побачити на грудях сучасних священнослужителів), а досить оригінальним та несподіваним підписом. Він дуже вдало відображає сучасне ставлення багатьох людей до віри: «Віруй стильно, спасися модно». Так, вірити стало модно:

політики та чиновники свої відвідини храму намагаються зробити публічними, під прицілом фото та відеокамер. Стало модно жертвувати на церкві, дехто навіть повністю фінансує будівництво храму чи купівлю дзвону, хтось публічно дарує дорогі іномарки священникам чи пасторам. До речі, про автомобілі: довелося бачити фото престижних машин з індивідуальними номерами, де було гордо написано: «Владика», «Пастор». Дійсно, якщо спасатися, то стильно, гарно, із задоволенням. Адже ми, мовляв, діти Царя царів. І

почувають себе такі служителі в ролі сучасних «мажорів», яким все дозволено і все доступно: дорогий транспорт, модні курорти, триповерхові будинки, нехтування правилами та законами і — оздоблений коштовним камінням хрест на золотому ланцюжку. Нині модно декларувати свою віру, це залюбки роблять деякі артисти, а пастирі залюбки запрошують їх у свої церкви. І нікого не бентежить той факт, що за своєю поведінкою, життям та виступами на сцені ці «віруючі» абсолютно не відрізняються від решти шоу-братії. А які грандіозні бувають святкування чергових річниць церкви чи іменин пастора, з багатотисячними бюджетами, з участю зірок сцени та кафедри! І коли читаєш Новий Заповіт, мимоволі думаєш: «Ех, апостоле Павле, не вмів ти жити, не вмів ти правильно та стильно вірити, не дружив з мерами та міністрами, от пройшло життя «у мандрівках, у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими, у виснаженні та в праці, часто в недовисипанні, у голоді й спразі, часто в пості, у холоді та в наготі...» Не те що ми сьогодні, віримо стильно, спасаємося модно, живемо по-царськи. От тільки, як прийде Той, у Кого віруємо, «чи знайде віру на землі»?

Юрій Вавринюк

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Жити жити радно з Христовою Євангелією... борючись одиноким за віру євангельську (Мтх. 16:13)

РЕСТАВРАЦІЯ СЛОВАМИ МІСЦЕВИХ ІЗДАВЦІВ 2008 РОКУ

Якщо бажаєте отримувати газету «За євангельську віру», звертайтеся:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел/факс (0342) 50-10-19;
e-mail: gsoleg@com.if.ua

Багато хто пам'ятає казку «Країна невивчених уроків». Коротко нагадаю зміст цієї історії. Добра (для ув'язненого) новина спочатку звучала так: «Стратити не можна, помиловати». Але через брак знань граматики кома була зміщена всього лише на два слова лівіше. Малопомітний розділовий знак, будучи переставленим всього лише на сім літер убік, докорінно змінив суть речення. Вістка про спасіння перетворилася на указ про смертну кару. Блага вістка через зміщення акцентів втратила свій характер.

У цій казковій історії є одна дуже важлива для християн істина. Якщо мова йде про спасіння, то важливі навіть деталі. Від того, як у Писанні розставлені акценти, залежить його правильність і благий характер. Думаю, що апостол Павло розумів це, що стало причиною такої думки: «Бо ми не такі, як багато хто, що Боже Слово фальшують...» (2 Кор. 2:17).

Сьогодні, як в часи Павла, в служінні багатьох християн проповідується Євангелія з небезпечно зміщеним акцентом. У наш час вчення з переставленою комою на сім букв вліво має особливу популярність. Це, зокрема, особливо помітно у дуже поширеному «вченні віри».

Чи можна маніпулювати Богом?

Якось ми знімали на вулицях міста телевізійну програму «Маріуполь християнський». Чоловіка, який проходив мимо, я запитав: «Як ви ставитеся до віруючих людей?» І почув нестандартну відповідь: «у загальному добре, але серед них є такі, які думають, що Бога можна водити за бороду». Я зрозумів, що мав на увазі перехожий. Його обурення, що стосувалося віруючих людей, які свої стосунки з Богом будують за принципом «Іди туди, зроби те» було, без сумніву, справедливе. Один мій товариш, який нічого не розумівся у хитроspлетінні доктрини «взяття вірою», після першої ж телепередачі Кенета Коупленда просто в десятку попав, висловивши своє враження. Вчення відомого телепроповідника про успіх було оцінене ним так: «У цього чоловіка взаємостосунки з Бо-

Точка зору

Стратити
не можна
помиловати

гом, як з адвокатом, якого він наймає».

«Тах-ті-бі-дох» і «в ім'я Ісуса». У чому ж різниця?

Згадаю ще одну казку про Старика Хотабича, який виголошував заклинання, вириваючи чергову волосину зі своєї бороди. Це було так захоплююче: захотілося тобі чогось — немає проблем: смикни за волосину і прокажи чарівну фразу! Простий та привабливий шлях для виконання бажань. «Богослов'я» Хотабича було просте і обіцяло швидкий прибуток. На диво схожою виявилася доктрина про силу людського сповідання (серед харизматів більш відоме в російському варіанті: «исповедание уст» — прим. перекладача) віри у викладі деяких проповідників. Хіба що замість вирваної волосини з бороди маємо щось більш абстрактне: «віра». Але усі її складові ті ж! Деяка формула (чарівна фраза) + щось (віра чи волосина) = виконання бажань. Десятки разів мені доводилося чути, як християни сповідували, щоб те чи інше виконалося в їх житті чи інших людей. Якби я почав перераховувати усі ті сповідання «в ім'я Ісуса», які я чув, вийшла б чимала колекція людських бажань, що не збулися. Машини, будинки, костюми, приміщення для служінь, кінотеатри, відсутність ям на дорогах — це лише маленька частина тих бажань, які прикривалися вирваними з контексту віршами, типу «якщо скажете горі отій перестався у море — то буде». Знову і знову перенесення акценту докорінно змінює суть Євангелії. І з молитов у християнському дусі виходить щось більше подібне до заклинання.

Заклинання та молитва — це близнюки для багатьох людей, які мало розуміються у християнстві. Плутанина стається через те, що і в першому, і в другому випадкові згадується ім'я Ісуса, цитуються

ті ж самі слова з Писання і бабцею-шептухою, і проповідником у церкві. В чому ж різниця між молитвою та заклинанням? Відповідь, на щастя, проста. Виголошуючи заклинання, людина впевнена, що вона говорить слова, які зобов'язують Бога (чи диявола) зціляти, забирати порчу, вирішувати ту чи іншу проблему, гарантувати успіх у якійсь справі і т.д. Молитва ж виходить із серця, яке приходить до Бога з проханням. Молитва має на увазі, що рішення завжди залишається за Творцем.

У першому разі (в заклинанні) звучить підтекстом: «Нехай буде воля моя», навіть коли схилені коліна й обличчя того, хто молиться, виражають покірливість.

У другому разі (в молитві) підтекст інший! Він звучить у дусі Гефсиманської молитви — «Але нехай не Моя воля буде, але Твоя». Ось тут різниця між «Тах-ті-бі-дох» Хотабича і молитвою християнина «в ім'я Ісуса». Хотабич використовував своє дивне сповідання і вищипування бороди, для того щоб виконувати свої бажання. Християнин, скільки б він не промовляв сповідань-замовлянь, навіть хай би всю бороду і зачіску вискубав, може розраховувати не на виконання своєї волі, а лише волі Божої! У бідного джина з пляшки акцент в богослов'ї ставився на правильно промовленій фразі і, звичайно ж, на бажаному результаті. На щастя, Господь є Царем, до Якого приносяться людські прохання. Він не чиновник, який стоїть перед престолом, де розташовані правильно сформульовані сповідання віри, і за їхніми вказівками виконує їхню волю. Навіть пушкінська «золота рибка», коли стикнулася з бажаннями старої, які дедалі більше росли, не поступилася своїм «божественним престолом». Рибка залишилася на престолі, а стара вернулася до розбитого корита!

Хто як, а я славлю Господа

за те, що Він не дозволить ніколи царювати людським бажанням. А для тих, хто акцентує на правильно сформульованих словах в молитві і на вірі того, хто молиться, я рекомендую прочитати місця Біблії, які подані нижче. Прошу звернути увагу, що завжди там використовується слово «просіть!» Зверніть увагу, будь ласка, що між словом «просіть» і «наказуйте» є суттєва різниця.

Прохання допускає відмову! Повеління не залишає місця негативній відповіді. Прохання ставить свою волю під волю Господа на престолі! Повеління наказує своєю волею престолу. Ось тут різниця між замовлянням і молитвою, між Хотабичем і християнином!

Уривки з правильно розставленими акцентами:

«...А якби й цій горі ви сказали: «Порухся та кинься до моря», — то й станеться те! І все, чого ви в молитві ПОПРОСИТЕ з вірою, — то одержите» (Мт.21:21-22).

«Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то ПРОСИТЬ, чого хочете, — і станеться вам!» (Ів.15:7).

«...Щоб дав вам Отець, чого тільки ПОПРОСИТЕ в Імення Моє» (Ів.15:16).

«Поправді, поправді кажу вам: Чого тільки ПОПРОСИТЕ ви від Отця в Моє Імення, — Він дасть вам. Не ПРОСИЛИ ви досі нічого в Ім'я Моє. ПРОСИТЬ і отримаєте, щоб повна була ваша радість» (Ів.16:23-24).

Я чув десятки проповідей богословів «віри» на ці вірші, і для мене цілком очевидно, що в них акценти ставили на слова «СТАНЕТЬСЯ ВАМ» чи «БУДЕ ВАМ». Я прочитав два десятки книг, в яких наголос стояв не на слові «ПРОСИТЬ», а на фразах типу «ЧОГО НЕ ЗАБАЖАЄТЕ». Благаю вас, брати і сестри, перевірте, чи правильно поставлені акценти у ваших стосунках щодо Господа? Чи не сидять на престолі

вашого серця ваші бажання замість суверенної волі Божої? Чи не йдете ви за вченнями, в яких акцент зміщений на бажане замість дійсного?

Магічне коло у повісті «Вій»

Перевищення людських повноважень перед лицем Бога неминуче виливається в наступні курйози. Коли християнин впевнений, що йому належить влада над хворобами, недоліками та й взагалі над духовним світом — це неодмінно дасть про себе знати в його культовій практиці. Це відчинить двері нехристиянським проявам в служінні церкви. Розглянемо хоча б один з проявів магічних елементів в служінні послідовників «богослов'я віри». Мені не раз доводилося чути молитви, в яких звучало приблизно так: «Я проголошую кров Христа на свій дім! Я помазую нею свій автомобіль!» Мені пригадується молитва одного пастора так званої «харизматичної» церкви: замість того, щоб іти на роботу (він працював сторожем), цей служитель проголошував захист кров'ю Ісуса на дитячий садочок — і спокійні-

сінько залишався вдома.

Що ж це за дивна дія? Християни, які мажуть кров'ю Господа все підряд: від автомобіля до своїх холодильників і навіть собак. Хочу запевнити, що це ніщо інше, як магічні елементи в їхньому служінні.

У Гоголевому «Вії» головний герой боровся з силами

тьми, з літаючими гробами, з скелетами і страховиськами. І секретом його спасіння було коло, яке він малював на підлозі. Це коло не могли прорвати демони і чудовиська. Це було магічне коло. А його магична суть полягає в тому, що В ЛЮДИНИ, а не у Бога, є секрет, використовуючи який, вона може захистити себе від проблем різного характеру. Давайте згадаємо релігійно-навчальне визначення магії: «Це віра в те, що людина може керувати духами, силами, богами, і наслідки, що витікають з такої віри».

«Охорона крові Ісуса», яка проголошується християнином, є нічим іншим, як магичним елементом у його служінні.

Корінь «християнської білої магії»

Християнство, яке наказує, вимагає і віддає повеління в духовний світ — це що?

Звідки це оригінальне вчення, яке вихваляє людську віру як вирішальний фактор у фінансовому процвітанні, у фізичному зціленні, у відповідях на молитви-замовлення (від тролейбуса на зупинку, до дружини чи чоловіка)? Що це за прояви — повеління ангелам як офіціантам і дияволу як дресированому собаці? Де джерело вчення про проголошення крові Христа на автомобілі або гаманці? Хто придумав такі екзотичні вчення, як необхідність духовних родів для отримання відповіді на молитву?

Це лише короткий список питань, які виникають у людини, що стикнулася з богослов'ям «вчення віри». Розглядаючи таку оригінальну духовну практику, як духовні роди чи необхідність візуаль-

ного уявлення відповідей на молитви, ми маємо справу з плодами, які висять на різних гілках одного дерева. Логічно спробувати виявити його корінь. Де зароджуються такі дивні догми і практики? Де відбувається збій в житті багатьох християн і церков?

У цьому пошуку ми неодмінно приходимо до слова «магія». Я б дуже хотів замінити цей термін на інший, менш відразливий для християн, але насправді це найбільш вдале визначення для кореня «псевдохаризматичних доктрин». Хіба що варто додати слово «біла», оскільки на відміну від «чорної» (навмисне, свідоме служіння силам зла) це, звичайно ж, не прямий виклик Богу, а лише плід заблудження.

У книзі пророка Ісаї гнів Господній приходив на ось що: «Ти був покинув народа Свого, дім Яковів, — бо повні безладдя зо сходу вони, та ворожитів, немов филистимляни, і накладають із дітьми чужинців» (Іс. 2:6).

Іншими словами, домішками до нормального служіння Богові були деякі елементи язичних східних вірувань. Ця мішанина з різних духовних практик та язичницьких

шкіл, яку через незнання намагались додати до служіння Богу, Господь не приймав ніколи і вимагав від Свого народу відділення істини від хибних домішків.

Говорячи про те, що в богослов'ї харизматичного «вчення віри» є магічні елементи, я далекий від думки, що його послідовники не є християнами, але це не дає права нікому з нас закривати очі на серйозну фундаментальну проблему в їхніх стосунках з Богом.

Дивлячись на служіння православних людей і помічаючи чисто язичницькі елементи, ми цілком справедливо невдоволені. Але наскільки більш складною є суміш тих же заблуджень у протестантських церквах. Ми такі далекі від явного і глибокого ідолопоклонства православної бабусі, яка стоїть перед своєю іконою в очікуванні чуда від якогось святого. Ми так захоплені критикою обрядовості ортодоксальної церкви, що нам іноді зовсім не до наших помилок і прорахунків.

Одного разу я був присутній на служінні одної з «живих» церков, де після годинної проповіді, яка громила заблудження традиційної церкви, проповідник зайнявся.... магічним сеансом, що могла підтвердити будь-яка людина, яка хоч трохи обізнана у питаннях релігієзнавства. Ця людина і не підозрювала, як далеко вона від чистоти біблійної віри!

Я цілком згідний з принципом, на який вказував Господь (див. Мт. 7:2), я щиро співчуваю тим, хто не бачить колоди у своєму оці, але хоче виїняти скалку з ока свого брата.

На початку свого християнського життя автор цих рядків також був переконаний, що доктрини «вчителів віри» непогрішні і засновані на Писанні. Від великої кількості цитат з Біблії у книгах проповідників «процвітання», «зцілення вірою» і «сили сповідання» в мене складалося

враження про фундаментальну основу цих учень у Слові Божому. Але при ретельнішому дослідженні Біблії, чим далі, тим більше, я став помічати односторонність, обмеженість і необґрунтованість цих вчень. Їхній популістський характер почав відкриватися мені, коли я виявив великі білі плями в богослов'ї вчителів, які проповідували ці доктрини.

Я називаю центром таких популярних учень магічним (білим) підходом до Бога. Його суть не кидається в очі, як шапка-гриба мухомора, але від цього вони не стають менш отруйними.

Що ж таке магія? В чому її суть? Де її ядро? Традиційне і достатньо чітке визначення таке: «Магія — це віра в можливості людини керувати чи впливати тим чи іншим методом на надзвичайні явища, сили, бога чи богів, духів чи ангелів і таке інше. А також дії людини, засновані на цій вірі». Іншими словами, це позиція, коли людина думає, що вона може впливати на Бога, погоду, хвороби, врожай, успіх в тій чи іншій справі. Магія — це віра людини в те, що в неї є певне знання принципів, такий собі ключ, яким відчиняється ящик його проблем. Магія — це впевненість, де акцент поставлений на людській волі (вірі, діях і т.і.),

а не на суверенній Божій волі.

Коли людина думає, що Бог має її зцілити, повинен дати їй успіх, вирішити її проблему, повинен відповідати на її молитву — це ніщо інше, як магічний підхід до Бога.

І саме звідси, з цієї корінної помилки розростаються гілки традиційно популярних учень. Різні вчителі вибудовують цілі системи, підганяючи під них місця з Біблії. Вони вчать як діяти, як правильно молитися, що і як правильно говорити, для того, щоб ваші бажання і цілі були виконані Богом.

Здорове християнське вчення не претендує на те, щоб вказувати Богові, що Йому робити в тому чи іншому випадкові. Воно не дерзає водити Бога «за бороду» правильно сформульованими фразами, цілительськими заклинаннями чи принципами успіху. Благочестя християнина приносить перед Богом свої проблеми, труднощі й смиренно чекає відповіді від Творця. Більше того, християнське серце має бути готовим до негативного (з людської точки зору) вирішення наших прохань. Ми повинні надіятися на промисел Божий і Його керівництво у вирішенні наших життєвих проблем.

Геннадій МОХНЕНКО,
з книги «Казнить нельзя помиловать»

Однією з ознак останнього часу, за словами апостола Павла, буде те, що віруючі «за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували». Іншими словами, лідерами Церкви будуть такі особи, які подобатимуться членам громади. Це призведе до того, що служителі Церкви стануть залежними від думки прихожан, їхніми заручниками. З іншого боку, коли пастор у результаті угодження слухачам стане улюбленцем публіки, він може легко зробити наступний крок у напрямку відходу від Священного Писання — стати абсолютним авторитетом, носієм абсолютної істини, непогрішимим «помазаником», а то й диктатором. І коли з'являється якась проблема, коли явний гріх оволодіває таким служителем, його майже неможливо усунути, бо на захист піднімається обманута паства, для якої він своєрідний кумир. Хоча ці дві проблеми стосовно служителів Церкви були й раніше, особливо гостро вони постали в наш час, який Біблія називає останнім.

Якщо ми сьогодні й потребуємо чогось, то це лідерів, які готові твердо стояти на своїх позиціях і робити все необхідне, незважаючи на те, чи це відповідає політичному настрою цього дня чи ні. Непохитні й мужні лідери сьогодні є рідкістю як у Церкві, так і у світі.

Ми живемо в такий час, коли люди бояться образити один одного, бояться приймати доленосні рішення або робити щось таке, через що вони можуть втратити роботу. Саме це властиво політикам західних країн, таких як США. Переважно ніхто не хоче керувати, бо ніхто не хоче нікого образити.

Кожен, хто стає лідером, намагається ходити ніби по склу, бажаючи всім сподобатися. Такі лідери прагнуть дружити з народом. Але це неможливо! Ви не можете подобатися всім, не всі будуть цінувати вами, не всі будуть погоджуватися з вами. Коли ви намагатиметеся всім догодити, то врешті-решт не догодите нікому і тим більше Богові.

Що буде коли ви приймете рішення, яке може когось образити? Що коли ви зробите заяву, яка політично некоректна? Що коли ви розгнівите групу людей, інтереси яких відрізняються від ваших, і на наступних виборах вони будуть проти вашого переобрання? Що коли?.. Що коли?... Що коли!!! Цими, так званими, політичними лідерами настільки керує страх перед людьми, що їхня лідерська робота паралізована з самого початку.

Оскільки ніхто не хоче виглядати фанатиком чи образити представників так званих сексуальних меншин, які дуже впливають на політичних діячів, то обрані посадовці втрачають здатність керувати.

Це не лідери. Це політики.

Сьогодні ми є свідками кризи керівництва — особливо в Сполучених Штатах Америки, а криза керівництва національного масштабу починається з кризи керівництва на рівні сім'ї і визначається спектром взаємостосунків у суспільстві загалом.

КРИЗА КЕРІВНИЦТВА ЦЕРКВИ

Чоловіки не хочуть керувати, тому що бояться образити дружину чи втратити її. Батьки і матері не вимагають від дітей дисципліни, тому що бояться обвинувачень у жорсткому поводженні з дітьми. Роботодавці не наймають на роботу висококваліфіковану білу людину, тому що коли в тому разі відмовлять чорношкірому, їх можуть назвати расистами.

Шкільні вчителі не хочуть карати учнів за проступки в класі, тому що хтось може заявити, що вони порушують права учнів. Замість того, щоб навчати, що дошлюбні стосунки є гріхом, і цим висловити думку, яка протирічить думці деяких нерелігійних організацій, старшокласникам видають презервативи. Діти зараз мають право вимагати розлучення батьків, коли їм не подобається той порядок, який є в сім'ї.

Така ж криза, яка є в політичних колах, спостерігається в Церкві. Як і люди світу, віруючі бояться займати тверду позицію з якихось питань через страх когось образити. У результаті — цілі церкви і навіть їх лідери з терпимістю ставляться до явищ, які взагалі не повинні бути серед віруючих!

Пастори бояться людей з церковної ради; бояться сказати диякону, що він повинен змінити стиль роботи; бояться якось зачепити почуття членів церкви, бо вони можуть піти з церкви і не давати грошей і т.і. Звичайно, це стосується не всіх пасторів, але багатьох.

Якщо вас хвилює думка людей, то люди будуть керува-

ти вашими рішеннями. Коли ж, з іншого боку, ви боїтеся святого Бога, перед Яким лись буде стояти, то страх Господній контролюватиме ваші дії і визначатиме ваші рішення.

Я знаю, як навчати того, що може бути непопулярним серед інших служителів. Я знаю, що таке страх перед думкою інших людей; боязнь того, що від вас відвернуться інші,

тому що ви стали на позицію, яку ніхто більше відстоювати не хоче, чи проповідуєте те, що не відповідає популярним доктринам дня.

Дивно, але кожна людина впевнена, що її думка єдино правильна або почута від Господа! Але ось в чому проблема: коли церква нараховує чотириста членів, кожен з яких має власну думку і впевнений у її правильності й у тому, що вона від Бога, то незалежно від того, яке саме рішення прийме пастор, когось-таки воно все одно зачепить! Цьому чоловіку Божому не обминути неприємностей!

Напевне, йому варто робити те, що наказує йому Бог, тому що в будь-якому разі він не зможе догодити всім людям у своєму зібранні! Любіть їх і прислуховуйтесь до них, якщо хочете, але завжди залишайтеся їхнім лідером. Саме цього вони від вас чекають.

Коли лідер не займає певної позиції, то людям важко іти за ним. Але істина полягає в тому, що навіть коли вони не погоджуються з вашими вказівками, але ви, як лідер, ведете їх впевнено і сміливо, то вони йтимуть за вами, поважаючи вашу готовність займати тверду позицію!

Рік РЕНЕР

ПОЧНИ СЛУЖИТИ!

Коли запитати християнина, який читає Біблію, хто є посередником між Богом і людьми, він відповість, що Христос. Але чи є так насправді у нашому житті? Чи ніхто інший не займає Його місця у наших серцях?

Проблема, котру хочу підняти, не нова, але особливо гостро вона постає в церквах у наш час. З давніх часів так ведеться, що для спілкування з

Богом люди чомусь шукають посередників. А Бог прагне говорити з кожною людиною особисто. Звичайно, Він ставить Своїх обранців, які правильно спрямовуватимуть народ, але спілкування хоче мати з кожною людиною зокрема.

Коли Бог вивів ізраїльський народ з Єгипту, то звернувся до них: «А тепер, коли справді послухаете Мого голо-

су, і будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля — то Моя! А ви станете Мені царством священників та народом святим» (2 М.19:5,6). Зауважте, ці слова були сказані не лише до племені Левія, а до всього народу. З такими ж словами апостол Петро звертається й до християн: «Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колись ненарод, а тепер «народ» Божий, колись «непомилу-

вані», а тепер ви помилувані!» (1 Петр.2:9,10). Це свідчить про те, що усі ми маємо право увиходити у святе святих — тобто у близьке спілкування з Богом.

Але люди уникають цього. Євреї, котрі побачили, як двигить земля і димить гора, побоялися підійти ближче до Бога, і «сказали вони до Мойсея: «Говори з нами ти, і ми послухаємо, а нехай не говорить із нами Бог, щоб ми не помирали». І промовив Мойсей до народу: «Не бійтеся, бо Бог прибув для випробування вас, і щоб страх Його був на ваших обличчях, щоб ви не грішили» (2 М. 20:19-20). Що завадило євреям увійти у спілкування з Богом? Страх. Але це не був страх Божий, а страх, породжений недовірою Богові й власною гріховністю. Те ж саме й у християнстві. Людям багато простіше йти за іншими людьми, аніж докладати зусиль для того, щоб чути Божий голос у своєму серці. Легше слухати людей, яких ми бачимо очима, аніж Бога, Якого можна побачити лише чистим серцем.

Уже з другого століття в церкві почала формуватися чітка ієрархія, яка згодом привела до того, що виник окремий клас священства, який

мав, так би мовити, близьке спілкування Богом, отримував від Нього відкриття і передавав народові. За півтора тисячоліття існування традиційних церков все звелось до того, що мирянам навіть заборонялося читати Біблію. Бо ті, хто стояв «при владі» і володів безумовним авторитетом «посередника між Богом та людьми», боялися, що люди прозріють і почнуть шукати спілкування з Богом без них, і вони, відповідно, втрачать свою позицію. Саме тому так жорстко переслідувався протестантизм, який закликав людей до особистої зустрічі з Богом.

Та нині й у протестантських церквах і, повірте, як в традиційних, так і в новітніх, постають лідери, котрі поведуться навіть не як посередники, а як маленькі божки у своєму удаваному світі. Іноді їм вдається настільки «втертися» у довіру прихожан, що ті вважають їх непогрішними. І навіть явне падіння їх лідера змушує людей не замислитися над цим, а шукати оправдань його поведінці, не переосмислити свого неправильного ставлення до служителя, а всіма силами відстоювати «честь» свого, не побоюся сказати, кумира.

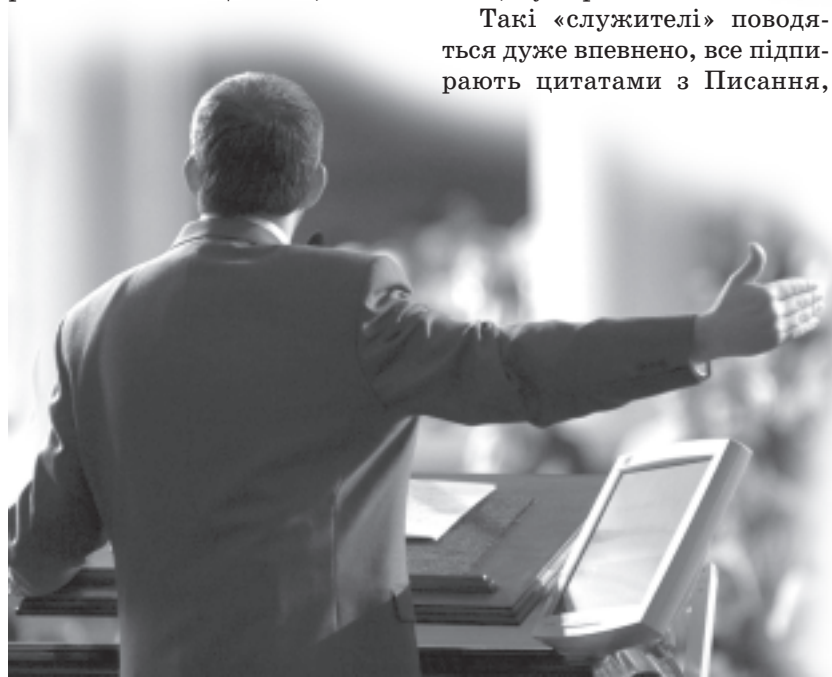
Такі «служителі» поведуться дуже впевнено, все підпирають цитатами з Писання,

що вельми приваблює людей. Часто вони або пригнічують людей безліччю правил, не розкривши їхньої суті, і вимагають їх безумовного виконання; або ж навпаки — дають людям так звану «свободу від релігії», що руйнує будь-які обмеження, навіть ті, які встановив Господь. І якщо проникнути глибше у методи їх роботи, то це ні що інше, як маніпуляція свідомістю.

І люди «купаються». Легше ж йти за тим, кому «Бог чітко показує, як рухатися вперед», ніж шукати цей шлях самотужки. Але, не применшуючи ваги спілкування між християнами, хочу зауважити, що віруюча людина у своєму внутрішньому виборі — одиночка. Так, добре почути проповідника, наділеного Господньою мудрістю, пророка, котрий звіщає Божу волю, братів та сестер, які дають мудрі поради. Але успіх життєвого вибору християнина — на колінах у його потаємній кімнаті.

Нині дуже популярним стало бачення пасторів щодо покликання їхніх церков. Мені кілька разів доводилося чути з уст різних служителів приблизно такі слова: «Я маю бачення, що всі, хто є членами нашої церкви, мають виконувати таке-то служіння (замість слова «таке-то» вказується одне з безлічі служінь, які має виконувати Церква Христова)». І такі слова мене вельми насторожують. Так, Господь хоче, щоб усі ми працювали у Його винограднику, але кожен покликаний на різне служіння. І своє покликання ми знаходимо самі, зважаючи на таланти, на обставини і Боже спрямування, яке ми отримуємо тоді, коли запитуємо про це у Господа.

Більшість з цих служителів прикриваються ні чим іншим, як образом «Божого помазання», і, наче Саули, навіжено тримаються за владу. Кілька років тому я вперше почув про дивне явище — передавання

помазання від одного служителя іншому — його послідовнику. І це не в якійсь «відсталій» громаді, а в тій, яка називає себе прогресивною. Але згідно Нового Заповіту усі християни мають помазання (і не від людей, а від Святого), яке навчає їх (див. 1

плід Духа — ось основа для того, щоб набути певної ваги у духовному світі. Не багато праці, а єднання з Богом — відмінна риса авторитетного служителя.

Часто наші служителі, і їх можна до певної міри зрозуміти, змушені охопити всі слу-

годжено і виконувати кожен свою функцію. Кожна людина знає, що вона може робити, або ж, якщо не знає, то при палкому бажанні Господь їй відкриє це. Можливо, навіть через пастора. А роль служителя — знайти людей, які покликані саме до цієї справи, і не самому виконувати усі служіння, а лише спрямовувати, підтримувати і молитися.

Ми ж, так би мовити, рядові християни, вважаємо, що служити мають лише пастори, і тому стаємо просто «споживачами духовної їжі», часто доволі примхливими. Одного разу, під час розмови з одним пастором, я запитав: «Як, на вашу думку, позбавитися від критицизму? Я ніби й розумію, що це не добре, але знову й знову повертаюся до цього, бо бачу так багато недоліків». Його відповідь була надто простою, але дуже глибокою: «Почни служити!»

Цими словами можна підсумувати все вище сказане. Вони актуальні для всіх християн, зокрема й служителів. Тому «любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною! У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:10-11), бо «ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво — то виконуй його в міру віри, а коли служіння — будь на навчання, коли втішитель — на потішання, хто подає — у простоті, хто головує — то з пильністю, хто милосердствує — то з привітністю!» (Рим. 12:6-8).

В.М.

Ів. 2:20-27). І ще, Бог нікого з нас не покликав панувати, а служити. Якщо ж для нас, як і для Саула, самоціллю є влада і шана від народу (див. 1 Сам. 15:30), то гріш нам ціна. Давид же шукав Господа і покладався на Нього. І без Бога влада йому була непотрібна. Тому він не протистояв Авесалому, який хотів захопити владу (див. 2 Сам. 5:25). Але він мав авторитет як в Бога, так і в людей, і тому отримав перемогу.

Так, щоб вести народ — потрібен авторитет, та він не досягається владою. Це авторитет духовний, який Божий служитель отримує через глибоке смирення, щиро й самовіддану любов до Господа та людей. Не влада, а зрощення характеру формує справжніх Божих мужів, не дари Духа, а

жіння в церкві — і це неймовірно виснажує їх. Бо, якщо ви цього не знали, пастор — це теж людина. І в результаті «всюдиприсутність» пастора змушує і його, і людей, які бачать це, думати, що без нього церква не існуватиме. Не раз з уст християн мені доводилося чути подібне. І, як не дивно, щиро вірячи в те, що Церква будеться не на пасторі, а на наріжному камені — Ісусі Христі, я вважаю, що їхні слова правдиві. І це помилка і самого служителя, і членів його церкви. Мені дуже сподобалася ілюстрація Олександра Шевченка, наведена в одній з його проповідей. Він каже, що Христос — Голова, ми, християни, — члени тіла, а служителі — це нерви, які посиляють імпульси до частин тіла, щоб ті могли працювати зла-

Шановні радіослухачі!

**Запрошуємо на зустріч у радіопередачі «Жива надія»,
що започаткована Іваном Зінчиком,
яка виходить в ефір щопонеділка о 21.30
на першій програмі Українського радіо.**

Все більше і більше Церква змушена вирішувати питання, які, на перший погляд, їй безпосередньо не торкаються. Проблема ігроманії, яка набуває щораз більшої актуальності, сьогодні не може не торкатися християн хоча б тому, що вони також нерідко захоплюються комп'ютерними іграми, особливо діти та молодь. Як ставитися віруючій людині до сучасних ігор? Це питання зовсім не риторичне і далеко не другорядне для Церкви 21 століття.

Реве двигун, неймовірна швидкість... Пілот, вигинаючись всім тілом, долає задану перешкоду, проходячи через вогонь і воду, колеться, ріжеться, обпікається, калічиться, щоб досягнути найбільш результативної відмітки. А юний геймер зі спітнілими від хвилювання долонями торжествує, попутно пояснюючи тим, хто має слабкі нерви, що пілот — лише манекен, а тому йому не боляче. Але в той же час з динаміків лунає неймовірний стогін і зовсім незрозумілими видаються рухи «манекена», який корчиться від болю у передсмертних конвульсіях.

Збиті пішоходи і вщент розбиті машини, зруйновані вітрини магазинів — ми ж так

стараємося, намагаючись зробити дорогоцінні очки. При цьому будь-чие життя не має жодного значення... воно ж комп'ютерне. Виходить, ми вбивці?

— Та ні, хіба що віртуальні...

Вигаданий світ

Отож, комп'ютерні ігри: добре чи погано? Спробуймо мислити позитивно і спершу розглянемо аргументи «за», які наводяться найчастіше. Закличний плакат, що висить над входом в ігровий клуб, гласить: «Заходь!!! Комп'ютерні ігри допомагають зняти стрес, тренують реакцію, розширюють кругозір!» З цими твердженнями не можна не погодитися. Але будь-яка рек-

лама — це реклама, і вона, безперечно, має зворотний бік. І цей зворотний бік, якщо чесно, насторожує.

Отже: «відеоігри допомагають зняти стрес». Не сумнівайтесь — дійсно допомагають. Звичайно, те ж саме говорять і про куріння, і про випивку. Ви коли-небудь звертали увагу на хлопчаків, які виходять з інтернет-клубу? Червоні округлені очі, тремтячі руки, язик, який чомусь нервово заплітається у розмовах про тонкощі ігрового сюжету.

Домашній комп'ютер — не менш небезпечно. Цей «талановитий» побутовий пристрій ненав'язливо відсуває вбік усі насущні справи, роботу, сон, сім'ю. І чим довше ти граєш, тим складніше тобі сказати: «Все! Досить!» За своїм впливом на людину комп'ютерні ігри в мене асоціюються з алкоголем: навіть невеличка доза може повністю відключити відчуття міри. Я чув інформацію про те, що у деяких людей виникає не лише психологічна, а й фізична за-

ІГРИ, ЯКІ ГРАЮТЬ ЛЮДЬМИ

лежність від ігор (тобто, якщо вчасно не пограв, починаються натуральні «ломки», схожі на ті, що бувають у наркоманів). Є над чим замислитися, чи не так?

До речі, з цих же позицій можна проаналізувати те, як «комп'ютерні ігри тренують реакцію». Реакція від натискання на кнопки і смикання за джойстик дійсно розвивається. І розвивається доволі однобоко. Зазвичай вдається миттєво реагувати на події у грі, але зовсім не бачити того, що відбувається довкола — плин часу, прохання, стомленість і т.і. Люди, яких ви любите, не отримують необхідної уваги, а потім ми дивуємося: куди зникають взаємні теплі почуття?

Всупереч різним думкам, ігроманія — хвороба не лише молоді. Мою літню маму підняти з-за комп'ютера було дуже нелегко, навіть якщо час наближався до опівночі. Їй дуже подобалися так звані стратегії у реальному часі, з приводу чого я невесело жартував, що якщо стратегія в реальному часі, то мама — уже в нереальному.

Гра за чужими правилами

Переважаю ігровий процес стоїть на трьох китах. Перший з них — простий людський азарт. Другий кит трохи крупніший, та й ім'я у нього вагомніше — престиж. Раніше, щоб підвищити власний «рейтинг», треба було, наприклад, досягнути спортивної майстерності, освоїти гру на гітарі, навчитися малювати, що насправді нелегко. Погодьтеся, що підкорити ігрову платформу набагато простіше, і головне — захопливіше! Третій кит — найхитріший, але вміло тримається в тіні. Я навіть не вигадуватиму йому ім'я, лише назву його головний лозунг: «Доведи, що ти хоч щось можеш!» Ми так часто стомлюємося від похмурої рутини робочих буднів і буденних вихідних! А як набридло

переживати власне безсилля... Все наше життя породжує два бажання: або змінити це ж саме життя, або забути про нього. Тривалий час найдоступнішим способом відволіктися від повсякденності був телевізор. Тепер цей «кращий друг сім'ї» пережив помітні мутації. Судіть самі: дитина вже не просто дивиться мультик — вона сама його вигадує, керує розвитком сюжету. А її тато, здобувши владу супермена, керує своїм улюбленим бойовиком, особисто добиваючись переможного кінця. Як же це захоплює — не чекати, самому забезпечити щасливу розв'язку, знаючи, що все залежить від тебе!

Як на мене, можливості комп'ютерних ігор наближають нас до заповітної мрії, яка стала древнім прокляттям людства. Ради її втілення людина пішла навіть усупереч Богові. З часів споконвічних нас манить оманлива реклама: «Ви будете як Боги, що знають добро і зло» (див. 1 М. 3:5).

Безліч рекламних текстів відкрито пропонують гравцеві відчуття під пальцями божественні можливості. Нерідко найвищий рівень складності у грі так і називається — «божество» чи «надлюдина». Можна літати понад хмарами, оглядати з небесних висот чудово намальовані острови та континенти, піднімати та руйнувати держави та цивілізації. Можна тисячі та мільйони людей зробити щасливими! Порахуйте: скількох людей у реальному житті ви зробили щасливими?

Але, на жаль, якщо вернутися до книги Буття, то ми так старанно пізнавали добро і зло, що майже розучилися відчувати різницю між ними. Якщо моральну безпечність гри якось оцінюють, то найчастіше це робиться за її приналежністю до певного жанру. Якщо у грі кров, стрілянина і бійки, сатанинська символіка чи агресивна магія — питань нібито й не виникає (особливо

для християн). Ну а що поганого, якщо йдеться про автоперегони? Який хлопець (маленький чи дорослий) не любить погратися машинками? Правда, в деяких автосимуляторах треба не просто водити, а й викрадати машини. Іноді гравцеві присуджуються бали за збитих пішоходів.

Відносно «безпечними» вважаються економічні і містобудівні стратегії. Але й ці ігри (як і інші) також не дуже коректно розділяють добро і зло, а іноді в їх основу закладено притягальний бік зла. І зазвичай у віртуальних державах показником стабільності нації є «щастя». Лише в одній з ігор, які траплялися мені, здоров'я суспільства залежить від рівня моралі (схоже, що саме через це вона так і не стала популярною). Дійсно, слово «мораль» не особливо в пошані. Дуже вже воно ускладнює життя. Хоча саме життя без моралі обійтися ніяк не може. Особливо якщо це життя Ісуса, поєднане з життям християнина.

Не забуваймо, що самі по собі речі і явища нейтральні, а їх позитивний чи негативний характер визначають наше ставлення до них та їх використання. Апостол Павло висловлює цю думку так: «Я знаю і пересвідчений у Господі Ісусі, що нема нічого нечистого в самому собі» (Рим.14:14). І він же одного разу зауважив, що «усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12). І, напевно, не буде зайвим ще раз повторити, що найскладніше мистецтво в комп'ютерних іграх — це не реакція, стратегічна далекоглядність чи швидкість проходження. Це — відчуття і розуміння того рубежу, за яким закінчується твоя гра і починається гра на твоїх почуттях, мріях, амбіціях і комплексах. Неприємно, як на мене, коли ігри грають людьми.

Костянтин САВЕЛЬЄВ,
журнал «Канон»

Фемінізм — це широко відомий у всьому світі рух за рівноправ'я жінок у суспільстві, своєрідний протест жіночої половини людства проти вікової, традиційної думки про неї. І, звісно, — це логічна причина усіх змін, які одна за одною приходили в нашу свідомість у результаті багатьох культурних переворотів останнього століття. Отож, сьогодні висококультурна людина має відкриті очі на проблеми часу, і тим ширше вони відкриті, чим голосніше говориться про пригнічення волі та позбавлення природних прав незалежної особистості (несуттєво, жіночої чи чоловічої статі). Жінки раптом стали проявляти невдоволення другорядною роллю, яку їм донедавна відводила чоловіча спільнота, і взялися палко переконувати громадськість в тому, що вони нічим не гірші за чоловіків, що вони рівні.

Фемінізм схожий за своїм звучанням із філософією гуманізму, він природно з нього випливає. Як гуманісти стверджують, що людина є самоцінною, а її життя — абсолютом, так і феміністи розвивають цю думку у подібному руслі. Самоцінною є у суспільстві і

жінка — поза контекстом сім'ї, дітей, без чоловіка, без батьків. Її цінність має визначатися тільки тим, чого вона досягла сама і ким вона зуміла стати, як про це міркують поміж собою чоловіки.

Цілі фемінізму тісно переплітаються із цілями гуманізму — і та й інша філософія намагаються утвердити у суспільстві думку про те, що людина є самоцінна. Сім'я і церква не визнаються ні радикальним фемінізмом, ні мирським гуманізмом, адже вони пригнічують особистість жінки у першому випадку і незалежну волю людини як такої — у другому. Жінки, які впустили у свої серця холодний вітер фемінізму, лишують сім'ї, чоловіків та дітей заради кар'єри. Лишають подружню любов заради визнання їхніх досягнень. Лишають Боже благословення вірного подружжя заради рівності з чоловіком.

Але якщо залишити філософські роздуми і поглянути на питання з практичного боку, фемінізм — складне явище. Він є фальшивим блиском наживки, на яку кидаються зголоднілі за розумінням жіночі серця, бо глибоко зачіпає їхнє ество, причому смертельно руйнуючи його. Ця наживка яскраво виблискує у мутних водах невеселих роздумів: чому їхні мрії закінчуються там, де починається сім'я? Чому на вершини, на які хотілося зійти, навіть немає часу поглянути? Чим вони гірші за тих, хто впевнено змінює світ? Де у їхньому

паспорті зазначено про меншовартість? І наживка фемінізму пропонує вирватись із води таких роздумів на денне світло здорової боротьби за місце під сонцем. Тільки всі ми знаємо, куди виривається риба, яка вхопила наживку...

Фемінізм — безперечно, хвороблива тенденція у суспільстві. Але до неї нас привели об'єктивні причини: до жінки справді довгий час ставилися як до другорядної статі, не гідної повноцінної участі у житті чоловіка. І, хоча ми звикли до того, що цей світ перекошує істину то в один, то в інший бік, нас все ж дивує, що жіноцтво так перекосило у бік бунту, але не дивує, що сильну половину людства набагато довший час перехиливало у бік зловживання владою, даною Богом у сім'ї. Церква не розуміє, чому жінки не хочуть слухати про покірність і повагу до чоловіків, і не цікавиться в той же час тим, чому такі прості поняття, як підпорядкування, покора, смирення та повага для жінки часто означають приниження, зневагу, презирство та меншовартість.

Ці питання гострі, але треба визнати, що ніякі доктрини фемінізму не дають на них відповіді. Бо, вирвавшись з-під «гніту» сім'ї у простір кар'єрного зросту, багато жінок гублять свою суть і своє призначення, так його ніколи й не знайшовши.

Християнство, хоч це й заперечують феміністи, ніколи не пропагувало дискримінації жіноцтва. Біблія, на відміну від багатьох древніх історичних джерел, не заціклюється на чоловіках — у ній міститься багато розповідей про жінок: простих і знатних,

ФЕМІНІЗМ.

заміжніх і незаміжніх, молодих і старих. Ісус Христос розмовляв із самарянкою у часи, коли чоловіки на вулицях до жінок навіть не підходили. Більше того, у Біблії описаний випадок, коли проста жінка змусила Його змінити Свою думку! Що ж стосується питань віри і спасіння, то тут усілякі психофізичні, емоційні та соціальні відмінності між чоловіком та жінкою взагалі стираються, розчиняються повністю у Божій благодаті: «...Нема чоловічої статі, ані жіночої — бо всі ви один у Христі Ісусі» (Гал. 3:28).

На питання фемінізму християнство відповідає так: жінка не гірша за чоловіка, не краща за чоловіка, не рівна чоловікові — вони просто різні. Вони обоє створені за подобою Божою і рівноцінні для Нього, але наділені різними тілами, характеристиками, емоціями, мають різні покликання і чудово доповнюють один одного. Чоловік названий головою жінці не для того, щоб принизити її, а щоб відобразити суть Божого задуму для цього світу (як і Христос — голова Церкви). Жінка названа помічницею чоловіку не тому, що вона гірша від нього, а тому, що Бог зауважив, що йому буде важче без неї.

Все, ролі розподілені. Від перших віршів книги Буття до останньої книги Святого Письма так є. І правила Біблії різко відмінні від правил, встановлених у суспільстві, адже Дух та істина Божі — незмінні, і вони не пристосовуються до суспільних тенденцій.

У Новому Заповіті Біблія так само говорить жінкам: «...Коріться своїм чоловікам» (1 Пет. 3:1), але ніде ця покора не співставлена з ганьбою чи не зумовлена меншовартістю. І говорить чоловікам «...Виявляйте їм честь, бо й

вони є співспадкоємиці благодаті життя» (1Пет. 3:7).

Так, світ часто пригнічував жінок, намагаючись їм довести, що вони нічого не варті, але Господь сказав: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я заспокою вас» (Мт. 11:28). Господь промовляє до жінок зі сторінок Біблії так само, як до чоловіків, так само утішає їх Духом Своїм, дає їм таку ж надію на вічну радість.

Ми сьогодні можемо спостерігати ще й за тим, як фемінізм проникає в церкву, намагаючись змінити вчення, ввівши жіноче священство, дозволивши жінкам навчати чоловіків та не підкорятися їм, коли вони не вважають це раціональним. Християнський фемінізм пропонує переписати Біблію так, щоб у ній не було дискримінації жінок, у першу чергу замінивши всюди визначення Господа як Отця Небесного на поняття, яке включало б у себе і жіночий рід. Феміністи в Церкві стверджують, що ті місця у Біблії, де йдеться про те, що жінка повинна називати чоловіка паном, що вона не має права навчати та повинна перебувати у мовчанні, написані під впливом тих патріархальних традицій, які переважали у культурному середовищі часу написання біблійних

книг. Тобто є якісь місця у Священному Писанні, які не є богонатхненними, а продиктовані світом і його звичаями.

Це в основі хибні роздуми, бо вони знецінюють авторитет Біблії і ставлять під сумнів актуальність сказаного Богом.

Урешті-решт питання фемінізму зводиться до питання про самоцінність жіночого життя чи цінність його в очах Творця. Жінки в умовах культурної та суспільної свободи сьогодні підпадають шаленому тиску феміністичних поглядів. І колись звичайна покора сильній половині людства сьогодні є пріоритетом сильних у вірі і близьких до розуміння Божої волі жінок.

На завершення роздумів хочеться сказати, що, усупереч боротьбі за права та незалежність особистості в суспільстві, Господь закликав усіх нас до покори та смирення, чоловіків та жінок: «Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий — і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий» (Мт.11:29-30).

Яна СИНЮК

САМОЦІННІСТЬ ЧИ ЦІННІСТЬ В ОЧАХ ТВОРЦЯ?

Під прицілом — любов

«Обережно! Під прицілом — сім'я!» — плакат з таким застереженням, як на мене, нині варто поставити в кожному домі. Одвічні сімейні основи тепер знецінюються або трансформуються настільки, що на них нічого надійного і життєдайного не збудуєш.

Взагалі, час, в якому ми живемо, можна назвати часом підміни понять. Нині відстоювання істини звуть релігійною нетерпимістю, а обмеження прав більшості — толерантністю. Егоцентризм називають гуманізмом, а істинну жертовність — мають за безглуздя. Вбивство ненародженої дитини дає матері «право» розпоряджатися власним життям на свій розсуд, а любов бачиться зухвалою пристрастю.

Коли дому Господь не буде...

Найбільш вразливою до цих, без сумніву, диявольських «нововведень» є сім'я. Якщо ще на початку ХХ століття розлучення (як розповідають старші люди) вважалося чимсь неприйнятним і якщо траплялося, то дуже рідко, — нині це нормальне явище. Ми чомусь не вміємо жити разом. І це при тому, що самі, не під тиском батьківської волі, як було колись, а з великої «любові» обираємо собі супутників життя. Та, на жаль, кожний другий шлюб в Україні приречений на крах — така статистика. Розлучення стали буденністю, і навіть сім'ї християн, які дотепер по праву славилися своєю міцністю, стають дедалі хисткішими.

Не можете прийти до зго-

ди? Для чого поступатися власними інтересами? Є вихід — розлучення. Ця ідея буквально пронизує всю суспільну свідомість. І хоча я не прихильник теорії, що в житті все відбувається так, як ти сповідуєш, все ж помітила, що думка про розлучення, просто озвучена вголос, здатна зруйнувати сім'ю. Не так давно у сім'ї наших друзів виникла складна ситуація. Справа йшла до розлучення. І це слово зазвучало в нашому домі. Ми шукали виправдання чи то обвинувачення то одному, то іншому. Та зрештою в досить незначній суперечці я почула з уст свого чоловіка: «То розлучімося — так простіше для всіх». Ми перевели цю розмову на жарт: сміючись, «поділили майно»; дітей, правда, не вдалося, бо три на два не ділиться. Але після цього це слово дедалі частіше вилітало з наших уст. І розлучення вже не видавалося для нас неймовірною трагедією, а чимсь досить прийнятним. Це якимсь чином давало, зокрема мені, «право» наполягати на своєму, а не шукати компромісу. Банальні суперечки переросли у сварки. І коли після чергової перепалки я заволатала до Бога: «Господи, що з нами не так?», — у моїй свідомості з'явилася чітка думка: «Хай слово «розлучення» не звучить у домі. Це не вихід. Це катастрофа». І після того, як ми з чоловіком покаялися один перед одним і перед Господом, що допускали подібні думки та слова, ситуація кардинально змінилася. Не скажу, що мені завжди легко бути лагідною і поступливою. Та думка про те, що нас назавж-

ди поєднав Господь, Який здатен змінити і ситуацію, і характер, дає силу перемагати своє «я». І ще одне: як на мене, не любов до чоловіка чи дружини — запорука успішного шлюбу, а близькі стосунки з Богом. Коли серце сповнене любові до Господа, то в ньому так багато місця для любові до ближніх.

Нехай буде в усіх чесний шлюб...

Всі ми знаємо Божу думку щодо подружньої вірності. І сучасні християни, навіть і пересічні, подружню зраду все-таки (поки що) вважають гріхом. Та нині диявол ставить нові підступні сіті. Майже за два тисячоліття християнства люди не піддавали сумніву того, що сім'я починається з благословення у Церкві або ж вінчання, як ми звикли називати. Нині ж часто з уст молодих християн я чую думку про те, що шлюб починається з любові, а не з церковних «обрядів». І цю свою думку вони підпирають тим, що ніде в Біблії немає нічого сказано про вінчання, і далі йдуть цитати про те, як відбувалося одруження, зокрема, Ісака. В одній з книг я прочитала таку думку: «Ви не знайдете в Біблії віршів, які говорять про правила поведінки на побаченнях, тільки з тієї простої причини, що юнаки та дівчата в ті часи не зустрічалися наодинці — шлюби влаштовувалися їхніми батьками». Відповідно й шлюбом вважалася та мить, коли батьки домовилися про одруження дітей, вчинили відповідні «розрахунки» (що було на той час традиційним) і благословили своїх дітей на спільне життя. Але чомусь ніхто з нас не хоче довірити свій вибір благочестивому батькові (як у випадку з Ісаком), який, я думаю, не рік і не два молився про долю свого сина і мав дуже чітке бачення щодо того, якою має бути його майбутня сім'я. І саме батько благословив його на цей шлюб,

що на той час, як на мене, було рівнозначно благословенню Божому і тому, яке ми отримуємо на вінчанні під час молитви-благословення батьків і Церкви.

Нині ми маємо право самі обирати собі супутника життя, керуючись при цьому любов'ю. Але наше і Боже поняття любові суттєво відрізняються. Любов у розумінні Бога — це вчинки. А у людському розумінні — це те, що ми відчуваємо. Насправді ж наші почуття — це вельми хистка основа для будівництва міцної сім'ї.

Любов для нас — коли нас приймають такими, як ми є, коли приділяють нам увагу, присвячують час, оди, вірші й поеми. Цього так часто ми недоотримуємо в дитинстві і чекаємо від шлюбу. І саме через це ми так швидко розчаровуємося один в одному. Я чекаю... При цьому не зважаю на те, що й від мене чекають. Разом з тим, ми чомусь не вміємо спілкуватися. Не вміємо розповідати про свої почуття і сподівання, здатні лишень бурхливо виливати на інших невисловлені образи, які накіпили на серці. Ми не вміємо прислухатися до того, що болить іншим, знаємо лише, що болить мені. І судимо інших за їх вчинками, а себе виправдуємо своїми «благими намірами». І отут-то й виникає оте горезвісне «не зійшлися характерами».

Ми звикли все отримувати тут і тепер, без зайвих зусиль і напруги. Для чого чекати до шлюбу — ми ж любимо... Ну, допустимо, що перед Богом ви свій шлюб «зафіксували», вступивши у статеві стосунки. Хоча це й звучить абсурдно, але для дедалі більшої кількості молодих християн нині це вагомий аргумент. Тут діє теж саме вище згадане зміщення акцентів,

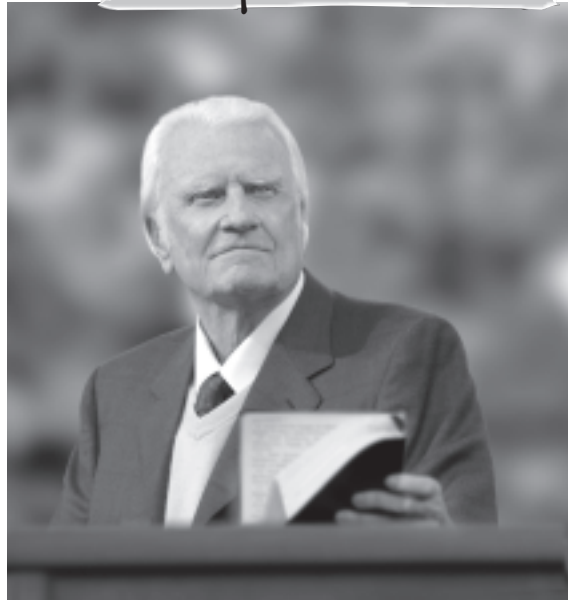
коли статеві стосунки, а не молитва-благословення і не обіцянка вірності вважаються початком сім'ї. В ту мить ми зовсім не думаємо, що нічого, окрім почуттів (і, найімовірніше, егоїстичних), нас не тримає. І як знати, що ця «любов» не переросте у вище згадане «не зійшлися характерами» ще до моменту офіційної реєстрації стосунків перед людьми у РАГСІ чи у Церкві? І що тоді? Для суспільства це ще й не сім'я. У кого просити розлучення? У Господа? Але й Він не благословляв цих стосунків, оскільки називає їх ні чим іншим, як блудом.

І що залишається: осуд, гнів, біль, розчарування, втрачена честь і — неймовірний тягар нечистоти, який ми принесямо колись у своє «подружнє ложе». То ж чи варто так розмінюватися? Чи, може, краще все ж таки зачекати? «Нехай буде в усіх чесний шлюб та ложе непорочне, а блудників та перелюбів судитиме Бог» (Євр.13:4), — ці слова звучать недвозначно і доволі категорично. І коли бачиш, як хитро диявол перекручує їх, і як у його сіті потрапляють тисячі й навіть мільйони молодих людей, хочеться з усіх сил кричати: «Обережно! Під прицілом — любов!»

Ольга МІЦЕВСЬКА

Світове служіння фермера з Північної Кароліни

Жоден проповідник за всю християнську і навіть світову історію не збирав на свої проповіді такої кількості слухачів, як Біллі Грем. Десятки мільйонів людей відвідали його служіння. Зокрема в Сеулі (Південна Корея) його проповідь зібрала близько 1 млн 250 тис. людей. Він був знайомий з багатьма президентами та іншими високопоставленими особами США та інших держав. Одного разу відомий політик підійшов до Біллі Грема і запропонував: «А чому б вам не балотуватися у президенти США, я впевнений, що ваша незаплямована репутація принесла б вам велику підтримку в масах. Я б і сам віддав би за вас свій голос». — «Я не схильний розмінювати вище покликання на нижче», — відповів Біллі Грем.

А коли одного разу в нього запитали, чим він пояснює свій успіх, він відповів: «Єдине пояснення — це перст Божий... І якщо Бог забере від мене Свою благословляючу руку, то мої уста замовкнуть назавжди». Не раз, за його ж словами, відомий проповідник був спокушуваний славою і гордістю. «Але щоразу, коли я

бачу оголошення про мої зібрання і яскраво виділене, а іноді й підсвічене моє ім'я, серце починає трепетно стискатися від болю. «Не дам слави Своєї нікому», — говорить Господь Бог. І цих слів Господніх я ніколи не забуваю. Я знаю, звідки прийшов, для чого я тут, на землі, і куди піду».

Народився Біллі Грем 7 листопада 1918 року в сім'ї фермера. Його дитинство минуло в тихому містечку Шарлотта (Північна Кароліна, США). Батьки були пресвітеріанами, щонеділі відвідували церкву, читали Біблію, але особливою релігійністю не виділялися.

У школі хлопець навчався посередньо. Любив спорт, брав участь у молодіжній церковній роботі. У два роки був охрещений, у 12 — конфірмований. Готувався стати фермером. Але у 1934 році у їхнє місто приїхав євангеліст Мардохей Хамм. Батьки Біллі відвідали його зібрання і щиро навернулися до Бога. Одного разу Біллі також прийшов на служіння і почав відвідувати їх регулярно. А у 16 років щиро покався перед Богом. Духовне життя Біллі змінило-

ся. Він почав постійно молитися про свою долю і про служіння Господу.

Деякий час після закінчення школи працював продавцем, а потім поступив у Біблійний коледж у Флориді. У 1939 році Біллі Грем відчув Божий заклик нести Його слово людям, тому прийнявши рукопокладання, став пастором баптистської церкви, а також продовжив навчання вже в Уїтонському коледжі в Чикаго. У 1941 році Біллі знайомиться зі студенткою паралельного факультету Рут Белл. Рут — донька місіонера-хірурга в Китаї Нельсона Белла. Вона родилася в Китаї, закінчила Біблійний коледж у Пхеньяні. Ця зустріч вирішила їхню долю. Невдовзі вони були заручені, а у 1943 році відбулося їхнє весілля. У тому ж році Біллі Грем разом з Джорджем Беверлі Ші почав вести регулярні передачі на радіо Чикаго. Згодом молодого проповідника запросили вести євангелізаційні зібрання разом з місіонерською командою «Молодь для Христа».

У 1949 році в служінні проповідника настав поворотний момент. Замість кількох днів він проповідував у Лос-Анд-

желесі вісім тижнів. Люди хотіли чути вістку про Христа. Про це дізналася вся Америка. У 1954 році в Лондоні, на стадіоні Херрінгей, повторилася та ж історія. Зібрання з участю Біллі Грема тривали три місяці. Так євангеліст став всесвітньо відомим. І саме десь у той час було створено Євангелістську асоціацію Біллі Грема (САБГ).

З Божою допомогою Біллі Грем проповідував Слово Боже у 85 країнах світу, на всіх п'яти континентах. Наразі ще ніхто не проповідував більшій кількості людей. Бог відчиняв двері навіть у країни, де відкрита широкомасштабна проповідь Євангелії неможлива. Так у 1989 році проповідник відвідав Китай, де народилася його дружина. У квітні 1992 року євангеліст вперше побував у КНДР. В обох країнах Біллі Грем проповідував у місцевих церквах.

Визначною рисою євангеліста є те, що він завжди намагався йти у ногу з часом і тому враховував потреби людей і технічні можливості, як от радіо, телебачення, а згодом і супутниковий зв'язок, завдяки якому САБГ вдалося охопити

проповіддю ще більше людей.

Вже понад 50 років Біллі Гремом та його співпрацівниками транслюється радіопередача «Час рішення», в різних виданнях публікується його газетна колонка «Моя відповідь», видається журнал «Рішення».

Біллі Грем також є ініціатором численних програм з навчання, таких як «Школа благовістя», яка зазвичай проводиться напередодні євангелізаційних заходів місії в різних країнах світу. Він був також натхненником проведення Першого Лозанського конгресу зі світового благовістя, який відбувся у 1974 році. Він — автор 16 книг, які вийшли мільйонними тиражами, лауреат численних премій та нагород.

Знаний євангеліст користувався повагою керівників багатьох країн світу. Це дозволило йому виступати з проповідями в різних країнах Східної Європи, зокрема й у колишньому Радянському Союзі.

Поїздка в Угорщину в 1977 році стала його першою подорожжю як євангеліста у про-
радянську Східну Європу.

Тоді про його візит не згадувалося у пресі, але на заключну зустріч з ним у молодіжному християнському таборі зібралося близько 30 тис. чоловік.

Одним з найдивовижніших візитів за всю історію служіння Біллі Грема можна назвати візит у Румунію в 1985 році. Місцеві ЗМІ замовчували про цю подію. Про богослужіння люди дізнавалися з іноземних радіопередач і передавали інформацію один одному. І, зрештою, в ті дні Біллі Грем проповідував у семи румунських містах, включаючи й столицю, на великих зібраннях перед католиками, православними, реформаторами, баптистами, п'ятидесятниками і навіть у синагозі.

Ще у 1959 році євангеліст відвідав Москву як турист. Влада не дозволила йому проповідувати в церкві, але він мав змогу порозмовляти з керівництвом Союзу баптистів і оглянути місто. На щойно побудованому стадіоні у Лужниках він молився, щоб Бог дав йому можливість проповідувати на цьому місці. І в майбутньому це здійснилося.

У 1982 році патріарх Пімен запросив Біллі Грема виступити на міжнародній конференції «Релігійні діячі за спасіння священного дару життя від атомної катастрофи». У своїй книзі «Такий, як є...» Б.Грем детально описує негативну реакцію усіх кіл американського суспільства на саму ідею участі Біллі Грема у цій конференції. Для заспокоєння громадськості було вирішено, що на конференції проповідник буде мати статус спостерігача. Йому було дозволено виступити з проповідями лише у двох церквах Москви. Тоді Біллі Грем проповідував у Богоявленському соборі та в Центральній баптистській церкві, а також відвідав «сибірську сімку» у підвалі посольства США. Це були 7 п'ятидесятників зі Східного Сибіру, які знайшли притулок в американському посольстві. Не-

Проповідує Біллі Грем, 1969 рік

вдовзі після цієї зустрічі вони отримали дозвіл на еміграцію з СРСР.

У 1984 році в ході 12-денної поїздки євангеліст відвідав Ленінград, Москву, Таллінн і Новосибірськ. За цей час він проповідував понад 50 разів у православних і баптистських церквах, побував в Ленінградській духовній семінарії і в Новосибірському академістечку. Крім того, зустрічався з главами церкви і держави.

1988 рік. Біллі Грем, як почесний гість Російської православної церкви, приїжджав у Радянський Союз на святкування 1000-ліття хрещення

Русі. Проповідував у православних і баптистських церквах Москви та Києва.

У 1991 році євангеліст виступив у Москві перед п'ятьма тисячами християн: благовісниками, пресвітерами й іншими служителями Церкви, які зібралися на Школу благовістя з усіх республік колишнього Радянського Союзу. Він закликав їх «використовувати грандіозну можливість, надану їм Богом вперше за довгі роки». Під час перебування у Росії Біллі Грем зустрівся з М.С. Горбачовим і Б.М.Ельциним.

1992 рік. У Москві, в спорт-

комплексі «Олімпійський», відбулися богослужіння з участю євангеліста. Він проповідував три вечори, на яких побувало близько 155 тис. чоловік. Біля стадіону були встановлені монітори і люди, які не змогли потрапити в «Олімпійський», слухали вістку про Христа, стоячи на вулиці. Після зібрань у Москві виникли десятки церков, прихожанами яких стали люди, навернені на цих зібраннях.

Тепер батькове служіння продовжує син Франклін. За станом здоров'я всесвітньвідомий євангеліст вже не може подорожувати. Важким моментом у його житті стала смерть дружини Рут (вона відійшла у вічність у червні 2007 року), з якою вони прожили 64 роки, виховали п'ятьох дітей, які подарували їм 19 внуків і багато правнуків.

7 листопада цього року Біллі Грему виповнився 91 рік. Увійшовши в десятий десяток, проповідник сказав, що всі ці роки відчував благодатну любов Господа і його серце сповнене вдячності Богові. Біллі Грем і дотепер має ясний розум, хоча й роки беруть своє. Він уважно слідкує за подіям у світі і приділяє увагу служінню Євангелістської асоціації Біллі Грема. «Хоча моє здоров'я і не дозволяє мені надовго покидати дім, Франклін і наша команда продовжують проголошувати Ісуса Христа», — сказав він.

...У своїй книзі «Такий, як є...» Біллі Грем пише: «Я часто говорю: перше, що зроблю, коли потраплю на небо, це поставлю запитання: «Чому я, Господи? Чому Ти вибрав хлопчика-фермера з Північної Кароліни проповідувати такий кількості людей і брати участь у Твоїй праці у другій половині XX століття? Я часто тавлю собі це запитання. Але відповісти на нього може тільки Бог».

Відділ медіаслужіння пропонує

придбати проповіді в MP3 форматі М. Паночка, Д. Беспалова, Р. Шкіндера, А. Кліновського, В. Франчука, В. Куриленка, С. Вінковського, О. Попчука, І. Азанова, П. Кулакевича.

Каталог висилаємо безкоштовно. Замовлення можна зробити листовно, подзвонивши, SMS-кою чи завітавши до нас. Ваші замовлення будуть вислані накладною оплатою (розрахується під час отримання посилки на пошті). Вартість пересилки складає 15 грн — до 10 касет або CD, 20 грн — до 30 касет або CD, 25 грн — більше 30 касет або CD.

Пожертвування за одну касету складає 5 грн 00 коп. Збірник проповідей в MP3 форматі одного автора 25 грн 1-CD.

Бажаємо Вам та Вашим сім'ям рясних Божих благословень! Пишіть, дзвоніть, відправляйте SMS та заходьте.

НАШІ РЕКВІЗИТИ:

Відділ медіаслужіння ЦХВСУ, вул. Г. Онискевича 3,
м. Київ 03115

(приміщення Київського Біблійного Інституту)

Для листів: а/с 155, Київ, 03164

Телефон: (044) 592-70-93, (093) 774-03-50

E-mail: audio_v@ukr.net

www.316.com.ua

icq: 444335602

Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА

Конференція молодих медиків-християн

«Золоті стандарти та християнські принципи в сучасній медицині» — під такою назвою відбулася Перша Всеукраїнська молодіжна конференція медиків-християн, яка проходила з 9 до 11 жовтня в Одесі. Організатори заходу — молодіжний відділ «Християнської медичної асоціації України», «Українська медична місія» та «Спілка молодих християн України». Відкриття конференції відбулося у Центральній баптистській церкві Одеси, а робочі зустрічі проходили у Болгарському культурному центрі.

На зустріч зібралося близько 170 делегатів з різних куточків України. Переважно це студенти медичних навчальних закладів та молоді фахівці.

Сьогодні часто можна чути, що медицина в Україні перебуває в занедбаному стані, лікарі недбало ставляться до хворих, і люди бояться звертатися до медиків за допомогою. Багато є нарікань, що медична галузь не фінансується як слід і тому лікарні занедбані. Але не тільки у цьому полягає проблема. Як влучно висловився один з організаторів конференції Павло Унгурян, народний депутат України і голова Спілки молодих християн: «Ми сьогодні всі багато говоримо про кризу, яка оточила весь світ, і в тому числі Україну, але забуваємо, що в корені будь-якої економічної, соціальної кризи є перш за все криза моральності та духовності. І доки ми не здолаємо духовно-моральну кризу, не зможемо досягти успіху в соціально-економічному розвитку країни».

Медики-християни добре усвідомлюють, що причина захворювання криється не лише у біологічних збудниках, але в моральному і духов-

ному занепаді людини. Відомо, що частіше хворіють ті люди, які ведуть неправильний спосіб життя. Саме тому сьогодні медикам-християнам важливо об'єднатися і допомогти хворим отримати зцілення душі і тіла.

Під час конференції делегати прослухали 6 лекцій. Про морально-етичні питання доказової медицини розповідав проф. Віктор Бірюков, зав. кафедрою соціальної медицини ОДМУ, м. Одеса. Про застосування біблійних принципів у медицині — лікар Джим Пейпон, директор Української медичної місії, м. Київ. «Високоякісна медична практика» — така тема лекції лікаря Джеймса Томлінсона, секретаря Євразійського регіону Міжнародної християнської медичної та стоматологічної асоціації, м. Бірмінгем. Про досягнення приватної та страхової медициниповідав проф. Володимир Мавродій, заступник генерального директора INTO-SANA, м. Одеса. «Служіння Християнської медичної асоціації України» — тема виступу лікаря Олександра Дорошенка, голови ХМАУ, м. Кіровоград.

Професор Володимир Мавродій вважає: «На мою думку, лікар — це один із провідників любові Бога на землі. Найкращий лікар — віруючий. Такий лікар не зробить шкоди, зробить все для порятунку хворого. І Сам Бог йому в цьому допоможе. Тому кожен, хто звернувся до віруючого лікаря, отримає в два рази більше. Істинно віруючий лікар буде краще лікувати, бо він краще

зрозумів правила спілкування з людиною. Адже треба любити людей. Лікар ділиться серцем, ділиться здоров'ям, ділиться емоціями з пацієнтом. Справжній лікар повинен любити свого пацієнта. Без цих якостей неможливо лікувати людину».

Під час трьох днів конференції молоді медики-християни мали чудову нагоду познайомитися із досвідом старших

колег. Також у перервах делегати ділилися досвідом своєї праці, яку вони виконують у сфері медицини.

Спілкуючись зі студентами медичних навчальних закладів, я зауважив, що вони обрали нелегкий шлях у своєму житті. Медик більше стикається зі смертю і горем людським. Частіше емоційно, духовно і фізично втомлюється. Тому конференція була організована для того, щоб не тільки навчити студентів медичних закладів, але й підтримати їх у нелегкій праці, яку вони обрали.

Якщо ви зацікавлені в тому, щоб брати участь в одному із проектів, звертайтеся: e-mail: хтма@ukr.net, тел.: 067-500-6100, 093-217-3883.

Валентин ОПРЯ

Яким би ти хотів стати у старості?

Розмінявши п'ятий десяток, я пережив один з критичних моментів. Він прийшов до мене у процесі старіння, коли я почав постійно обдумувати нове для себе питання: «Яким би я хотів стати на схилку літ?» Потім часто спілкувався з людьми на цю тему. Вони посміхалися, чуючи подібне запитання, бо думали, що це жарт.

Відповідь на питання: «Яким би ти хотів стати у старості?» не містить у собі опису бажаної місцевості проживання чи фінансів. Насамперед, вона пов'язана з характером, особистістю, стилем життя.

Зізнаюся чесно: це питання було частково викликане особистими спостереженнями, які виявили, що мало хто вважає роки старості найпривабливішим віком. І це неприємне відкриття неабияк схвилювало мене. Водночас мені відомо, що багато біблійних персонажів мали потужний позитивний вплив аж до похилих років. І виникає переконання, що з цими людьми було приємно і корисно познайомитися. Здається, що останні роки були найкращими в їхньому житті.

Саме це, вирішив я, може бути важливим для пошуку відповіді на запитання: «Яким би ти хотів стати у старості?» Я б на нього відповів так: людиною, з якою приємно бути, тому що в останні роки життя вона робить свою справу якнайкраще і виявляє свої найкращі риси.

Постійно думаючи про це, я почав складати список відомих мені літніх людей, які — на мій погляд — переживали в останні роки життя найбільший розквіт. Невдовзі стало зрозуміло, що я знаю багато людей похилого віку, але список «підходящих» виходив дуже коротким. Різкість, придириливість і дратівливість будь-кого з цих людей могли свідчити, що ці неприємні риси були завжди притаманні їм, хоч не так явно виявлялися у минулому. Я зауважив, що багато хто з них в кінці життя схильний до звинувачень і критики, що дехто просто жив минулим і не бачив великої радості в тому, щоб відкривати шлях в майбутнє наступним поколінням.

Роздумуючи про тих людей, які увійшли до списку, про те, які вони, я продовжував шукати відповідь на питання: що змушує їх жити за покликом серця і велінням душі?

Слово «вдячність» першим виникло у моїй свідомості. Оцінюючи бесіди, листування і особисте спілкування з цими людьми, я відкрив у

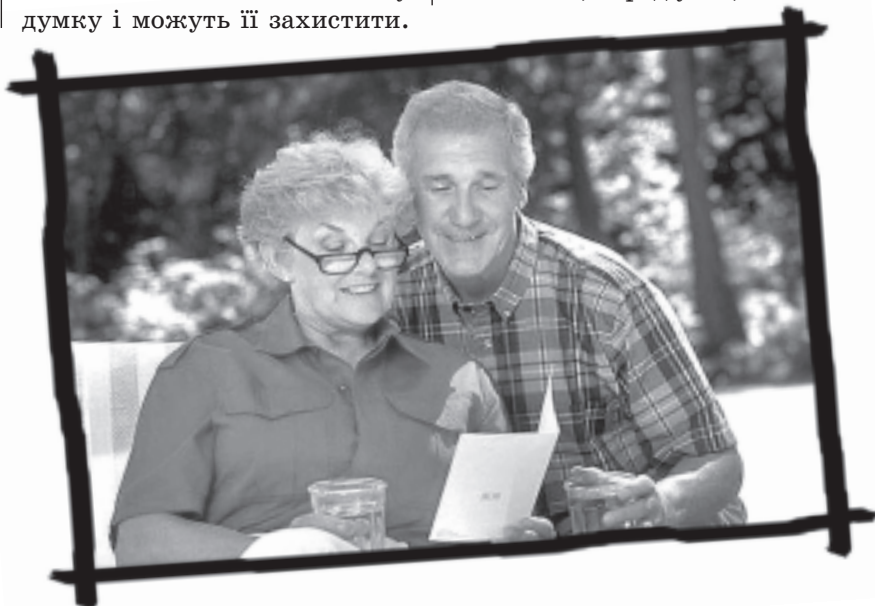
них цю рису. Всі вони визнали, що в першу чергу слід турбуватися про інших, а не про себе. А також необхідно відчувати, чи не шкодиш ти благу оточуючих. У Посланні до римлян апостол Павло зауважує, що основною ознакою культурного занепаду слід вважати невдячність (див. Рим. 1:21). Говоримо ми про культуру чи про дружбу, то помічаємо, що однією з перших ознак непрацездатності є втрата мотиву вдячності.

Вдячність втрачається у процесі старіння. На зміну їй приходить зверхність і надмірна вимогливість. Навпаки, дух вдячності не приходить природним чином. Для більшості з нас він має стати об'єктом виховання. Вдячність вимагає пильнування, щоб нічого не пропустити. Але літні люди, про яких я говорю, вміють пильнувати — і не перестають дякувати: Богові — за хороше здоров'я і нові можливості, дружинам — за любов, друзям — за розуміння і компанію, молодим людям — за те, що не забувають про них.

Другою відмінною рисою цих людей є їхній непідробний інтерес до досягнень молодих поколінь. Вони з радістю спостерігають за успіхами своїх молодих друзів. Вони першими виявляють радість, першими хвалять їх за досягнення. Молоді помиляються, якщо думають, що це легко робити. З'являється майже непоборне бажання виявити ревність і звести до мінімуму те, що досягло молоде покоління. І коли старші люди вкотре згадують, що лідерство та ініціатива перейшли до молодих, то у них виникає думка: «Чому я не зміг цього зробити?» Люди ж з мого списку не лише не заздрять тим, хто молодший, — вони присвятили себе для допомоги.

Вивчаючи спільні риси літніх людей, котрих я обрав як зразок, захоплююся тим, що їхній розум гострий і гнучкий. На відміну від багатьох

інших, вони не перестають думати, не припиняють цікавитися новими ідеями. Вони рухаються до нового. Тому ці люди вдумливо читають, причому читання їхнє різноманітне. Вони вивчають богослов'я, події сьогодення, історію, нові технології, сучасні досягнення культури. Їх мовлення розвивається, вони ознайомлені з тим, що, де і як відбувається. Вони мають власну думку і можуть її захистити.

Їхній світогляд не вчорашній, а нинішній. Зміни не вороги їм, а друзі.

Одна з особливостей, що вражає мене в моїх літніх друзях, — їхня здатність мислити категоріями, які я називаю макрокатегоріями. Вони мають масштабне бачення і дивляться на життя з найбільш оптимальної позиції. Вони виявляють опір паніці, коли раптові події вражають усіх і коли молодим людям починає здаватися, що настав кінець світу. Масштабне мислення бере до уваги як довготривалий хід історії, так і те, що Бог працює повільно, практично невідчутно. І в цьому полягає парадокс. Люди, якими я захоплююся, знають, як змінюватися, але не змінюються заради самих змін. Чи, інакше кажучи, вони відчують різницю між марними та істотними змінами. Перші їх не

вражають, бо вони знають, як здійснити другі.

Людина, якою б я хотів стати у старості, ніколи не стає бездіяльною. Інакше вона одразу ж заскучає. Залишає роботу? Звичайно. Але бездіяльність — не для неї. Тому що люди такого типу наперед знають, що вони робитимуть, коли вийдуть на пенсію. Це їхня життєва місія чи покликання. Їм, перед усім, власти-

ве бажання віддавати, а не отримувати. Вони покликані втілювати ідею, що суть життя і життєздатності — у розвитку наступних поколінь.

У старості я хотів би володіти рисою, яка в наші дні трапляється дуже рідко. Але у тих, кого я включив у список, вона є. Цю рису можна визначити двома словами: м'якість і співпереживання. Спробую пояснити, що я маю на увазі. Якось у розмові з групою людей я запитав: «Хто найбільше вплинув на ваше особисте життя?» Більшість з присутніх, які приєдналися до розмови, назвали свого дідуся. Це спостереження здивувало мене, але, виявляється, дарма. Перейшовши до розповідей про дідусів, ми виявили чому. Батьки й матері зазвичай стурбовані проблемами власного росту, а також тим, щоб усе в сім'ї йшло як належить. Але дідусі (й бабусі) — зовсім інші!

Доброта, терпіння, милосердя, усвідомлення, що в житті є щось набагато важливіше, ніж точність виконання, терміни й накопичення. Таке розуміння робить особистість більш масштабною. Саме це найкраще дається благородним дідусям та бабусям.

У моїх літніх друзів є ще одна риса: вони продовжують всією душею романтично любити своїх дружин. Я говорю про тих, які знаходять радість у своєму шлюбі після сорока чи п'ятдесяти років спільного життя. Вони ніжно торкаються до своїх дружин, ласкаво розмовляють з ними, їхні очі продовжують спалахувати, коли вони дивляться на них. Та, окрім всього цього, вони постійно турбуються про розвиток своїх дружин, піклуються про їх зручність та якість їхнього життя. Вони знають, як радіти разом! Про своїх дружин вони говорять піднесено, з неймовірною вдячністю. І це прийшло не раптово. Це було природнім з самого початку їх стосунків. І тому останні роки стають для них найкращими, найніжнішими.

Протягом всього життя ми витрачаємо багато сил, з'ясовуючи стосунки в питаннях влади і контролю. Очевидно, ми маємо володіти певною ча-

стиною того й іншого, але одним з найболючіших аспектів процесу старіння є усвідомлення того, що влада і контроль слабнуть. Для деяких старших людей це обертається проявом гіркоти та роздратування. Вони не можуть знести втрати попередньої влади — влади над своїм тілом, на роботі, у своїх організаціях (зокрема у церкві). Але існують інші форми влади. Мудрі люди не тримаються за формальну владу. Вони не прагнуть керувати людьми. Вони, звичайно, турбуються про своє тіло, але їх не дивує (і життя не закінчується для них!), якщо здоров'я трохи похитнулося.

Літні люди, яких я неймовірно шаную, живуть за велінням душі, тому їх передусім турбує здатність говорити з Богом і сила мудрості. Ці люди знають, як молитися, і розуміють, що найжиттєвіші моменти — це ті, коли відбувається тісний зв'язок людини з Богом. Вони легко відходять убік, дозволивши молодим людям здійснювати програми і керувати організаціями. Вони не рвуться виступати на зібраннях і спокійно реагують на вмовляння виступити. Вони не прагнуть змагатися з іншими. А коли їм потрібне спілкування, вони усвідомлюють, що передусім варто поспілкуватися з небесами, а потім вже з людьми.

Я хотів би бути схожим на таких старших людей, які досягли у своєму житті тієї вершини, коли повністю усвідомлюється сенс біблійних слів: «Без Мене ви не можете нічого». І їм не треба боротися з цією істиною. Вони бачать молодих, які потіють в спробах отримати владу, керувати людьми, системами і грошима, які з гордістю говорять про свої досягнення. І вони посміхаються, бо пізнали, що це не головне у житті. Тому вони залишають подібні заняття молодим, а самі перебувають у радісному спілкуванні з Богом.

І ще хотілося б додати про літніх людей, внесених у мій список тих, на кого мені хотілося б бути схожим: вони не бояться смерті. Смерть не лякає їх. Дехто з них сміється, говорячи про це. Але страх? Ніколи! Ці люди усвідомили слова апостола Павла, який говорив про грядущу смерть: «Для мене життя — то Христос, а смерть — то надбання. А коли життя в тілі то для мене плід діла, то не знаю, що вибрати. Тягнуть мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше. А щоб полишатися в тілі, то це потрібніші ради вас» (Фил. 1:21-24).

Гордон МАКДОНАЛЬД,
з книги «Життя,
благословенне Богом»

В одній із казок Г. Х. Андерсена йдеться про короля, якого переконали, що одягають його в прекрасне вбрання, чого насправді не було. А потім переконали людей, що король одягнений, коли насправді ті бачили його голим. Усі захоплено плескали в долоні й вихваляли королівське вбрання, якого не бачили. «Якщо всі кажуть, що король одягнений, то не можуть всі помилятися», — думав кожен.

Таке прагнення бути такими, як усі, сліпе наслідування більшості, острах відрізнитися від інших, пристосування під стандарти юрби називають конформізмом.

Наскільки вільні і незалежні ми у своєму повсякденному житті? Від кого залежать наші погляди на ті чи інші речі? Хто формує нашу думку у найважливіших життєвих питаннях і як змінюються наші уподобання? Більшість людей над цим мало задумується.

Саме такі люди формують натовп. А натовпом легко керувати.

Апостол Павло в Посланні до римлян пише: «І не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2). Хто з нас не хоче виконати волю Божу у своєму житті? Але це виконання не відбувається автоматично. Ти повинен не пристосовуватися до цього світу, але оновлюватися розумом, змінювати свідо-

мість. Отже, одна з головних перешкод у нашому житті для виконання волі Божої — пристосування, конформізм, коли людина сліпо йде за натовпом і стає, як всі.

Конформізм готовий переступити через власну думку, власні принципи, якщо більшість думає інакше. Конформізм боїться думати по-своєму. Це як флюгер, який завжди тримається за вітром. Всі пішли — і я пішов. Всі вер-

нулися — і я вернувся. Усі моляться — і я буду молитися. Якщо всі руйнуватимуть храми — я теж буду руйнувати. Усі відпускають волосся — і я. А якщо всі пострижуться наголо — я не відстану. Усі п'ють — і я. Усі в моїй компанії коляться — і я. Алкоголіками, блудниками, наркоманами часто стають саме тому, що в певній компанії це вважається звичним і нормальним. А кому хочеться бути білою вороною? Так, я знаю, що це шкідливо для здоров'я, але ж так чинить більшість!

Сьогодні мало не всі християни. Спробуйте когось назвати невіруючим — камінням закидають. Але де плоди нашої віри? Коли людям кажеш, що треба народитися згори і свідомо прийняти Ісуса Христа як свого Спасителя, внаслідок чого має відбутися повна переміна думок, вчинків, бажань і підпорядкування Божій волі, — часто відповідають, що вірять так, як всі, як вірили з діда-прадіда, і міняти нічого не бажають,

бо «що скажуть люди». А чи спасає така віра — для них це зовсім не важливо.

Конформізм виховують з дитинства: «Не виділяйся, будь як всі». Діти особливо бояться відрізнятися один від одного. Вони ще не розуміють, що до них ставляться так, як вони самі до себе ставляться. Вони думають, що думка інших — це щось об'єктивне, і тому стараються підлаштуватися під цю думку. Діти бояться, що їх відкинуть, з ними не будуть дружити, будуть насміхатися. І тому сліпо йдуть за більшістю, часто всупереч власному розумінню. Якщо всі дівчата ходять з оголеними животами, значить, і я буду. Дівчаткам можна не дивуватися, але що думають їхні мами? Вони ж повинні знати, як важливо для здоров'я майбутньої жінки оберігати певні частини тіла від шкідливого впливу зовнішніх чинників.

А як швидко змінюється мода! Якщо не так давно тату-

ювання було ознакою належності до кримінального світу, то сьогодні це атрибути модної, «просунутої» молоді, і скрізь відкрито пропонують свої послуги спеціалісти з татуажу. Попри те, що Боже Слово категорично застерігає проти нанесення на тіло будь-яких написів чи знаків. Але ж це модно! Усі так роблять. Може, Боже Слово застаріло?

Ще один винахід диявола — пірсинг. І проколюють чи не всі частини тіла, пхають сторонні предмети в губи, носи, брови, вуха і животи. А для чого? Бо так модно. А що модне — те й гарне.

Такими людьми, сірою, бездумною масою набагато легше управляти. І тому зі шкільної лави готують людей, які повинні сприймати будь-яку думку, навіть якщо вона безглузда, зате це думка більшості.

На цьому збудоване все у світі. Наприклад, реклама показує молодих засмаглих лю-

дей. Це нове покоління, яке курить «Мальборо». Якщо хочеш бути такими, як вони, — кури «Мальборо». Комерції дуже вигідні конформісти. Сьогодні будь-якій пісні, яка транслюється в радіо- чи телефірі, успіх забезпечений. Подобається вона чи ні — це не має ніякого значення; якщо «крутять» — значить, мусить подобатися, бо це популярно.

Конформізм заважає розкриттю дарів, талантів та особливостей, які заклад в нас Господь, позбавляє самостійного мислення. І найстрашніше — продукує людей, які легко переступлять через істину.

У 50-их роках минулого століття американський психолог Соломон Еш провів цікаве дослідження. У приміщення заходило семеро людей нібито для перевірки зору. Там висів стенд, на якому були намальовані лінії різної довжини. Хитрість полягала в тому, що шістьох учасників експерименту заздалегідь попросили давати неправильні відповіді. Іншими словами, по-справжньому екзамінували лише одного. І ось психолог під виглядом окуліста показує дві лінії з різними довжинами і запитує, чи ці лінії однакові. Шестеро попереджених піднімають руку на знак згоди. Сьомий не вірить своїм очам, бо лінії явно різні за довжиною, але чому тоді всі кажуть, що вони однакові? Він бачить, що його думка відрізняється від думки не просто одного чи двох, але всіх, однак безнадійно підіймає руку. Можливо, він щось недочув. Тоді психолог показує на інші дві лінії, також різні, — і знову шестеро підіймають руку. Сьомий нічого не може зрозуміти, бо цього разу уважно все слухав, але все одно піднімає руку.

Дослідження показало, що 75% людей переступали через свою думку. Лише один з чотирьох відстоював її. Виходить, для більшості людей думка інших важливіша за істину, за те, що вони бачать,

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЦХВСУ

оголошує набір студентів на навчання (2,5-річна очно-заочна форма) за новою спеціалізацією — «Місіонерське служіння».

Навчальна програма передбачає теоретичну і практичну підготовку працівників місіонерського служіння задля поширення Євангелії Ісуса Христа в Україні та за її межами.

Детальна інформація на сайті інституту: kbi.org.ua

За довідками звертайтеся:

тел.: (44) 450-60-00

(097) 391-72-76 — Губеня Сергій Іванович —
завідуючий відділом місіонерського служіння КБІ
e-mail: mission@kbi.org.ua

Адреса: вул. Г. Онискевича, 3, м. Київ, 03115.

чують, знають чи розуміють.

За конформізмом люди часто приховують свою неповноцінність, небажання нести відповідальність за своє життя. Це спонукує підлітків збиватись у зграї, а дорослих — вливатись у натовп. А в натовпі діють свої закони. Ще в XIX ст. француз Лебон написав: «Свідома особистість щезає, утворюється колективна душа. У натовпі може відбуватись лише накопичування глупоти, але не розуму». Саме натовпи штурмували Бастилію, брали Зимовий палац, саме натовпи безчинствують на стадіонах і влаштовують погроми на вулицях.

Біблія описує цікавий випадок, коли 400 пророків обіцяли ізраїльському цареві перемогу на війні, якої він дуже прагнув, лише пророк Міхей відмовився лестити цареві й попередив, що буде говорити те, що накаже йому Господь. За свою тверду позицію він був суворо покараний (див. 2 Хр. 18).

Вплив інших людей на нас можливий ще й тому, що ми

хочемо подобатися іншим, хочемо бути прийнятими; боїмося втратити авторитет і довіру тих, на кого рівняємося, кого хочемо наслідувати. Що спонукує людей сліпо йти за лідерами і сліпо довіряти їм?

Насамперед особиста нестабільність, непевність, комплекси, нерішучість, замішання, незадоволення своїм життям і навіть розпач. Нам, справді, необхідно мати поруч людей, які зможуть спрямувати нас у нелегкому мінливому потоці життя. Але ми не повинні ставати залежними від їхніх почуттів і думок, нам не можна втратити свою індивідуальність. Бог — Ревнитель, і Він претендує на те, щоб бути непорушним головним авторитетом у нашому житті. Він — Скеля, на якій ми стоїмо.

Важливо прислухатися до думки інших, радитися з іншими, але при цьому не втратити здорового глузду у своїх міркуваннях. Це лише мертва риба пливе за течією. Краще хай тебе відкинуть, хай закидають камінням, але ти відстоїш істину, збережеш

честь і добру совість. Краще довіритися Богові, аніж мучитися у своїй совісті за те, що ти зробив або ж не зробив. Іноді треба вміти сказати «ні!»

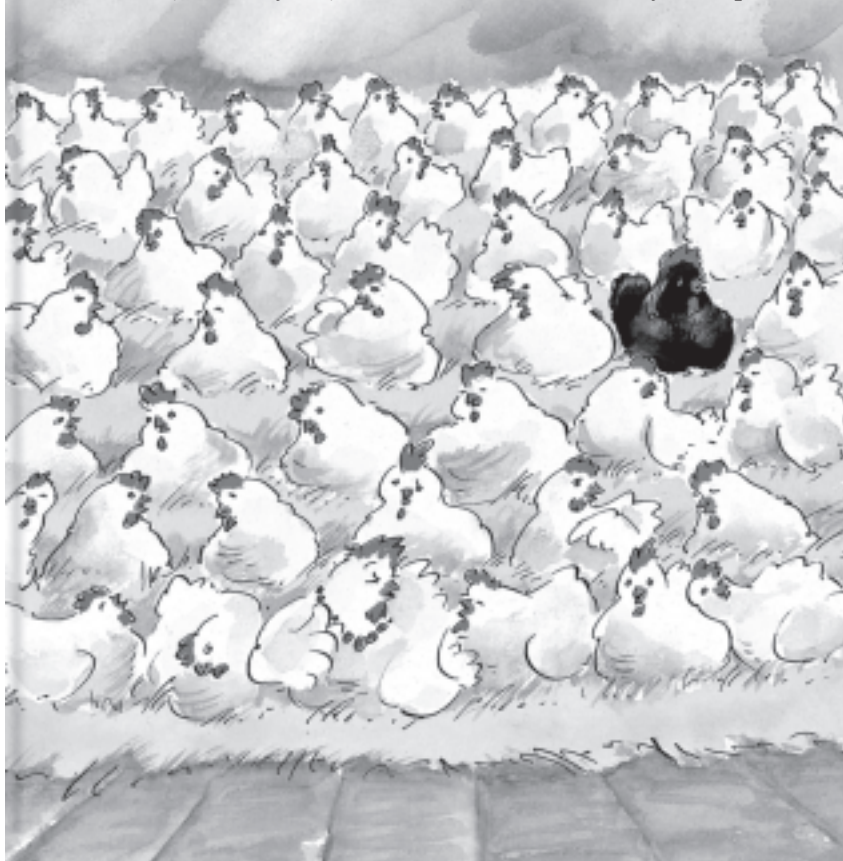
Дуже важко сказати «ні» тому, хто має владу, хто поставлений над тобою. Але треба бути сміливим. Можливо, наша думка не буде прийнята, але ми зробили все, що змогли. Ми повинні вибирати, кому служити: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю я догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим», — говорить апостол Павло (Гал.1:10). Кому ти служиш — за тим і йдеш, тому ти й раб. Проте слухняність Богові повинна бути розумною. Бог не бажає від нас сліпої покори. У нашій прямуні за Богом є здоровий глузд. Важливо йти не сліпо, а усвідомлено, підпорядкувавшись насамперед Божій владі.

Кричати «Осанна!» Христу без усвідомлення того, що Він Божий Син, так само неправильно, як кричати: «Розіпни Його, розіпни!»

«Не будеш з більшістю, щоб чинити зло. І не будеш висловлюватися про позов, прихилившись до більшості, щоб перегнути правду» (2 М. 23:2). Не робімо поспішних висновків і не даваймо відповіді, не подумавши. Не виправдовуймося тим, що так думають або роблять всі. Не для того творив Бог людину, щоб вона стала однією з багатьох безликих істот, такою собі сірою масою. Кожен з нас особливий для Творця, кожен з нас дорогий для Нього як унікальна особистість. Тому догоджаймо Йому, шукаймо схвалення в Нього — це правильний шлях до прекрасних змін, мета яких — благословенна вічність.

Нехай Бог допоможе нам стати не голосом натовпу, а голосом у натовпі!

Олег КАРПЮК,
www.church.if.ua

«Я трималася однією рукою за Бога, а іншою — за НАТОВП»

«Просіть, — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам! Бо кожен, хто просить — одержує, хто шукає — знаходить, а тому, хто стукає — відчинять» (Мт. 7:7).

Він стояв зовсім близько і кликав, а я, наче з пов'язкою на очах, не бачила Його. Він подавав мені руку, щоб витягти із гучного натовпу. Але я, тримаючись однією рукою за Нього, а іншою — за натовп, постійно озиралася назад. Ні холодна, ні гаряча. «О бодай ви були холодними або гарячими», — казав Христос. «Ось стою і стукаю — хто відкриє Мені, увійду і буду вечеряти з ним». А я не впускала, хоча й прагнула Бога. Прочиняла двері свого серця лиш наполовину. Та Він не переставав стукати, не переставав кликати, не переставав милувати, коли просила допомоги, бо любив...

Ось так, тримаючись однією рукою за Бога, іншою за світ, я прожила вісім років. Вісім років невизначеності і безперервного пошуку.

Народилася у повноцінній сім'ї інтелігентів. Але коли мені було 5 років, моя сім'я втратила свій статус «повноцінної»: батьки розлучилися, не змігши знайти порозуміння. Я бачила мамину тривогу і розчарування, потребу у моральній підтримці. Увечері

перед сном вона ставала на коліна і зі сльозами на очах молилася «Отче наш, що живеш на небесах». Цієї молитви вона навчила і мене. Моя бабуся та мама часто ходили до православної церкви, приділяли велике значення молитві. Хоча я тоді ще не все розуміла, однак у глибині душі відчувала, що Бог є могутнім, всесильним і всевидючим. Він спостерігає за нами з небес, від Нього не сховаєшся, а ще — саме Бог, ні хто інший, виконує наші мрії і відповідає на наші прохання.

Якось під час навчання я захворіла і, сидючи вдома та перебираючи книжки, знайшла дитячу Біблію в малюнках, подаровану мені маминою подругою, яка ходила до церкви християн-баптистів. Ця книга підбадьорила мене, вселила надію на краще майбутнє, підняла мій стомлений дух. Мудрі богонатхненні заповіді стали дорогоцінною перлиною, яку я носила у своєму серці. Мене до сліз пройняли Ісусові слова: «Просіть, — і буде вам дано». А просити було про що. Одного разу моя найкраща подруга запросила мене на зібрання. Я уважно слухала і плакала. Слово звучало наче до мене особисто. Як губка всмоктує в себе воду, так і я перейнялася проповіддю. Згодом я навіть хотіла відвідувати недільну школу, але вагання мами стали на заваді. У колі християн я почувалася як вдома, я знала, що коли-небудь стану християнкою, але коли?...

Я не могла зрозуміти, чому для спасіння треба приймати хрещення в дорослому віці, коли мене вже охрестили, як я була немовлям. Достатньо було, як вважала я, жити пра-

ведним життям, дотримуватися Божих заповідей. А жила я за моральними принципами, не любила користолюбства, вигоди, бундючності, лицемірства та обману. У школі захищала ображених та зневажених однокласниками людей, з якими на підтримку намагалася товаришувати. У пам'яті виринали прочитані в Біблії слова: «Я прийшов до немудрих, щоб засоромити мудре, до немічних Я прийшов, щоб засоромити сильне», або ж: «Боже і кволе — сильніше воно від людей». Я знала, що усі злі вчинки бумерангом вертаються до людини. Під час навчання в університеті, за Господнім промислом, моїми найкращими подругами стали саме християнки. Так у колі друзів, які пізнали Христа, проходили мої студентські дні. Я хоч і відвідувала зібрання, проте стала ходити і на дискотеки. Тихий голос у моїй душі, який раніше нагадував мені, що це територія зла і омани, почав стихати. Життя було успішним і щасливим. Усе владналося. «Ти не зможеш потрапити на небо, якщо не покаєшся, якщо не приймеш Ісуса Христа», — щоразу під час розмови повторювала віруюча дівчина, з якою я жила в гуртожитку. Це ображало мене все більше і більше, коли я помічала, скільки порушень Біблії вона допускає у житті, а мене звинувачує лиш в тому, що я не ходжу до церкви. Дехто з моєї родини бачили моє прагнення виконувати Слово Боже, знали про мої частенькі візити на зібрання і застерігали, мовляв, не ходи туди, самі грішні, а когось навчають. Я піддавалася на такі переконання. Зрештою, хіба

для Бога є різниця, в яку церкву я ходитиму. Та коли мені було тяжко на серці, в моє життя, наче вихор, вривалася якась проблема, я зверталася до Ісуса, а найкращим місцем, де я могла помолитися, була церква, в яку ходили мої друзі — християни-баптисти. Серед моїх найкращих подруг одна ходила до церкви християн віри євангельської, а інша — до церкви харизматичних католиків. Харизматичність цієї церкви проявляється у прийнятті усіх дарів Святого Духа. Саме харизматична католичка запросила мене на християнські курси, які організовувалися служителями її церкви. Вона щиросердно хотіла мені допомогти розібратися у собі та зробити остаточний вибір. Розпочинаючи служіння, проповідник звернувся до запрошених як до єдиної сім'ї, наголосивши, що усі, незалежно від конфесійної приналежності, зібралися з єдиною метою — прославити Спасителя, Ісуса Христа. Це вразило мене найбільше. Саме тоді я зрозуміла і серцем відчула, що Ісус спасає тих, хто поклоняється Йому в душі та істині, треба лиш почути голос Божий, який спрямує в ту церкву, в якій Слово Боже сповідється у цілковитій відповідності до євангельського вчення. Бог вже давно вказав мені дорогу, однак конфесійні розбіжності, застереження з боку друзів, рідних з різних течій християнства зупиняли мене. З часом я зрозуміла, що від людського фактору нікуди не дітися. Під час проведення християнських курсів прозвучав заклик до покаяння. Я теж вийшла наперед, щось тепле ніжне торкнулося моєї душі. Я плакала, просила Бога прощення. Я по-справжньому відчула, як Господь торкнувся мого серця, наче сяє проміння, щось огорнуло мене під час молитви. На свято П'ятидесятниці я вдруге приїхала в церкву харизматичних католиків і під час святкової мо-

литви через одного із служителів Господь до мене сказав, що Він чує мої молитви, що ніколи мене не залишить і що завжди триматиме мене у Своїх руках. Я вже не могла приховувати сліз, настільки любов Господня огорнула мене. Він хрестив мене Духом Святим — і я заговорила іншими мовами. Як потім виявилось, дар інших мов отримав і один православний прислужник, який теж був у числі запрошених на християнські курси. З часом я вирішила прийняти святе згідно віри водне хрещення у тій церкві, членами якої є мої родичі. Пастор церкви засумнівався, коли почув, що Духом Святим я була хрещена у церкві харизматичних католиків. Але, маючи дар розпізнання духів, під час спільної молитви зі мною він пересвідчився у тому, що я отримала дар від Бога, твердо заявивши про це перед моїми родичами.

Тепер, коли я в церкві християн віри євангельської, я пригадую ті дні, коли довго у слізній молитві стояла на колінах і просила Бога спровести мене в ту церкву, яка правильніше сповідує Слово Боже, в якій би мені було добре і в якій би я могла Йому служити. Господь почув мою молитву. Тепер я відчуваю постійну дію Духа Святого. Коли мені важко — Він заступається за мене невимовними зітханнями, коли моє серце сповите журбою — Дух Святий втішає через Господніх пророків Своім мудрим Словом. Я розумію, що люди поділили себе на конфесії, релігії. А Бог — один, віра — одна, і хрещення — одне. Так написано у Книзі книг. Це істина. Апостол Петро сказав: «Пізнаю я поправді, що не дивиться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду» (Дії 10:34,35).

Свідчення

Мені легко, бо я живу з Ісусом Христом. Він веде мене по життєвій дорозі. Тепер знаю точно, коли натовп тримає за руку, коли за приклад життя і служіння ставиш життя духовних авторитетів, то не змо-

жеш побачити і почути Христа. Розчаруватися можна навіть у сильних духовних мужах, бо вони люди, а в Христі — ніколи. Чуєш? — Ніколи не розчаруєшся! Вхопися за Його руку і зрозумієш: людський характер удосконалюється лише через віру в Ісуса. І лише ті, хто безперечно виконує Слово Боже і не вважає на людські дорікання та пересуди, стають ядром християнської церкви. Навіть якщо ти у ваганнях, навіть якщо тебе тримає світ, пам'ятай: «І гори зрушаться, і стовпи похитнуться, але любов Бога не відійде від тебе повік, а коли ми невірні, Він лишається вірним, бо не може зректися Самого Себе». Ступи лише крок до Нього, а Він побіжить тобі назустріч, щоб взяти тебе у Свої обійми і зцілити твою зранену гріхом душу.

Ірина НАУМЕЦЬ,
журналіст ХТРК місії
«Добрий Самарянин»,
м. Рівне

Трагедія в сім'ї первосвященика Аарона

У 8-9 розділах Третньої Книги Мойсея описана велична картина посвячення Аарона на служіння первосвященика, а чотирьох його синів — на священицьку службу. Ця подія була настільки величною, що навіть усі жертви цілопалення були спалені Божим вогнем з неба. Ось фінал цієї події: «І ввійшов Мойсей та Аарон до скинії заповіту; і вийшли вони, і поблагословили народ, і слава Господня показалася всьому народові. І вийшов огонь від лица Господнього, і спалив на жертівнику цілопалення та товщ. А увесь народ бачив це, і закричали вони з радості, та й попадали на обличчя свої...» (3 М. 9:23-24). Можна тільки уявляти собі, яка то велика честь була виявлена дому Аарона! Ця родина була на вершині слави Божої і всенародної шани та любові.

Але буквально перші рядки наступного розділу вражають нас жахливою трагедією, що сталася в цьому щасливому сімействі. Ось перебіг цієї події згідно тексту: «І взяли Ааронові сини, Надав та Авігу, кожен кадилицю свою, і дали в них огню, і поклали на ньому кадило, і принесли перед Господнє лице чужий огонь, якого Він не наказав був приносити їм. І вийшов огонь від лица Господнього, та й спалив їх, і вони повмирили перед Господнім лицем» (3 М. 10:1-2). Гнів Божий на цих молодих людей

був настільки великим, що Господь навіть заборонив Ааронові та його родині творити будь-які ознаки трауру за його синами, бо вогонь Божий був готовий пожерти і їх.

Чому так склалося? Невже Всевидючий Господь не знав, кого вибирає та висвячує на Своїх священиків? Прекрасно знав і не допускав тут найменшої помилки. Про це у той злощасний день нагадав Мойсей своєму братові Аарону: «Це те, про що говорив був Господь, кажучи: «Серед близьких Моїх Я буду освячений, і перед усім народом буду прославлений». І замовк Аарон». Ця вічна істина Божа настільки сильно діяла на серце та свідомість Аарона, що на це він тільки мовчав: «замовк Аарон» (3 М. 10:3).

«Серед близьких Моїх Я буду освячений», — що це означає? Невже у Господа дійсно є близькі та далекі, улюблені і нелюбі? На ці запитання найкращу відповідь дав Спаситель світу Ісус Христос: «Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую. Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця» (Ів. 15:14-

15). Ось і весь секрет близьких та друзів Господніх: виконувати все, що Він заповідає!

Чому ж тоді буквально на вершині слави Божої сини Аарона стали далекими і супротивними Господу? Чи раптово і фатально прийшло до них віддалення від Бога їхніх предків, прославленого Бога їхнього дядька та їхнього батька? Чому в святому сімействі раптом проявила себе смертоносна бацила? Чому синам Аарона було байдуже до того, що повелівав Мойсею та Аарону Господь Бог?

Відповідь на ці хвилюючі запитання знаходимо значно раніше в описі історії сім'ї Аарона. Початок і корінь богозневаги синів Аарона виник, коли їхній славний батько одного разу допустився великого гріха ідолопоклонства та богозневаги. Ця історія описана у 32 розділі 2-ої Книги Мойсея. Ось короткий перебіг подій: Мойсей забарився на горі Сінай, де одержував Закон від Самого Бога. У той час бунтівний народ провокує Аарона зробити ідолів, щоб поклонятися їм і служити замість живого Бога, Який вивів їх з єгипетської неволі. Аарон не

виявляє найменшого спротиву безумному бажанню свого народу і, ніби давно був на це готовий, без найменшого докору совісті проголошує: «Поздіймайте золоті сережки, що в ушах ваших жінок, ваших синів та дочок ваших, і поприносьте до мене». І ввесь народ поздіймав з себе золоті сережки, що в їхніх ушах, та й поносили до Аарона. І взяв він це з їхньої руки, і вформував його в глині, і зробив із нього лите теля. А вони сказали: «Оце твої боги, Ізраїлю, що вивели тебе з єгипетського краю!» І побачив це Аарон, і збудував жертівника перед ним. І кликнув Аарон та й сказав: «Завтра свято для Господа!» (2 М. 32:2-5). Але раз зрадивши Господа, Аарон не зупинився, коли гірко докоряв йому Мойсей. За гріхом ідолопоклонства пішов гріх неправди. «І сказав Мойсей Ааронові: «Що вчинив тобі народ цей, що ти гріх великий навів на нього?» А Аарон відказав: «Нехай не запалиться гнів мого пана! Ти знаєш народ

цей, що він у злому. І вони сказали мені: «Зроби нам богів, що будуть ходити перед нами, бо той Мойсей, муж, що вивів нас із єгипетського краю, ми не знаємо, що сталося йому». І сказав я до них: «Хто має золото, поздіймайте з себе». І дали вони мені, а я кинув його в огонь, і вийшло те теля» (2М. 32:21-24).

Ось так був скоєний подвійний гріх дуже великою і популярною людиною в Ізраїлі, ось так небесна Харизма була брутально підмінена фальшивою земною харизмою. Для теологів і дослідників Біблії і донині залишається незрозумілим мовчання Аарона у цей трагічний момент. Можна тільки, аналізуючи інші подібні ситуації, розуміти, що у такі жакливі хвилини Господь або зовсім не говорить, а тільки діє, або виголошує Свій суд, не вислуховуючи грішника зовсім (див. 4 М. 12). Можна тільки з великою достовірністю допустити, що суд Божий щодо Аарона був готовий, але йому

було дане відтермінування. Таку ситуацію ще побачимо на прикладі вавилонського царя Навуходоносора (див. Дан.4).

Але Боже милосердя щодо Аарона не пішло йому та його сім'ї на користь. І тяжким наслідком зловживання милосердям Божим у цій родині було те, що гріх духовної безпринципності та свавільства вільно розвивався в його синів. У них логіка була надзвичайно проста: якщо батьків гріх не був покараний, то наш — тим більше. Але не так це було у Бога: маленька мертвуха не мала права зіпсувати запашну мазь мироварника! А тому повинно було статися те, що сталося з його двома синами-священниками.

Звідси й урок: Божа Харизма не може бути підмінена нічим. А найменша підміна, імітація чи фальсифікація підлягає праведному судові Божому!

Василь БОЄЧКО,
з книги
«Правда про Харизму»

Печера серця

Печера тьмяно бавиться з вогнем:
Дихне теплом, то холодом повіє...
І від незвички страх ляга на вії
Перед розмовою віч-на-віч з Вічним Днем.

Багаття хрускіт шишок доїда,
Потріскує так тихо-тихо хвоя.
Захоплена в полон змаганням-грою,
Душа, як мак осінній, відцвіта...

Лижився вуглик. Чи лизне вогонь
 Іще хоч раз оцей сумний прихисток?
 Щоб серце розсміялось чисто-чисто...
 Та хтось сичить-шепоче: «Охолонь!»

Перед розмовою віч-на-віч з Вічним Днем
Візьму іскринку — часточку святого —
І принесу перед обличчя Бога,
Щоб знову розгорітися вогнем.

Тобі

Твоя рука у мене на плечі,
Тепло очей квітневим сном розквітло...
О, я одна із багатьох катів.
Невже простив, омив палючим світлом?

Колись я упаду в наземний пил,
Мій дух до Тебе, милий Боже, злине...
Де зможу я узяти стільки сил,
Щоб зупинити сльози безупинні?

Фанатка сонця в тлінності свічі...
Ланцюжить страх, як металеві кліщі,
Твоя ж рука у мене на плечі –
Найменшої піщинки в світі вічнім.

Буря

Покотило сонце день на захід...
Вітер небо міряє крилом...
Чайки з криком (полохливі птахи!)
Пролітають низько над човном —

Щось тривожить їхнє розуміння,
Суплять хмари брови до води...
Хвили — наче гори! Де спасіння?
Як тепер до берега дійти?

Залива човна, перевертає —
Він ледь-ледь між хвилями стоїть,
А в човні Син Божий спочиває —
Серед шторму, притомившись, спить.

Хоч серцець дванадцять молодецьких
Силою веслують в буревій,
Море тільки в відповідь сміється:
«Що ви, люди, проти нас, стихій?»

І злякались учні: «Ми загинем!
Урятуй нас, Господи, спаси!
Бо усіх морська глибінь поглине!»
І тоді прокинувся Божий Син.

✻ ✻ ✻

Нічна прохолода вирівнює тіні на стінах.
Планета над містом зависла —

немов помаранч...
Світлові кілометри до Бога пройду
на колінах,
Він хрестом, як мечем, відгородить
од світу: «Не плач!»

Торкнеться чола і волосся незримо рукою,
Комету-сльозу упійма на вогненнім путі...
Мегабайти молитви летять у небесні покої,
І співають: «Осанна!» над містом
спасенні святі...

Без молитви

Без молитви — як політ униз:
Пульс змовка і кров тече назад...
А над головою — Божа вись,
І в очах Христа болить сльоза.

Без молитви — слабкістю згорить,
Захворіти чорністю думок,
А над головою — Божий світ,
І чужих багать святий димок.

Без молитви — прірва (Бог і я),
Де живуть повіки смерть і страх,
А вгорі — уже нова земля
І любов в Ісуса на руках.

* * *

Тобі я віру на руках несу:
Розломлену, розбиту, вбогу.
Дай сили встояти мені, Ісус,
Вкажи дорогу.

Тобі я безцінь виболених мрій
До ніг святих складаю.
Веди мене повік, Спаситель мій,
Як день світає.

Свою печаль у стрілах грозових
Твоїм хрестом закреслю.
Прости мені. Гордливість дум прости
В дорозі хресній.

Тобі я віру на руках несу.
П'є дикий вітер жовті хмари...
Дозволь мені прийняти Тебе, Ісус,
Безцінним.

Побачення

Ти призначив побачення
На перехресті віків.
Тиховоддя любові —
В розбитому серці Голгофи.
Надміром сплачено
Ціну за смертність гріхів.
Краплями крові
Плаче розіп'яте Слово.

Помираю без Істини.
Битва з собою — пуста...
Світові катастрофи
Не мають жодного значення...
Падають іскрами
Сльози на руки Христа.
В сутність Голгофи
Я іду на побачення.

* * *

Я на причастя душу принесу,
Очищену вчорашнім поканням.
І Церква задзвенить: «Гряди, Ісус!»
І Дух Святий утре з очей росу —
Безликий відблиск гордого світання.

Ковток вина і хліб — межі віки.
Минають долі, а Христос — триває.
Тече спасіння в Божі береги,
Горять прощенням випрані гріхи
І птах небесний благодать звіщає.

Я на причастя серце принесу,
Натомлене буттєвістю земною,
І, знаючи, що йде Господній суд,
Я на вівтар кладу себе усю —
Аж сто снопів здіймаються за мною.

Лідія МЕЛАНІЧ

Чи й Саул між пророками?, або Духовність і духовні переживання

Актуальна проповідь

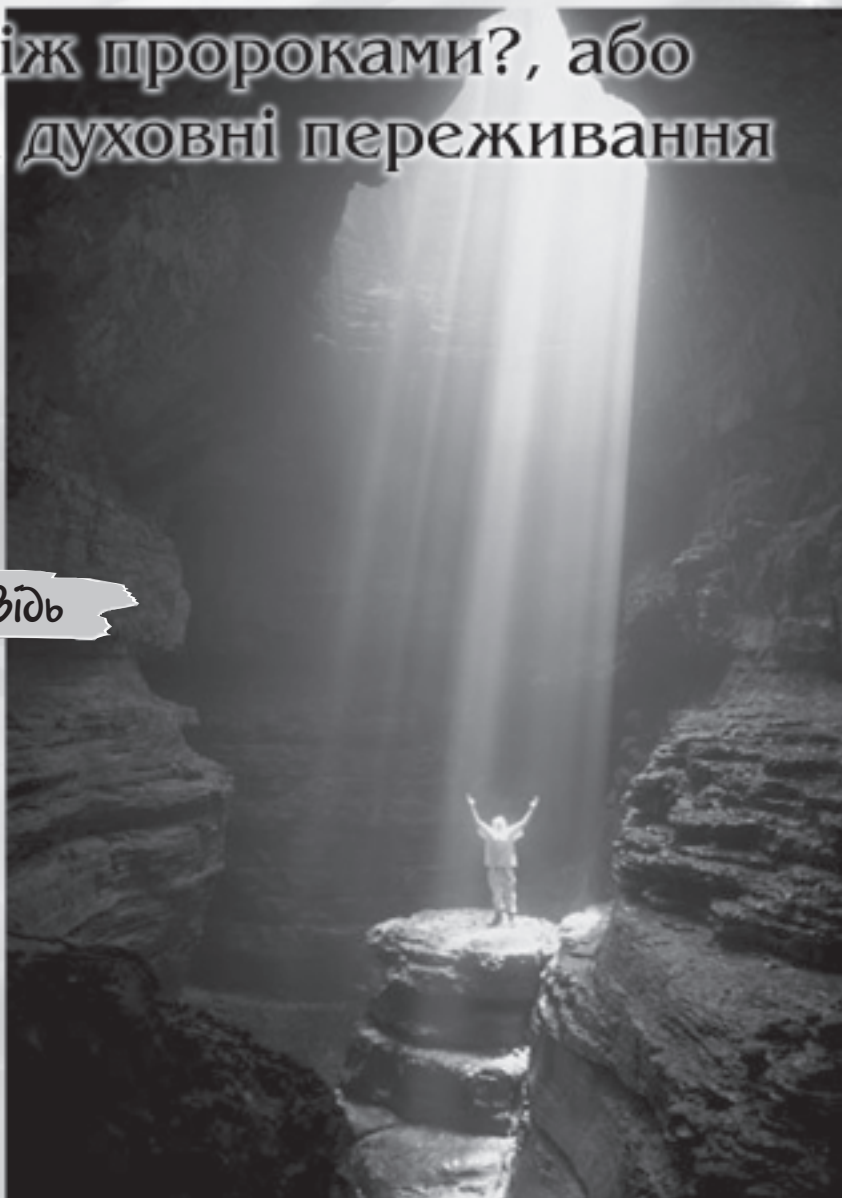
«А злий дух від Господа був на Саулі, і він сидів у своєму домі, і спис його — в руці його, а Давид грав рукою. А Саул хотів ударити списом у Давида, прибити його до стіни, та відхилився той перед Саулом, і він увігнав списа у стіну, а Давид утік і був урятований тієї ночі... І пішов Саул до Найоту в Рамі. І злинув Божий Дух також на нього, — і він усе пророкував, аж поки не прийшов у Найот у Рамі. І зняв він одержу свою, і пророкував і він перед Самуїлом, і лежав нагий цілий той день та цілу ніч. Тому-то й говорять: «Чи й Саул між пророками?» (1 Сам. 19:8-11, 18-24).

У цьому уривку Слова Божого яскраво описані духовні переживання, що були у царя Саула. Ми знаємо з Біблії, що це була людина, яка так і не впокорилася Тому, Хто посадив його на престол. Сьогодні актуальним є питання: «Чи духовні переживання, такі, наприклад, як у Саула, є ознакою справжньої духовності?» І взагалі, з чого формується духовність людини?

Якось представники однієї християнської групи поцікавилися в мене: «А у вас духовна церква?» Я відразу здога-

дався про що йдеться, але зробив вигляд, що не розумію їх, і уточнив: «А що саме ви маєте на увазі?» — «Ви духовні християни? — І, не чекаючи від мене відповіді, сказали: «А от ми духовні». Пізніше я відвідав зібрання цієї групи. Не можу підібрати іншого слова, це були «захоплені» люди. В них постійно блищали очі, навіть в темноті, і блищали не від сліз, а від якогось особливого стану збудження. І тоді я зрозумів, що саме вони розуміли під словом «духовність». А розуміли як особливий стан емоційного екстазу. Все зібрання, доволі небагатолюдне, довго і настирно говорило

іншими мовами, лише іноді переривали молитву коротким цитуванням віршів з Біблії. Потрібно сказати, що і в розмові вони користувались особливою мовою, мовою синодального перекладу Біблії. Тобто цитували один одному місця з Біблії і для їхнього зв'язку практично нічого не вставляли. Вони безперестанку пророкували один одному, як і хто на кому має одружуватися і таке інше. І що цікаво, через короткий час ця група розпалась, бо її члени не змогли владнати між собою непорозуміння, а багато хто просто не витримав тиску реального життя, яке часто не

відповідає нашим ілюзіям. Немало тих людей зовсім відійшли від церкви і стали цинічними безбожниками. В чому ж була проблема? Все дуже просто: ці люди не мали істинного увявлення про те, що таке духовність. Вони переплутали пріоритети в своєму житті. Вони замінили справжню духовність спрагою короткочасних духовних переживань.

Живучи за містом, я зіткнувся з проблемою водопостачання. Мені треба було бурити свердловину. Сусіди вже це зробили, і коли я поговорив з ними, то дізнався, що результат буріння може бути різним. Сусід зліва радів з того, що втрапив, як він висловлювався, «на жилу». Його свердловина працювала безперебійно, скільки б води він не брав. Відразу скажу, що це дуже схоже на справжню духовність. Але в других сусідів була інша ситуація. Вони також пробурили свердловину і в них також була вода, але тільки спочатку. Деякий час вони раділи: «Ми знайшли воду!» Але потім виявилось, що тривалість цього задоволення коротка. Прийшов момент, коли вода вичерпувалася і їм доводилося дуже довго чекати, щоб знову мати воду. Це схоже на духовні переживання. Зрозумійте мене правильно. Протиставляючи духовність і духовні переживання, я не маю на меті викликати у вас недовіру до емоційних піднесень, які бувають у нашому житті. Вони були, є і будуть на шляху духовності. Я добре пам'ятаю свої сльози і радісні вигуки, коли я торкався чогось глибинно-божественного. І в Біблії є багато прикладів, коли люди мали духовні переживання. Один з таких прикладів — Саул. Але суть в тому, що хоча ці духовні переживання і присутні на духовному шляху, але признаками духовності вони не є. Більше того, вони не зроблять людину духовнішою. Справж-

ня духовність формується по-іншому.

Сьогодні люди будують свої стосунки з небом лише на рівні емоцій, що є великою проблемою, бо вони постійно шукають і шукають, де можна отримати духовні переживання. Це змушує їх ходити з церкви в церкву і робить залежними від емоційних потрясінь. Люди стають залежними від музики, від стилю і форми поклоніння, вони залежні від проповідника, від його динамічності і практично не можуть пережити духовного піднесення в інших умовах. На жаль, таке джерело швидко пересихає і ніяк не змінює життя людини.

На прикладі історії з Саулом ми бачимо, що він дійсно мав духовні переживання, але зовсім не змінився. Цієї енергії, коли пророкував весь день і всю ніч, вистачило ненадовго. Вже наступного дня він повернувся до попереднього стану ненависті, злоби, непокірності, підозри. Якщо дивитись на його життя, то це було не перше духовне переживання, яке він переживав. І потім в нього були моменти просвітку. Але життя своє Саул закінчить дуже погано — в глибокій непокорі й протистоянні Богові.

Хочу поділитися з вами власними спостереженнями. Духовні переживання тривають недовго. Як та свердловина, що скоро пересихає, хоча при бурінні вона дала фонтан води і люди раділи з того. Але потім, коли вода перестала поступати, прийшло розчарування. Ще одна особливість духовних переживань, що вони завжди приходять ззовні. Тобто є якийсь зовнішній фактор, який викликає у нас ці почуття. Це може бути музика чи переконливі промови, чи емоційний вплив, чи якась зворушлива історія. І дивно те, що ні Саулу, ні іншій людині не потрібно до цього готуватися. Не потрібно бути чистим і чес-

ним, не потрібно правильно ходити перед Богом і не потрібно дисциплінувати себе. Написано, що Саул лише побачив громаду пророків, які дійсно були помазані Святим Духом, які співали і грали для слави Божої, — і це справді була вражаюча картина. Саула захопила та атмосфера — і він увійшов у неї. Його почуття стрепенулись — і він пережив щось особливе. Дійсно, духовні переживання часто торкаються наших емоцій, але на рівні емоцій вони і гаснуть.

Пригадайте історію Таємної вечері і апостола Петра. Пригадайте його поведінку на вечері. Він перебував у такому стані духовного підйому, що був готовий йти за Ісусом на смерть, був готовий битися за Ісуса і померти за Нього. Але Ісус сказав йому: «Ти справді віриш в те, в чому зараз клянешся, але істина в тому, що півень тричі не проспіває, як ти відречешся від Мене. Ти клянешся, бо в тебе зараз особливе духовне переживання, але відречешся від Мене тому, що не маєш справжньої духовності». Так воно і трапилося.

Часто духовні переживання викликають у людей самовпевненість і навіть гордість. А гордість є попередником падіння. Петро був впевнений в собі так само, як ті люди, про яких ми говорили вище. Вони казали, що духовні, вони гордилися цим, вони вважали себе єдиною духовною церквою в місті. Ми можемо вважати себе духовними людьми, перескакуючи від одного духовного переживання до іншого. Ми можемо розповідати про такі переживання, зовсім не знаючи, що справжня духовність ніколи не говорить про глибоке життя свого духа і ніколи не виставляє його напоказ.

Як же проявляється справжня духовність? У моменти життєвих випробувань духовність стає явною. Коли людина може перебороти хвилю в той час, коли човни інших пе-

рекидаються догори дном. Згадайте учнів після Таємної вечері. Там, в кімнаті, вони не змогли осмислити до кінця духовного переживання, яке відчули. Насправді нічого не відбулося з їхніми душами. Це було Святе Причастя. Сам Господь говорив про Свої страждання, про плату за гріхи всього світу і в тому числі й за їхні гріхи. І після такого духовного переживання вони виявилися втомленими і невпевненими. І там, в Гефсиманському саду, коли справжня духовність покликала їх молитися, вони поснули, тому що те емоційне переживання забрало всі їхні сили.

Ми часто думаємо: «Бог торкнувся мене, значить, в мене все правильно, а коли все правильно, то, значить, я заслужив це переживання». Але ми забуваємо головний принцип апостола Павла: «Коли хто думає, що він стоїть, то нехай дивиться, щоб не впасти». І коли б не милість Бога до учнів, то вони ніколи б не встали після поразки тієї ночі. Коли людина всю себе віддає на пошуки таких короткочасних духовних переживань, врешті-решт розчарується, стане цинічною і буде виглядати нерозумною.

Але для чого тоді Бог дає ці духовні переживання? Справа в тому, що в Бога є особливе бажання. Він хоче, щоб ми підійшли до моменту, коли відбувається щось більше, ніж короткочасні переживання, до моменту, коли станеться вибух в нашій душі і ми забажаємо прагнути лише одного — справжнього духовного життя. Не короткочасного, не від неділі до неділі, не моменту в музичному прославленні, а постійного духовного життя. Духовність — це життя біля невичерпного джерела. Коли душевні переживання приходять до нас ззовні, їх щось стимулює, то духовні переживання — це не випадковість. Людина не може стати духовною випадково. Тому що ду-

ховність — це зусилля, які докладає людина, що вирішила стати вмістилищем Божого Духа і Божої благодаті. Хома Кемпійський сказав: «Духовність — це похід всередину себе». Саме з внутрішньої свідомості, а не з зовнішніх чинників, починається духовність. Про це апостол Павло дуже гарно сказав: «Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1Тим.4:16). Це значить — досліджуй себе, співвіднось своє життя з життям Ісуса Христа. Співвіднось свій внутрішній стан зі словом Божим. Це стосується і характеру людини, її поведінки, її мотивів і всього життя.

Ті переживання, які ми відчували, особливо в перші роки нашого увірування, мають бути стимулом. Але стимулом не для нових переживань, але початком формування істинної духовності.

Коли ми стаємо на цей шлях, то там є певні умови. Перша умова — терпіння. Це знання того, що ріст духовної людини йде повільно. Духовність — це те, що потребує часу і зусиль. Одне служіння чи одна проповідь, чи одна молитва нас не змінять. І навіть рік щоденних занять в біблійній школі не зроблять нас духовними. Учні три роки ходили з Самим Ісусом, але не стали духовними. Через три роки вони всі розійшлися, розчарувалися, втратили сенс життя. Коли б не милість Бога і воскреслий Ісус, Який зібрав їх, то навряд чи в них був би другий шанс для виживання. Духовність — це результат багаторічної праці. Це час криз в нашому житті, падінь чи страждань. Ось чому в церкві завжди цінували досвід старших.

Давид на відміну від Саула став духовним гігантом. Він став таким тому, що вмів терпіти, чекати і накопичувати досвід щоденного спілкування

з Богом. Він вмів терпляче переносити страждання. А credo Саула було: «Тут і зараз». Саул ніколи не досліджував себе. І ніколи не дозволяв слову проникати всередину. Тому другим важливим пунктом є проникнення Слова в нас. Я знаю таких людей, які три рази на рік перечитують Біблію. Але чомусь я не можу побачити змін в їхньому житті.

Третій пункт — духовність народжується в тиші і самотності. Я все частіше помічаю, що навколо нас постійно стільки шуму, що ми не можемо заглянути в себе ні на хвилину. Ми повинні зрозуміти, що душі потрібна тиша і спокій, щоб навчитися молитися і відчувати присутність Божу. Коли б люди хоч на

півгодини кожного дня були один на один з Господом, їхнє життя мінялося б. Знаходьте час, коли ви зможете побути з Богом наодинці, і ваша душа знайде те, чого ніколи не зможе знайти в короткочасному духовному переживанні.

Ще один пункт — духовність народжується в покорі. Покора — це розуміння того, що ніхто не може рухатися один для досягнення духовності. Кожна людина повинна з кимось співпрацювати, мати відносини, людина повинна бути відкритою для питань, щоб можна було перевірити її мотивацію, її цінності й бажання. Ось чому ми разом і нам потрібно ставати ближче один до одного, бо лише так ми можемо проявляти покору.

І ще — духовність народ-

жується в зламаному серці. Це проявляється лише тоді, коли людина визнає власну егоїстичність. На шляху християнського життя люди переживають такі почуття і бажання, які несумісні з духовністю. Ці почуття не можна не визнати, але їх не можна і пробачити і далі жити з ними. Тому зламаний дух — це коли ми можемо такі почуття визнати, сповідати і викинути зі свого серця. Мудрі кажуть, що чим ближче людина до Бога, тим частіше вона упокорюється. Сьогодні популярною є думка, що чим ближче я до Бога, тим більшим стаю — Бог великий і я великий, ми царі, ми священники, ми святі. Але апостол Павло більшу частину свого життя провів в тому, що розкопував свою душу і очищав. І навіть він одного разу вигукнув: «Бідна я людина!»

Духовність — це мужність. У Біблії є безліч прикладів людей мужніх. Згадайте Стефана, коли його побивали камінням, згадайте Павла і Силу, яких побили і посадили в темницю, але вони, незважаючи ні на що, співали і молилися. Згадайте Даниїла, який три рази на день молився під загрозою смерті. Що ж змушує людей поводитися в таких ситуаціях сміливо? Вони зрозуміли особливу таємницю духовності. Вони зрозуміли, що ми не людські створіння, які мають духовні переживання, а ми духовні створіння, які переживають людські почуття.

Одна жінка бачила уві сні трьох людей, які молилися. Господь підійшов до першої жінки, схилився над нею, щось говорив їй, посміхався, було видно Його любов до неї. Потім Він підійшов до другої, але тільки ледь торкнувся її схиленої голови і пішов далі. А повз третю молитвеницю Він пройшов майже навпильки. Він не зупинився, не промовив до неї ні слова, і навіть не глянув на неї. Та, жінка, що бачила сон, подумала, яка ж велика Його любов

до першої жінки, напевно, зрілої, справжньої духовної християнки, якщо Ісус говорить до неї так багато. Зате друга, ще, мабуть, не стоїть на прямому шляху, тому що Ісус тільки висловив Своє схвалення до неї. А та третя, видно, дуже зневажила Його, ймовірно, вона грішниця, бо Він не промовив їй ні слова, пройшовши мимо. Ця жінка дуже хотіла дізнатися, що ж такого зробила ця третя молитвениця. І тут перед нею став Ісус і сказав: «Жінко, ти неправильно Мене зрозуміла. Перша молитвениця щойно на вернула-ся до Мене, її віра дуже слабка, і вона потребує всієї Моєї ніжності й турботи. Вона потребує кожної миті Моєї присутності. Друга має більше віри, тому Я вже можу їй довіряти, вона вже надіється на Мене в різних обставинах і не дивиться на те, що роблять інші люди. А третя, на яку Я нібито не звернув уваги, Моя вибрана посудина. Вона має віру і досконалу любов. Вона живе духом. Вона глибоко духовна, і Я готую її для особливого служіння. Вона так добре знає Мене і так Мені довіряє, що не потребує ні слів, ні погляду, ні видимих проявів Мого схвалення. Вона не падає духом ні при яких обставинах, тому що вона твердо знає — Я доведу до досконалості. Навіть якщо б вона не розуміла, що Я роблю в її житті, то все одно була б спокійна, тому що вона вірить Моїм словам».

Ми шукаємо Божого керівництва, Божої волі. І часто нам хочеться, щоб це прийшло ззовні, щоб ми пережили особливі емоції, щоб нас відвідали ангели, щоб нам пророкували. І таке може бути в нашому житті. Але Христос хоче, щоб ми думали так, як Він, щоб ми знали Його, щоб Його Слово оселилось у нашій очищеній душі і в ній виросла справжня біблійна духовність.

Ігор ЦИБА,
м. Санкт-Петербург

«Неможливе це людям, а не Богові, бо для Бога можливе все!» (Мр. 10:27).

У зоні обов'язкового відселення почуваєш себе відкинутим суспільством та цивілізацією. Поодинокі будинки, вулиці з розбитим асфальтом, порожні багатоповерхівки у центрі міста, зарослі, крізь які проглядаються сліди побуту — усе це можна побачити у місті Народичі, що в Житомирській області. Саме це місто і ряд ближніх до нього потрапили в зону обов'язкового відселення у зв'язку із підвищеним радіаційним фоном після вибуху Чорнобильської АЕС.

За 80 км від Чорнобиля відчутно змінюється самопочуття та й раціон харчування обмежується лише продуктами, привезеними із інших районів. Якщо для нас чорниця — це вітаміни, для народичан — це скупчення радіонуклідів. 23 роки тому місто залишили 9 тис. людей. Наразі у місті проживає 2 тис. 500 людей, а в народичанській школі навчається лише 500 дітей. Безробітні, незайняті, ображені життям, люди спиваються,

деградують, а діти поповнюють інтернати або без діла вештаються вулицями міста. Полишені людьми будинки придбати у власність неможливо, їх можна лише брати в оренду у сільради, тому усі, кому не вистачає грошей на власне житло, з'їжджаються до Народичів. Саме тому тут багатонаціональний склад населення: від циган, молдаван, білорусів до росіян. У місті єдина православна церква, до якої якщо і ходять, то лише кілька жіночок похилого віку. Почуваючи себе обділеними долею, народичани дбають лише про власну безпеку і добробут, тому до гостей ставляться насторожено.

Уже четвертий рік у Народичах живе і працює посланий Рівненською місією «Добрий Самарянин» місіонер Юрій Бричка, який несе для людей добру звістку про вічну любов Всемогутнього Бога та допомагає відвернутися від грішного життя.

«Покаявся я у 18-річному віці, а вже у 22 роки втратив зв'язок з Богом, — розповідає Юрій. — Постійно відчував, що чогось мені не вистачає, а не вистачало молитви, в якій би сповнювався Духом і через

яку Господня любов настільки б пролилася у моє серце, щоб я міг поділитися нею з іншими. Тепер я точно знаю: жити для когось набагато приємніше, ніж жити для себе. Зрозумівши у 26 років, що хочу ревно служити Богу, а не бути християнином за назвою, я разом з друзями поїхав навчатися у місіонерську школу. Провчившись місяць, я переглянув своє життя і остаточно вирішив присвятити себе місіонерському служінню. Мене направили у Народичі. Тут уже розпочинали роботу брати, однак сил у них вистачило ненадовго. Я приїхав на допомогу, а сталося так, що згодом залишився у Народичах сам». Постійні духовні атаки, несприйняття з боку місцевого населення, розчарованого незавершеними спробами служителів інших конфесій підняти духовний рівень, тяжкі умови проживання в умовах підвищеного радіаційного фону — усе це, звичайно, важко давалося.

Проведенням недільної школи займається Тетяна Петраковська. До групи місіонерів, що трудяться у Народичах, навесні приєдналися Гаєне Бадалян та Галина Рабійчук. Покликані Богом на відповідальне служіння людям м. Народич, вони щодня у

палкій молитві просять Бога дати мудрості та наповнити їхні серця Духом Святим для бездоганного служіння.

Ми часто просимо Господа навчити нас любити ближнього. Але як навчимося, якщо не прикладемо зусиль пожертвувати власним часом, інтересами, цілями заради блага брата свого, а тим більше заради навернення неспасенної душі? Під час місіонерства приходить впевненість у спасінні, в особливому призначенні від Бога. Сестра Гаяне родом з Острозького району, служить діткам, проводить з ними заняття, духовні розмови. «Не було такого дня, щоб у нашому домі не велися бесіди. Діти прагнуть почути про Ісуса. Вони бачать, як ми любимо їх, а ми пояснюємо, що Господь любить у тисячі разів більше. Ми їх годуємо, допомагаємо з одягом, граємо в різні ігри. Зараз їхні серця найбільш відкриті для Слова Божого», — ділиться враженнями сестра. Місіонерка Галина Рабійчук працює з молоддю та куховарить для великої спільної сім'ї дітей та молоді, які збираються у дружньому колі на зібрання. Проживають місіонери в орендованому будинку, зробили внутрішній ремонт, та поки що воду не підвели, тому й доводиться митися надворі під спеціальним прилаштуванням. Та це не стає на заваді, коли бачиш радісні очі дітей, бачиш, як змінюється їхній світогляд, ставлення до батьків.

Гаяне розповіла про одну дівчинку, мама якої відвідує церкву. Дівчина якийсь час ходила на зібрання, проте пізніше, здружившись із представниками неформальної молодіжної культури — «готами», почала все більше віддалятися від Бога і віруючих. Світоглядними орієнтирами готів є віра у потойбічний світ, володарем якого є сили зла, поклоняючись їм та складаючи з ними клятву, нібито потрапляєш під їх опіку і за-

лежність. Часто можна побачити по місту молодих людей, одягнених у чорний одяг з пофарбованим у чорний колір волоссям і нігтями та з купою металічних предметів на тілі — це і є готи. Дівчина потрапила під їхній вплив, навіть здійснила один із їхніх ритуалів. Вочевидь, слуга темряви чатував саме на неї і йому вдалося зловити Божу дитину у свої тенета. Вечорами дівчина боялася темноти, не могла спати, їй снилися жахливі картини, щось душило у грудях. Життя стало сірим, буденним, втратила сенс жити далі. Гаяне помітила в ній зміни, а потім дівчина сама поділилася своєю проблемою. Пізніше до групи місіонерів та служителів, які молилися за дівчину, долучився відповідальний за місіонерське служіння місії «Добрий Самарянин» Олег Гайдаров. Дівчині полегшало, однак для цілковитого звільнення потрібне щиросердне покаяння. Якось, гуляючи з Гаяне, дівчина зупинилася і переляканим поглядом показала, що на верхівці покинутої багатоповерхівки стоять її колишні друзі «готи». Вони вже раніше погрожували дівчині та обіцяли розібратися із «нав'язливою християнською спільнотою», яка збиває їхню подружку з «правильної» дороги. Гаяне забрала дівчину до місіонерського будинку, а ввечері провела додому. Турбота за іншого є обов'язком місіонера, який вже не живе власними проблемами і переживаннями інших, намагаючись все більше і більше приводити своє життя у відповідність до біблійних слів: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13).

Церква християн віри євангельської заснована у Народичах у 1994 році. Впродовж 15 років діяльності тут працювали місіо-

нери з різних регіонів України. Спочатку брати із Хмельниччини та Житомирщини, а вже чотири роки поспіль для Божої слави тут трудиться Юрій Бричка. Тепер у церкві восьмеро людей, які служать Господу. Багато є й таких, які піддавшись спокусам, відступили чи просто не встояли. Часто люди приходять до Бога з надією отримати гуманітарну допомогу, а коли отримують, повертаються назад до гріховного минулого, так і не зрозумівши, що Ісус, а не матеріальні блага є метою життя християнина.

Один зі служителів, який деякий час був у Народичах, охарактеризував духовний стан місцевого населення такими словами: «Раєм не заманиш і пеклом не залякаєш». Хоча, як стверджує місіонерка Гаяне, свідчення про потребу покаяння все-таки торкається молодих сердець, коли попереджуєш, що за усі наші гріхи та помилки нам доведеться розплачуватися. Як написано у Законі Божому: «Не обманюйтеся, — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!»

Ірина НАУМЕЦЬ,
м. Рівне

Свято подяки - 2009

18 жовтня 2009 року в Національному палаці мистецтв «Україна» відбулося Всеукраїнське свято подяки Господу. Мета зібрання відображена в його девізі: «Богові подяка за хліб, за мир, за Україну!» Представники багатьох українських Церков зібралися разом, щоб принести молитви подяки Богові за добробут та мир в Україні. Учасниками урочистого зібрання стали близько чотирьох тисяч осіб з усіх регіонів України. З цієї нагоди єпископ Церкви ХВС Михайло Паночко дав інтерв'ю кореспонденту УКРІНФОРМУ.

— Україна — полірелігійна і поліконфесійна країна. Церква у нас відділена від держави. Водночас, Всеукраїнському святу подяки Господу Ви прагнете надати статус загальнонаціонального. Крім того, традиційно в Україні відзначаються такі християнські свята, як Різдво, Великдень та інші. Навіщо потрібне ще одне християнське свято?

— Якщо заглибитися в історію, побачимо, що саме християнство суттєво вплинуло на розвиток української культури, народних традицій, ментальності. Тисячоліття тому за князювання Володимира і під його керівництвом Україна зробила рішучий крок у бік християнства. Це був переломний момент нашої історії, бо залишити язичницькі вірування, відкинути ідолів і прийняти християнську віру, змінити ментальність населенню було не так просто. Під впливом християнства карди-

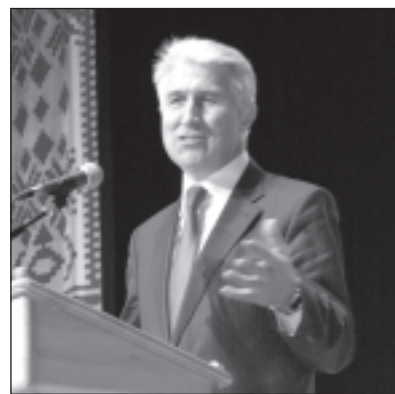
нально змінилася доля всього народу, сформувалася, власне, наша українська нація, відбулося її державотворення. І сьогодні християнство в Україні несе з собою потужний заряд духовних цінностей, що формують не тільки окрему особистість, але й духовність нації в цілому.

Так, християнство в Україні сьогодні різноманітне. Але різниться воно в речах другорядних, а не головних, і лише з тієї причини, що на теренах великої території існують різні етнокультури, свої традиції. І це цілком нормально, адже кожен сприймає істину через своє світобачення. Головне те, що християн різних конфесій і деномінацій єднає спільна віра в Єдиного Бога.

Традиційні свята, що прийшли в Україну разом з християнством, сьогодні, на жаль, часто-густо відзначаються лише формально, як данина моді та звичаям, без вкладання в них глибокого духовного

змісту. Справжня повноцінна віра має в собі три складники: по-перше, це визнання того, що Бог є, по-друге, що Його треба шукати, і, по-третє, що Йому треба вклонятися. У Святому Письмі червоною ниткою проведена думка про необхідність поклоніння Богові

Всі три складники віри ми чітко бачимо в Євангелії. Мудреці повірили, коли з'явилася зоря на небі, що Господь народився. Потім вони почали шукати, де саме народився цар юдейський, а, знайшовши, вклонилися Йому. Без цих трьох складників віра буде неповноцінною. Власне, цей третій момент — поклоніння — і передбачає запропоноване Свято подяки.

— Вірні християни у своїх молитвах дякують Богові щодня. Який смисл у спільній молитві?

— Це так, але саме форма спільної подяки говорить про пошану до Бога в національному масштабі, що свідчить про те, що нація в цілому, а не тільки окремі християни, вшановує Бога — це вже зовсім інший рівень поклоніння. І ми хочемо, не нав'язуючи своєї ідеї, показати людям, що

спільне поклоніння Богові дуже корисне для нас. Усім нам слід зрозуміти, осмислити ті благословення, які Бог дарував Україні — прекрасні ріки, озера, гори, чудову природу, родючу землю, і за це ми всі повинні дякувати Йому і дбайливо зберігати дане нам Господом багатство. До речі, вдячність — це і є ознака любові, пошани і поваги до Бога. І навпаки, дух атеїзму — це невдячність стосовно свого Творця.

— Одне із завдань Свята — консолідація суспільства. Сьогодні українці, на жаль, поділені політично, економічно, навіть християни, маючи єдиного Бога і одного Господа Ісуса Христа, поділені за конфесіями. Чи можливе єднання християн в Україні?

— Християнство має унікальну книгу Біблію — це як Конституція для всіх християн, незалежно від їхніх особливостей. Католики, православні, євангельська гілка протестантизму — всі базуються на Біблії. Коли ми, вірні різних конфесій, почнемо разом вклонятися єдиному Богові в пошані і любові, у нас неодмінно розпочнеться процес консолідації і єдності. Всі ми наповнимися єдиною духовною силою, і Сам Господь з'єднає нас у Своєму Дусі. На цій, власне, спільності почнеться процес зникнення тих відмінностей, що нас розділяють. І я вірю, що ми об'єднаємося.

Цього дня представники всіх конфесій і церков України разом публічно і урочисто молитимуться Богові. Віра в Господа Ісуса Христа відкриває нам очі. Ми бачимо великі милості Божі, і за це дякуватимемо Богові і благословлятимемо Його. У відповідь, я вірю, благословення Господнє прийде і на всю Україну. Бо написано: «Я благословлю тих, хто благословляє Мене».

Підготував Олександр КОЗЛОВСЬКИЙ

У Києві відбулася зустріч Президента України з членами ВРЦіРО

28 жовтня Президент України Віктор Ющенко провів зустріч з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, що відбулась у Митрополичому будинку комплексу Софія Київська.

Предстоятелі українських конфесій звернули увагу Глави держави на низку питань державно-конфесійного та суспільного характеру, для вирішення яких необхідно консолідувати зусилля влади та громадськості у найближчий час. Під час зустрічі йшла мова про необхідність більшого утвердження моральності у суспільстві та про подальший розвиток духовної та суспільно-важливої діяльності Церков і релігійних організацій.

На переконання членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій: «Держава має законодавчо захистити українських громадян від пропаганди слабоалкогольних напоїв, насильства, жорстокості, безвідповідального ставлення до родини, розпусного та споживацького способу життя, чим на сьогодні переповнене вітчизняне телебачення та радіомовлення, рекламні заходи та медіа-ринки». У зв'язку з цим, глави конфесій запропонували Президенту України створити більше можливостей для трансляції духовно-просвітницьких та морально-виховних передач на всеукраїнських та регіональних державних і комунальних теле- та радіоканалах, в тому числі за участі релігійних діячів.

Фото з офіційного сайту Президента України.

Чергове засідання ВРЦіРО пройшло в Єрусалимі

18-20 жовтня цього року Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) провела виїзне засідання у столиці Ізраїлю. Представники понад десяти конфесій та релігійних організацій зустрілися в Єрусалимі, щоб обговорити питання державно-конфесійних відносин та інші, що становлять спільний інтерес. Організаторами і спонсорами зустрічі стало Об'єднання юдейських громад України та його головний рабин Яків Дов Блайх.

Церкву християн віри євангельської України представляли єпископи М. Паночко і М. Синюк. Старший пресвітер Херсонського об'єднання церков ХВЄ єпископ О. Бабійчук представляв Українське біблійне товариство.

Звернення Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій

Дорогі браття і сестри! Шановні співвітчизники!

Вважаємо своїм обов'язком привернути увагу держави і суспільства до проблеми смертності й травматизму внаслідок дорожньо-транспортних пригод, яка сьогодні в Україні є особливо гострою. Більше того, ця проблема вже тим чи іншим чином торкнулася кожного з нас. Адже всі ми, наші рідні чи близькі хоч раз в житті були свідками тих жахів, що спричинені порушенням правил дорожнього руху.

В зв'язку з цим, в першу чергу, ми звертаємося до Вас – водії та пішоходи. Так як в більшості випадків основною причиною дорожньо-транспортних пригод є елементарна зневага до Правил дорожнього руху, задумайтесь, до чого це призводить? Травмуються або гинуть наші рідні, близькі, кохані і навіть діти. Кількість жертв щороку сягає десятків тисяч!

Страшна статистика спонукає нас з особливою наполегливістю звернутися до водіїв із закликом усвідомити та пам'ятати, що на дорозі в Ваших руках знаходиться не лише Ваше власне життя, але й життя та здоров'я інших учасників дорожнього руху, зокрема пасажирів та пішоходів.

Будучи вкрай занепокоєними проблемою порушення Правил дорожнього руху, ми пропонуємо «Вісім правил водія», що на наш погляд відображають основні постулати, яких має дотримуватися кожен з нас, сідаючи за кермо.

1. Плекай культуру дорожнього руху, пам'ятаючи про цінність життя та заповідь «Не вбий!».

2. Дорога має бути безпечною та об'єднувати людей, а не завдавати їм непоправної шкоди.

3. Ввічливість, повага, доброзичливість та розсудливість повинні керувати водієм у дорозі та під час подолання складних ситуацій.

4. Треба бути милосердним та допомагати ближньому в біді, особливо якщо він став жертвою аварії.

5. Автомобіль не має бути засобом для демонстрації сили, влади чи приводом для гріха.

6. Допомагай сім'ям, що понесли втрати внаслідок дорожньо-транспортних пригод.

7. На дорозі захищай більш слабких та допомагай менш кваліфікованим водіям.

8. Відчувай свою відповідальність стосовно інших.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій також звертається до Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства внутрішніх справ України і зокрема до Державної автомобільної інспекції України з проханням звернути увагу громадськості на проблему смертності й інвалідності на дорогах та невідкладно розробити і впровадити законодавчі механізми, які б більш дієво, ніж тепер, вирішували поточні та перспективні проблеми дорожнього руху (покращення інфраструктури та поточного стану доріг, в тому числі дорожньої розмітки та інформативних дорожніх знаків, підвищення рівня навчання водінню, культури поведінки на дорогах тощо).

Ми сподіваємося, що ці наші слова нагадають про дві речі. По-перше, що на кожного з нас лягає особиста відповідальність за наші вчинки та їх наслідки. А по-друге, дає нам нагоду усвідомити величину нашої відповідальності, бо не тільки перед людьми, але перед самим Всевишнім ми мусимо скласти відповідь.

Тільки ми – громадяни України різних національностей і віросповідань, різних політичних поглядів, але об'єднані однією метою – зробити наші дороги безпечнішими, зможемо, з Божою допомогою, подолати всі труднощі на цьому нелегкому шляху.

Тому заради загального блага, заради майбутнього нашого суспільства – головно дітей і молоді, заради блага українського народу, до якого всі ми належимо, ми закликаємо Вас з розумінням поставитися до нашої позиції та між суспільним добром і суспільним злом обрати перше, а не друге. Адже усі ми насправді хочемо добра, але іноді робимо зло через не увагу, недбалість та брак культури.

Закликаємо всіх до молитви про Україну, за її народ, мир, злагоду, високий рівень взаємної культури та порозуміння в суспільстві.

Ухвалено 19 жовтня 2009 року на виїзному засіданні в Єрусалимі усіма присутніми членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій

Анонс

Читайте в наступному номері:

**Християнин
і гроші**

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

Божих благословень Вам,
Його присутності
та Його теплоти
у новому році!

...Перед морозом Його
хто устоїть?
Та Він пошле слово Своє, -
та й розтопить його!..
Псалом 147:6,7

Коростенський Біблійний коледж

оголошує набір студентів
на навчання (стаціонарна та
заочна форма) за спеціалізацією
«Церковне служіння»

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим біблійним навчальним закладом стаціонарного типу Церкви ХВЕ України і є повноправним членом Євразійської Акредитаційної Асоціації.

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні
7. Для тих, хто не має змоги присвятити багато часу навчанню, діють тримісячні біблійні курси

www.korostenbc.org.ua

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву можете замовити за вказаною адресою чи телефоном. Заповнену анкету можна надіслати поштою або подати особисто.

Наша адреса:

вул. Свердлова, 63а
м.Коростень, Житомирська обл.
Україна, 11500

Тел. (04142)4-79-64, 4-68-03
(097)7041355

е-mail:

college@zt.ukrtel.net
mfasolko@mail.ru